

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\COOK Robin\Cook_R-Nákaza-sk.pdb

PDB Name: Nákaza
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 25.5.2007
Modification Date: 25.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Copyright © Robin Cook
1987
Translation © Veronika Redererová
1992
Preložila Veronika Redererová
1992
ISBN 80-221-0146-X

Mojej matke Andrey, ktorá je vlastne za toto všetko zodpovedná.

Prológ ZAIR, AFRIKA

7. septembra 1976

Dvadsaťjedenročný študent biológie z Yale John Nordyke sa prebudil za svitania na kraji dediny severne od Bumby v Zaire.

Prevalil sa v prepotenom spacom vaku nabok, vyzrel von cez sieťovanú záklopku silonového ihlanovitého stanu a započúval sa do zvukov tropického pralesa, ktoré sa miešali s hlukom zobudzajúcej sa dediny. Mierny vánok prinášal teplý, prenikavý pach kravského hnoja a štiplavú vôňu dymu z ohňov, na ktorých sa pripravovalo jedlo. Hore nad stanom, v bujnej vegetácii, ktorá mu z tohto zorného uhla zastierala oblohu, si všimol opice.

Spal zle, a ako teraz vstával, cítil sa neistý a slabý. Bolo to rozhodne horšie než včera, keď ho asi hodinu po večeri prepadla zimnica a horúčka. Asi má maláriu, napriek tomu, že v rámci prevencie starostlivo bral chlorochínfosfát. Lenže ubrániť sa mračným komárom, ktoré sa každý večer vyrojili zo skrytých jazierok v močaristej džungli, bolo nemožné.

Neistým krokom sa vydal smerom k dedine, aby sa spýtal na najbližšieho lekára. Potulný duchovný mu povedal o belgickej misijnej nemocnici v Yambuku, malom meste vzdialenom iba niekoľko kilometrov na východ. Chorý a vystrašený John opustil so stanom a spacím vakom v plecniaku táborisko a vybral sa do Yambuku.

John prerušil na šesť mesiacov štúdium na univerzite, lebo chcel fotografovať africkú faunu, napríklad horské gorily, ktorým

hrozilo vyhynutie. Už ako chlapec sníval, že sa raz vyrovná slávnym bádateľom z devätnásteho storočia, ktorí prví odkrývali čierny svetadiel.

Yambuku bolo sotva väčšie než dedina, z ktorej prišiel, a misijná nemocnica nevzbudzovala dôveru. Tvorila ju naozaj len skromná skupinka budov zo škvarových kvádrov a každá z nich naliehavo potrebovala opravu. Strechy mali buď z hrdzavého vlnitého plechu, alebo zo šindlov ako na chatrčiach domorodcov, a po elektrine nebolo ani chýru.

Mniška v tradičnom rúchu, ktorá vedela len po francúzsky, zaviedla Johna dnu a nechala ho čakať v dave domorodcov postihnutých všetkými stupňami debility a všemožnými chorobami. Keď si poobzeral ostatných pacientov, zišlo mu na um, či tu nechytí dačo oveľa horšie, ako už má. Napokon ho prijal uštvaný belgický lekár, ktorý vedel po anglicky, aj keď nie dajako mimoriadne. Vyšetril ho rýchlo a diagnóza znela, ako John predpokladal, záchvat malárie. Lekár mu naordinoval injekciu chlorochínu a dodal, že ak mu do zajtra nebude lepšie, nech sa vráti.

Po prehliadke ho poslal do ošetrovne, aby mu pichli injekciu.

Práve tam si John všimol, že nemocnica trpí nedostatkom aseptickkej techniky. Sestra nemala jednorázové ihly a striedavo používala len tri injekčné striekačky. John bol presvedčený, že baktérii sa za tú krátku chvíľu, kým ich sestra ponorí do sterilizačného roztoku, nemôžu zbaviť. Navyše ich vyberala z roztoku prstami. Keď prišiel na rad, mal chuť čosi poznamenať, no nevedel, či by to svojou nedokonalou francúzštinou zvládol, a zároveň cítil, že liek naozaj potrebuje.

Zo dva dni bol John rád, že sa vtedy neozval, pretože sa čoskoro začal cítiť lepšie. Ostal v okolí Yambuku a fotografoval ľudí z kmeňa Budza. Boli to náruživí lovci a plavovlasému cudzincovi horlivo predvádzali svoju obratnosť. Na tretí deň chcel John pokračovať v putovaní proti prúdu rieky Kongo po stopách Henryho Stanleyho, lenže zdravotný stav sa mu odrazu zhoršil.

Prvé, čo si uvedomil, bola náhla intenzívna bolesť hlavy, po ktorej rýchlo nasledovala zimnica, horúčka, vracanie a hnačka. S nádejou, že to prejde, vliezol do stanu a v triaške prežil noc, snívajúc o domove s čistými obliečkami a s kúpeľňou na prízemí. Ráno, po tom, ako viac ráz v tme vracal, sa cítil zoslabnutý a dehydrovaný.

S obrovskými ťažkosťami si poskladal veci a pomaly sa odviekol do misijnej nemocnice. Keď dorazil na nádvorie, opäť vracal, tentoraz jasnočervenú krv, a na dlážke ošetrovne odpadol.

O hodinu sa prebral v izbe s dvoma ďalšími pacientmi - obaja ležali s diagnózou rezistentnej malárie.

Lekára, čo ho minule vyšetroval, Johnov vážny stav dosť vyľakal a všimol si aj niektoré nezvyčajné sprievodné symptómy: zvláštne vyrážky na hrudi a drobné krvné zrazeniny v očiach. Hoci ochorenie ešte vždy diagnostikoval ako maláriu, znepokojilo ho to. Nešlo o typický prípad. Rozhodol sa preto, že mu pre istotu začne podávať chloramfenikol, ak by mal chlapec náhodou predsa len týfus.

16. septembra 1976

Doktor Lugasa, krajský zdravotný komisár pre kraj Bumba, sa zahľadel cez otvorený oblok pracovne na vodnú plochu rieky Kongo, ktorá sa trblietala v rannom slnku. Želal si, aby sa aj ich krajina naďalej volala Kongo, pre tajomnosť a vzrušujúci pocit, ktoré v ňom toto meno prebúdalo. Potom sa však v myšlienkach vrátil k práci a opäť sa zahľadel na čerstvo doručený list z Misijnej nemocnice v Yambuku, týkajúci sa úmrtia Američana mužského pohlavia, akéhosi Johna Nordyka, ako aj farmára z plantáže pri rieke Ebola, ktorý tam bol na návšteve. Misijný lekár tvrdí, že ich smrť spôsobila neznáma, rýchlo sa šíriaca infekcia. Dvaja Američanovi spolupacienti z izby, v ktorej ležal, štyria členovia farmárovej domácnosti, čo ho ošetrovali, a desiat ďalší ambulantne liečení pacienti nemocnice už ochoreli na to isté. Doktor Lugasa si uvedomil, že môže voliť medzi dvoma možnosťami: po prvé, nespraviť nič, čo by bolo nepochybne najrozumnejšie. Bohvie, čo za agresívne endemické choroby sa v buši vyskytujú. Druhá možnosť bola vyplniť obrovské množstvo oficiálnych tlačív a pomocou nich oznámiť prípad do Kinshasy, kde sa niekto jemu podobný, ibaže na vyššej priečke byrokratického rebríčka, pravdepodobne rozhodne, že bude rozumné nespraviť nič. Samozrejme, doktor Lugasa vedel, že ak si zvolí vyplňanie tlačív, vznikne mu tým povinnosť vycestovať do Yambuku, čo bola preňho v tomto horúcom a vlhkom ročnom období mimoriadne protivná predstava.

S bodavým pocitom viny nechal teda doktor Lugasa skíznuť tenký list papiera do smetného koša.

23. septembra 1976

O týždeň doktor Lugasa nervózne prestupoval z nohy na nohu na letisku v Bumbi a pozoroval pristávací manéver staršieho lietadla DC-3. Prvý z neho vystúpil doktor Bouchard, Lugasov nadriadený z Kinshasy. Deň predtým telefonoval doktor Lugasa doktorovi Bouchardovi a informoval ho, že práve dostal správu o vypuknutí vážnej epidémie neznámej choroby, ktorá sa šíri v okolí Misijnej nemocnice v Yambuku. Postihla nielen miestnych obyvateľov, ale aj osadenstvo nemocnice. List, ktorý dostal pred siedmimi dňami, nespomenul.

• Obaja lekári sa na pristávacej ploche zvalili a potom nastúpili do Lugasovej Toyoty Corolly. Doktor Bouchard sa spýtal, či má nejaké ďalšie správy z Yambuku. Jeho podriadený si odkašlal, ešte vždy vzrušený správou, ktorú mu poslali dnes ráno rádiom.

Jedenásť zo sedemástich členov osadenstva nemocnice bolo podľa nej mŕtvych, takisto ako stoštrnásť dedinčanov. Nemocnicu zatvorili, lebo ju nemal kto viesť.

Doktor Bouchard rozhodol, že v celom kraji Bumba musí vyhlásiť karanténu. Rýchlo vybavil niekoľko nevyhnutných telefonátov do Kinshasy, a potom požiadal otáľajúceho doktora Lugasu, aby na zajtra ráno zabezpečil dopravu do Yambuku, pretože tá pôjde a posúdia situáciu priamo na mieste.

24. septembra 1976

Keď v nasledujúci deň vošli obaja lekári na opustené nádvorie Misijnej nemocnice v Yambuku, privítalo ich hrozivé ticho.

Potkan, ktorý sa mihol na prázdnej stĺpikovej verande, a odporný zápach im zaútočili na zmysly. S bavnými vreckovkami na nosoch váhavo vystúpili z landrovera a navzájom sa povzbudzujúc, nazreli do najbližšej budovy. Boli v nej dve telá, obe sa vplyvom tepla začínali rozkladať. Až v tretej budove z tých, do ktorých vošli, našli kohosi živého: v horúčke blúzniacu zdravotnú sestru. Lekári zašli do opustenej operačnej sály a natiahli si rukavice, plášte a rúška v oneskorenom úsilí chrániť samých seba.

10

Ešte vždy plní strachu o vlastné zdravie zamierili k chorej zdravotnej sestre, a potom pátrali po ďalších členoch osadenstva.

Medzi takmer tridsiatimi mŕtvymi našli ešte štyroch pacientov, ktorí sa ako-tak držali pri živote.

Doktor Bouchard poslal rádiogram do Kinshasy a požiadal zairské vojenské letectvo o pomoc pri prevoze niekoľkých pacientov z misijnej nemocnice do hlavného mesta. Kým sa však podarilo v spolupráci s infekčným oddelením fakultnej nemocnice prekonzultovať spôsob, ako izolovať pacientov počas transportu, žila už len zdravotná sestra. Spôsob izolácie musí byť stopercentný, upozorňoval Bouchard, lebo ide nepochybne o vysoko infekčnú a smrteľne nebezpečnú chorobu.

30. septembra 1976

Belgická zdravotná sestra, prepravená lietadlom do Kinshasy, zomrela o tretej hodine ráno, napriek výdatnej podpornej terapii.

Nebola stanovená nijaká diagnóza, no po pitve rozposlali vzorky jej krvi, pečene, sleziny a mozgu do Inštitútu tropickej medicíny v Antverpách v Belgicku, do Strediska na kontrolu chorôb v Atlante v USA a do Mikrobiologického výskumného ústavu v Porton Dorone v Anglicku. V Yambuku a jeho okolí zaznamenali spolu dvestodeväťdesiatštyri prípadov ochorenia s približne deväťdesiatpercentnou letalitou.

13. októbra 1976

Vírus z Yambuku izolovali takmer súčasne v troch medzinárodných laboratóriách. Zistilo sa, že jeho štruktúra je takmer totožná so štruktúrou vírusu marburskej choroby, ktorý zachytili prvý raz roku 1967, keď vypukla smrteľná nákaza medzi laboratórnymi ošetrovateľmi opíc *Cercopithecus aethiops*, dovážaných z Afriky.

Nový vírus, oveľa nákazlivejší než vírus marburskej choroby, dostal meno Ebola podľa rieky tečúcej severne od Bumbi. Vedci dospeli k presvedčeniu, že je to najsmrtonosnejší mikroorganizmus od čias žľazového moru.

11

16. novembra 1976

Dva mesiace po tom, čo vypukla epidémia v Yambuku, odborníci mohli konštatovať, že neznámu chorobu sa im podarilo potlačiť, keďže za posledné týždne nebol hlásený ani jeden nový prípad.

3. decembra 1976

Karanténu v kraji Bumba zrušili a obnovili tu leteckú premávku.

Vírus Ebola sa zjavne vrátil do pôvodného zdroja. Čo bolo týmto zdrojom, ostalo záhadou. Medzinárodný tím odborníkov vrátane doktora Cyrilla Dubcheka zo Strediska na kontrolu chorôb, ktorý zohral dôležitú úlohu pri lokalizovaní vírusu Lassa, preskúmal celú oblasť a pokúšal sa nájsť rezervoár vírusu Ebola medzi cicavcami, vtákmi a hmyzom. Viroológovia však nemali úspech.

Neobjavili nijaký záchytný bod.

4 LOS ANGELES, KALIFORNIA,

14. januára Súčasnosť Doktor Rudolph Richter, vysoký, dôstojný oftalmológ, pôvodom Nemec, spoluzakladateľ Richterovej kliniky v Los Angeles, si napravil okuliare a zahľadel sa na signálne výtlaky reklám rozložené na okrúhlom stole v konferenčnej miestnosti kliniky. Po pravici mal svojho brata a partnera Williama, absolventa obchodnej fakulty, ktorý skúmal výtlaky s nevzrušenou pozornosťou.

Bola to súčasť propagačného materiálu na najbližší štvrt'rok, zameraného na získanie nových predplatiteľov - záujemcov o zdravotnú starostlivosť kliniky. Sústreďovali sa pritom na mladých ľudí, ktorí sú ako skupina relatívne zdraví. Práve v čomsi takom, ako je nemocenské predplatné na zdravotnú starostlivosť, sa skrývajú reálne peniaze, poznamenal William.

Rudolphovi sa výtlaky páčili. Pokladal ich za prvú príjemnú vec, s ktorou sa dnes stretol. Dnešný deň sa mu začal hrozne v trne-vrme na diaľničnom vjazde smerom na San Diego, ktorá sa skončila škaredou preliačinou na jeho novom BMW. Potom mal

12

chirurgickú pohotovosť na klinike. Tam prišiel do styku s tragickým prípadom pacienta s AIDS, ktorý mal akési zvláštne komplikácie, a kým mu vyšetroval sietnicu, pacient sa mu rozkašlal rovno do tváre. A napokon ho v laboratóriu, ako vrchol všetkého, uhryzla jedna z opíc, používaných pri výskume herpetickej infekcie oka. To bol teda deň!

Rudolph zdvihol jednu z reklám určenú do losangeleského Times Sunday Magazine. Vyzerala perfektne! Kývol Williamovi a ten dal pokyn reklamnému agentovi, aby pokračoval. Ďalším bodom predvádzania bol rafinované jednoduchý tridsaťsekundový televízny šot, ktorý sa dal zaradiť do bloku večerných správ.

Zachytával bezstarostné dievčiny v bikinách na pláži v Malibu, ako hrajú volejbal s peknými mladými mužmi.

Šot Rudolphovi pripomenul drahú reklamu na Pepsi-colu, napriek tomu, že mal za cieľ propagovať systém preventívneho predplatného na zdravotnú starostlivosť, zavádzaný Richterovou klinikou a podobnými zariadeniami, oproti zaužívanej praxi s poplatkami za každé ošetrenie.

Spolu s Rudolphom a Williamom sa tu zišla hŕstka lekárov vrátane šéflekára doktora Navarra. Všetci patrili medzi členov správnej rady kliniky a spolu vlastnili menšinový podiel jej účastín.

William si odkašlal a spýtal sa, či má niekto nejaké otázky.

Neboli nijaké. Keď ľudia z reklamy odišli, skupina jednomyselne schválila všetko, čo jej predviedli. Potom, po krátkej diskusii o novej satelitnej klinike, ktorú sa chystali stavať v oblasti Newport Beach, kde značne vzrástol počet predplatiteľov, sa schôdza skončila.

Doktor Richter sa vrátil do svojej ordinácie a spokojne vložil signálne výtlaky do aktovky. Napriek relatívne nízkemu platu, ktorý dostával ako jeden z kolektívu lekárov, mal ordináciu zariadenú prepychovo. Plat bol však preňho len vedľajším príjmom v porovnaní so ziskom z účastín Richterovej kliniky, ktoré vlastnil. A tak bol doktor Rudolph Richter, rovnako ako Richterova klinika, vo výbornej finančnej kondícii.

Doktor Richter vybavil niekoľko telefonátov a obišiel svojich pacientov hospitalizovaných po operácii: boli to dva melanoblastómy s komplikovanou anamnézou. Obidva prípady vyzerali priaznivo. Cestou nazad do ordinácie si pomyslel, ako málo

13

chirurgických zákrokov robí, hoci je jediným oftalmológom na klinike. Znepokojovalo ho to, no pri takom množstve oftalmológov v meste mohol byť rád, že má toho aspoň toľko. V duchu ďakoval bratovi, ktorý ho pred ôsmimi rokmi nahovoril na myšlienku založiť kliniku.

Prezliekol sa z plášťa do modrého saka, vzal aktovku a šiel. Bolo už po deviatej večer a dvojpodlažné parkovisko sa takmer celkom vyprázdnilo. Cez deň bývalo vždy plné a Wiliam minule spomínal, že by ho bolo treba rozšíriť, a to nielen kvôli získaniu priestoru, ale aj kvôli odpisom... Týmto veciam však Rudolph naozaj nerozumel a ani rozumieť

nechcel.

Doktor Richter si v zadumaní nad ekonomickými otázkami nevšimol dvoch chlapov vyčkávajúcich na slabo osvetlenom parkovisku. Nevšimol si ich ani potom, keď zastali za ním. Mali na sebe tmavé vychádzkové obleky. Jeden z nich, ten vyšší, akoby mal jednu ruku trvalo nehybnú. Zvierať v nej hrubú aktovku, ktorú držal neprirodzene vysoko práve pre nepohyblivý kľb.

Keď sa doktor Richter priblížil k autu, zaregistroval za sebou zrýchlené kroky. Z nepríjemného pocitu sa mu zovrela hrdlo.

Sucho preglgol a nervózne sa obzrel cez plece. Zbadal dvoch chlapov, ktorí šli podľa všetkého rovno k nemu. Ako prechádzali popod svetlo, doktor Richter si uvedomil, že sú slušne oblečení, majú čisté košele a hodvábne kravaty. Pociťoval miernu úľavu. No aj tak vykročil rezkejšie, aby obišiel zadnú časť auta. Nahmatol kľúče a otvoril dvere na strane vodiča, vhodil dnu aktovku a vložil do príjemnej vône kožených sedadiel. Chcel zatvoriť dvere, no vtom ho zastavila cudzia ruka. Doktor Richter váhavo pozrel nahor, kde sa ukázala pokojná, bezvýrazná tvár jedného z chlapov, čo ho sledovali. V jeho výraze sa pod doktorovým skúmvým pohľadom zjavil náznak úsmevu. * Doktor Richter sa opäť pokúsil pritiahnuť dvere, no neznámy ich pevne držal zvonku.

"Môžete mi povedať, koľko je hodín, pán doktor?" spýtal sa zdvorilo.

"Isteže," odpovedal Richter spokojne, pretože to dostatočne vysvetľovalo chlapovu prítomnosť. Pozrel na hodinky, no skôr než mohol odpovedať, pociťoval, že ho drsne ťahajú z auta. Pokúsil sa o nesmelý odpor, no rýchlo ho premohli a omráčili zauchom, po ktorom spadol na zem. Pociťoval, ako ho cudzie ruky hrubo

14

ohmatávajú a hľadajú náprsnú tašku, a začul zvuk trhajúcej sa látky. Jeden z chlapov povedal: "obchodník" a zaznelo v tom pohrdanie, zatiaľ čo druhý prikázal: "ber aktovku". Richter cítil, že mu zo zápästia strhli hodinky.

Skončilo sa to tak rýchlo, ako sa začalo. Doktor Richter počul vzdávajúce sa kroky a buchnutie dverí auta, a potom škripanie pneumatík na hladkom betóne. Chvíľu ležal bez pohnutia, spokojný, že žije. Nahmatol okuliare a nasadil si ich, nestalo sa im nič, len ľavé sklo puklo. Keďže bol chirurg, najprv sa sústredil na ruky, tie skontroloval ešte prv, než sa zdvihol zo zeme. Kým vstával, prezrel si ostatné. Bielu košeľu a kravatu mal od kolomaže. Vpredu na saku ostala namiesto gombíka podkovovitá dierka. Nohavice mal roztrhnuté od pravého predného vrecka až po koleno.

"Božemôj, to je teda deň!" vzdychol si pre seba, pričom si pomyslel, že v porovnaní s týmto prepadnutím je raňajšia trma-vrma na diaľnici úplnou banalitou. Po chvíľkovom zaváhaní vybral kľúče a vrátil sa na kliniku, do svojej ordinácie. Zavolať na strážnicu a radil sa, či to oznámiť losangeleskej polícii, alebo nie.

Váhal najmä preto, že by to mohlo postaviť kliniku do zlého svetla... a potom, čo už polícia zistí? Kým sám seba takto presviedčal, zavolať manželke a oznámil, že príde trochu neskôr, než ho pôvodne čakali. Potom šiel na toaletu, aby si v zrkadle prezrel tvár. Na pravej lícnej kosti mal odreninu plnú drobných nečistôt zo štrku parkoviska. Kým si ju potom v ordinácii horľavo dezinfikoval, pokúšal sa zrútať, čím všetkým prispel k všeobecnému blahu lupičov. Odhadoval, že v náprsnej taške mal okolo sto dolárov, kreditné karty, osobný preukaz a povolenie vykonávať lekársku prax v Kalifornii. Najväčšmi však ľutoval stratu hodínok, darčeka od manželky. Nejakú ich už len nahradí, pomyslel si, práve keď sa ozvalo zaklopanie na dvere.

Strážca v službe sa správal servilne, ospravedlňoval sa a vysvetľoval, že nič podobné sa ešte nikdy nestalo, a vraj ľutuje, že tam práve nebol. Vrável, že cez parkovisko prechádzal len pol hodiny predtým, keď bol na pravidelnej obchádzke. Doktor Richter ho uistil, že ho z ničoho neobviňuje a že jeho, Richterovým jediným záujmom je, aby sa urobili opatrenia vylučujúce opakovanie podobného incidentu v budúcnosti. Potom doktor vysvetlil, prečo sa rozhodol neoznámiť príhodu polícii.

15

Na druhý deň sa doktor Richter necítil dobre, no prisudzoval to šoku a faktu, že zle spal. O sedemnášť tridsať sa však cítil tak zle, že sa rozhodol odvolať schôdzku s milenkou, sekretárkou z oddelenia zdravotných záznamov kliniky.

Nakoniec k nej do bytu zašiel, no čoskoro odišiel domov, aby si odpočinul, lenže noc strávil nepokojným prehadzovaním sa v posteli.

Nasledujúci deň bol už doktor Richter naozaj chorý. Keď vstal od štrbinovej lampy, krútila sa mu hlava a chytali ho závraty.

Pokúšal sa nemyslieť na uhryznutie opicou, ani na kašľajúceho pacienta s AIDS. Dostatočne si uvedomoval, že AIDS sa takýmto náhodným kontaktom neprenáša. Obával sa skôr nejakej neznámej infekcie s neurčitou diagnózou. O pätnásť tridsať ho roztriasla zinnica a začala ho intenzívne bolieť hlava ako pri migréne. Zdalo sa mu, že dostáva horúčku, a tak odvolal zvyšok popoludňajších pacientov a odišiel z kliniky. Dovtedy si bol celkom istý, že má chrípku. Keď prišiel domov, manželke stačil jediný pohľad na jeho bledú tvár a červené oči, aby ho poslala do posteľe. Večer okolo ôsmej sa mu bolesti hlavy zhoršili natoľko, že užil percodan. Okolo desiatej ho chytili silné brušné kŕče a dostal hnačku. Manželka chcela zavolať doktora Navarra, no doktor Richter jej povedal, že robí zbytočný poplach a že sa to upraví. Vzal si niekoľko tabletiiek dalmaneá a zaspal. O štvrté sa zobudil, dovliekol sa do kúpeľne a vracal krv. Zhrozená manželka ešte dosť dlho váhala, kým zavolať sanitku, ktorá ho odviezla na kliniku. Ne protestoval. Nemal sil, aby protestoval. Vedel, že taký chorý ešte v živote nebol.

20. januára Marissu Blumenthalovú niečo vyrušilo. Nevedela, či podnet vyšiel z nej samej, alebo z nejakej drobnej zmeny mimo nej. Sústredenosť sa naisto vytratila. Zdvihla oči od knihy na kolenách a uvedomila si, že svetlo za oknom

sa zmenilo zo zimného, nevýrazne bieleho na atramentovú čerň. Pozrela na hodinky. Niet sa čo čudovať. Je skoro sedem.

"Matička skákavá," vzdychla si. Tento výraz používala od detstva. Rýchlo vstala, až pocítila závrat. Roztáhovala sa na dvoch nízkych, vinylom potiahnutých kresielkach v kúte knižnice Strediska na kontrolu chorôb (SKCH) v Atlante dlhšie, než mala pôvodne v úmysle.

Zdvihla ťažkú Fieldsovu učebnicu Virologia a zamierila k príručnej polici, pričom si po ceste natáhla stuhnuté svaly na nohách. Ráno si bola zabehať, no iba tri kilometre namiesto zvyčajných šiestich.

"Treba vám pomôcť s tou opachou?" zašvitorila matersky vyzerajúca knihovníčka pani Campbellová a zapínala si neodmysliteľný sivý sveter. V knižnici človeku nebolo v ničom dosť teplo.

Aj keď pani Campbellová bola vždy naladená na žartovanie, tentoraz mohla svoju poznámku myslieť vážne. Učebnica virológie vážila štyri a pol kilogramu, desatinu z Marissinej štyridsaťpäťkilogramovej hmotnosti. Marissa merala len stopäťdesiat centimetrov, hoci každému tvrdila, že má stopäťdesiatšesť, lenže to bolo v topánkach na vysokých opätkoch. Aby knihu vrátila do police, najprv sa ňou rozohnala dozadu, a potom ju švihom vyhodila na miesto.

17

"Pri tejto knihe potrebujem jedinú pomoc," odpovedala Marissa, "dostať všetko z nej do vlastnej hlavy."

Pani Campbellová sa podmanivo rozosmiala. Bola to láskavá, kamarátska osoba ako takmer všetci v SKCH. Marisse organizácia väčšmi pripomínala akademickú inštitúciu než úrad s celoštátnou pôsobnosťou, ktorým sa oficiálne stala roku 1973. Panovala tu všeobecná atmosféra nadšenia a zodpovednosti. Hoci zamestnanci z administratívy a údržby odchádzali o šesťnásť tridsať, profesionálne osadenstvo ostávalo dlhšie, niektorí z nich často pracovali až do skorých ranných hodín. Ľudia verili tomu, čo robili.

Marissa vyšla z knižnice, ktorej priestory boli beznádejne nevyhovujúce. Polovica strediskových kníh a časopisov bola uložená náhodne, v miestnostiach celého komplexu. V tomto zmysle bolo SKCH naozaj celoštátne riadeným zdravotníckym úradom, ktorý sa usiluje vydobýť pre seba finančné prostriedky v atmosfére krátenia dotácií z rozpočtu. Marissa si všimla, že aj vyzerá ako úrad s celoštátnou pôsobnosťou. Vestibul bol vymaľovaný nevýraznou úradnou zelenou farbou a sivé linoleum na dlážke sa v strede časom natenko vy chodilo. Pri výtahu visela nevyhnutná fotografia usmievajúceho sa Ronalda Reagana. Rovno pod obrázok pripichol niekto bez štipky úcty pripínáčikom lístok z kartotéky s vetou: Ak si nespokojný s tohtoročnou rozpočtovou čiastkou, len počkaj, čo bude na budúci rok! Marissa vyšla jedno poschodie pešo. Pracovňa - tak ju tu všetci nazývali, hoci miestnosť pripomínala skôr kobku — mala priamo nad knižnicou. Pôvodne to bol skladový priestor bez okna, s ktorým sa svojho času rátalo ako s kumbálom na metly. Steny tvorili obiele škvarové kvádre a miesta tu mala sotva na kovový písací stolík, na skrinku so spismi, na lampu a otáčavú stoličku.

Cítila sa však šťastná, že to všetko má. Boj o priestor v stredisku bol neúprosny.

Aj napriek sťaženým podmienkam si Marissa uvedomovala, že SKCH funguje dobre. Dlhé roky vykonávalo pozoruhodné medicínske služby nielen pre Spojené štáty, ale aj pre iné krajiny.

Živo si pamätala, ako stredisko pred niekoľkými rokmi vyriešilo záhadu legionárskej choroby. A od roku 1942, keď vzniklo ako Úrad na kontrolu malárie, aby vykorenilo túto chorobu z amerického Juhu, malo za sebou stovky podobných prípadov. V roku

1946 bolo premenované na Stredisko nákazlivých chorôb s osobit-

18

ne vybavenými laboratóriami na výskum baktérií, plesní, parazitov vírusov a rickettsií. Nasledujúci rok pribudlo laboratórium na výskum zoonóz, pôvodne zvieracích chorôb, ktoré sa však prenášajú na človeka, ako napríklad mor, besnota či slezinová sneť. V roku 1970 organizáciu opäť premenovali, tentoraz na Stredisko na kontrolu chorôb.

Kým si Marissa ukladala veci do aktovky a rozmýšľala o voľakedajších úspechoch SKCH, uvedomovala si, že práve jeho história bola jedným z hlavných dôvodov, prečo sa tu rozhodla pracovať.

Po završení pediatickej praxe v Bostone si podala žiadosť a bola prijatá do Výskumnej epidemiologickej služby na dvojročnú stáž vo funkcii referentky Výskumnej epidemiologickej služby. Prichodilo jej to ako stať sa lekárom-detektívom. Iba pred tri a pol týždňom, tesne pred Vianocami, ukončila prípravný kurz, ktorým sa pripravovala na budúcu novú činnosť. Kurz sa zameriaval na verejno-zdravotnícku starostlivosť, na bioštatistiku a epidemiológiu, teda na štúdium a kontrolu zdravia a chorôb v súčasnej populácii.

Obliekla si tmavomodrý kabát a na tvári sa jej zjavil ironický úškrn. Prípravný kurz síce absolvovala, no tak ako veľmi často v priebehu celého štúdia medicíny aj teraz sa cítila totálne nepripravená skutočne pomôcť v stave núdze. Iste to bude nesmierny skok medzi školskou lavicou a terénom. Len si nebola istá, či a kedy ju vyšlú, aby takúto pridelenú úlohu splnila. To, že vedela, ako zistiť súvislosti medzi jednotlivými prípadmi istej choroby na základe vyrozprávaných faktov, ktoré odhalia príčiny, spôsob, prenos a hostiteľa, ešte ani zďaleka neznamenal, že sa vie rozhodnúť, ako zvládnuť skutočnú epidémiu, keď pôjde o živých ľudí a o naozajstnú chorobu. Vlastne ani nešlo o otázku či, ale len o otázku kedy.

Marissa vzala aktovku, zhasla svetlo a zamierila do vestibulu k výtahom. Prípravný kurz epidemiológie absolvovala spolu s ďalšími štyridsiatimi ôsmimi mužmi a ženami, z ktorých väčšina, tak ako ona, patrila medzi zdravotníkov. Bolo tam zopár mikrobiológov, zopár zdravotných sestier, dokonca aj jeden dentista. Rozmýšľala, či všetci majú rovnaké pocity stratenej sebadôvery ako teraz ona. V lekárskom povolani sa o takýchto veciach zvyčajne nehovorí, rozchádza sa to so všeobecnou predstavou o lekárovi.

19

Po skončení kurzu ju zaradili na virologické oddelenie do odboru špeciálnej patogenézy, bolo to pracovné zaradenie, ktoré si z ponúkaných vybrala na prvom mieste. Tým vyhovel jej žiadosti najlepšej študentky kurzu. Aj keď Marissina predošlá profesionálna príprava z virológie bola slabá - a práve preto trávila tak veľa času v knižnici - požiadala o miesto na tomto oddelení, pretože súčasná epidémia AIDS náhle vyniesla virológiu na popredné miesto, pokiaľ ide o výskum. Dovtedy vždy hrávala druhé husle popri bakteriológii. Teraz to vo virológii "frčalo", a Marissa chcela byť pri tom.

Pri výťahoch sa pozdravila so skupinkou čakajúcich. Niektorých z nich už poznala, najmä kolegov z virológie, ktorí mali pracovne vo vestibule priamo pod jej miestnosťkou. Zvyšok nepoznala, ale na pozdrav jej odpovedali všetci. Keď už pochybovala o svojich profesionálnych schopnostiach, aspoň cítila, že ostatní ju celkom samozrejme prijali medzi seba. Na prízemí sa Marissa postavila do radu, aby si mohla zapísať odchod po 17. hodine, a vonku zamierila na parkovisko. Tunajšia zima sa ani trochu nepodobala tej, ktorú musela znášať štyri roky v Bostone, a tak si ani nezapla kabát. Jej červená športová Honda Prelude stála tak, ako ju tu ráno nechala: zaprášená, špinavá, zanedbaná. Ešte vždy mala massachusettskú štátnu poznávaciu značku. Zájsť na políciu a dať si ju vymeniť patrilo medzi množstvo záležitostí, na ktoré si zatiaľ nenašla čas.

Zo strediska do domu, ktorý si prenajala, to trvalo autom len chvíľu. Tejto mestskej štvrti dominovala Emoryská univerzita, a práve tá darovala začiatkom štyridsiatych rokov stredisku jeden zo svojich pozemkov. S univerzitou susedilo množstvo príjemných obydľí, od domov nižšej strednej vrstvy až po nápadné obydľia boháčov. Práve v tomto susedstve, na Druidských kopcoch našla Marissa dom na prenájom. Patril manželskému páru, ktorý odchádzal do afrického Mali, aby tam uviedol do praxe program obmedzovania pôrodnosti.

Marissa odbočila na Broskyňové námestie. Zdalo sa jej, akoby sa v Atlante všetko nazývalo Broskyňové. Prešla okolo svojho domu, ktorý stál nalavo. Bola to malá, jednoposchodová, drevom obložená vilka, na rozdiel od pozemku starostlivo udržiavaná. Jej architektonický štýl bol neurčitý, až na dva iónske stĺpy vedľa hlavného vchodu. Na každom okne boli imitácie okeníc, všetky

20

s vykrojeným srdiečkom v strede. Marissa použila výraz utešené, keď ich opisovala rodičom.

Odbočila do prvej ulice vľavo a z nej ešte raz dolava. Ak sa chcela Marissa dostať do garáže, musela pozemok, na ktorom stál dom, obísť a vojsť zozadu. Cesta vpredu pred domom bola totiž jednosmerná a priama prípojka k zadnej ceste a ku garáži z nej nevedla. Voľakedy síce boli tieto dve cesty prepojené, no ktosi si tam vybudoval tenisový kurt, a tak prípojka prestala jestvovať.

Tenisový kurt časom zarástol burinou a teraz sa dal sotva rozoznať.

S vedomím, že dnes ešte pôjde preč, nezašla Marissa s autom do garáže, len ho obrátila a zacúvala. Vybehla po zadných schodíkoch a začula radostný štekot kokeršpaniela, ktorého jej darovala kolegyňa pediatrička.

Marissa si nikdy nemienila zadovážiť psa, no pred šiestimi mesiacmi sa náhle skončila jej dlhá romantická známosť, o ktorej predpokladala, že sa zavŕši sobášom. Dotyčný muž, Roger Schulman, lekár na oddelení neurochirurgie Všeobecnej massachusettskej nemocnice, ju šokoval správou, že hodlá nastúpiť na postgraduálne štúdium na Kalifornskú univerzitu v Los Angeles a chcel by ta odísť sám. Dovtedy boli dohodnutí, že Marissa pôjde kamkoľvek, kde sa Roger rozhodne dokončiť si vzdelanie, a skutočne si aj podala žiadosť o miesto pediatričky v San Franciscu a v Houstone. Kalifornskú univerzitu v Los Angeles Roger nikdy nespomínal.

Marissa, ktorá bola popri troch bratoch najmladším dieťaťom v rodine prísneho a panovačného otca neurochirurga, si nikdy priveľmi nedôverovala. Rozchod s Rogerom na ňu zapôsobil veľmi zle a sotva vládala každé ráno vyliezť z postele a ísť do nemocnice. Uprostred depresie z tohto zážitku jej kamarátka Nancy darovala psa. Marissu to najprv rozčúlilo, no Taffy — psík mal toto až priveľmi sladké meno na veľkej mašli uviazanej okolo krku — si čoskoro Marissu celkom získal, a ako Nancy očakávala, pomohol jej zamerať sa na niečo mimo okruhu jej trápení. Teraz bola Marissa do psa celkom spochabená, šťastná, že má v dome čosi živé, objekt, ktorý prijíma a opätuje jej lásku. Jedinou Marissinou starosťou po príchode do SKCH bolo, čo spraví s Taffym, keď ju vyšlú do terénu. Tento problém ju neprijemne omíňal, až kým sa do psa nezalúbili Judsonovci, susedia z pravej strany, a sami sa neponúkli, že si Taffyho zoberú, kedykoľvek

21

bude Marissa mimo mesta. Prichodilo jej to ako dar z nebies.

Len čo otvorila dvere, musela odraziť Taffyho vzrušené vyskakovanie, aby mohla vypnúť poplašné zariadenie. Keď Marisse majiteľa predvádzali systém prvý raz, počúvala iba na pol ucha. Teraz však bola spokojná, že ho má. Hoci sa na predmestí žilo oveľa bezpečnejšie než v meste, po nociach sa cítila väčšmi osamelá ako v Bostone. Cenila si najmä takzvané núdzové tlačidlo, ktoré nosila vo vrecku kabáta a ktorým mohla spustiť poplach zvonku, ak by nečakane zazrela v dome svetlo alebo pohyb.

Kým si Marissa prezerala poštu, vypustila Taffyho na dvor pred domom, nech si vybije potláčanú energiu cvalom vo veľkých okruhoch okolo striebornej jedle. Judsonovci ho nepochybne niekedy cez obed vzali von, no osemmesačnému šteňaťu muselo byť predsa len pridlho ostať v kuchyni až do Marissinho večerného príchodu.

Žiaľ, Taffyho šantenie musela prerušiť. Bolo už sedem preč a na ôsmu mala pozvanie na večeru. S úspešným oftalmológom Ralphom Hempstonom sa stretla už viac ráz, a hoci sa ešte vždy nepreniesla ponad záležitosť s Rogerom, tešila ju Ralphova kultivovaná spoločnosť i fakt, že mu očividne vyhovovalo chodiť s ňou na večere, do divadla a na koncerty, no pritom sa ju vôbec neusiloval dostať do postele. V skutočnosti ju dnes prvý raz pozval k sebe domov, ale zároveň hneď dodal, že nebudú sami, zide sa veľká spoločnosť.

Ralphovi podľa všetkého vyhovovalo ponechať vývoju ich vzťahu vlastné tempo a Marissa mu za to bola vďačná, aj keď vytušila, že dôvodom by mohol byť dvadsaťdvaročný rozdiel medzi nimi: ona mala tridsaťjeden a on päťdesiatri. Zvláštne bolo, že jediný ďalší muž, s ktorým sa Marissa v Atlante stýkala, bol od nej o štyri roky mladší. Tada Schockleyho, mikrobiológa s doktorátom z toho istého oddelenia, do ktorého napokon zaradili aj ju, prichytila vo chvíli, keď ju sledoval v bufete hneď v prvý týždeň po jej nástupe do strediska. Bol pravým opakom Ralpha Hempstona: spoločensky neuveriteľne nesmelý, aj keď do kina ju pozval. Stretli sa asi šesť ráz a našťastie ani jemu, tak ako Ralphovi, nešlo o fyzické zblíženie.

Marissa sa rýchlo osprchovala, utrela a takmer automaticky si urobila make-up. Opreteky s časom sa prehrabala v šatníku

22

a rýchlo zavrhl niekoľko kombinácií. Nechodievala oblečená ako z módného žurnálu, no rada vyzerala čo najlepšie. Rozhodla sa pre hodvábnu sukňu a pulóver, ktorý dostala na Vianoce. Pulóver siahla až do polovice stehien a zdalo sa jej, že ju robí vyššou.

Vkľzla do topánok na ihličkových opätkoch a pozrela sa do veľkého zrkadla.

Až na svoju výšku bola s tým, ako vyzerá, celkom spokojná.

Mala drobné a jemné črty tváre, a keď sa raz pred rokmi spýtala otca, či si o nej myslí, že je pekná, použil dokonca výraz krásna.

Mala tmavohnedé oči s dlhými mihalnicami a husté vlnité vlasy farby drahého sherry. Od šestnástich rokov nosila ten istý účes: vlasy po pleciahľadko sčesané z čela dozadu a tam zopnuté korytnačím hrebienom v tvare čiapočky.

Cesta k Ralphovi trvala autom len päť minút, no zmena okolia k lepšiemu bola očividná. Za dokonale udržiavanými trávnikmi sa týčili pompézne domy. Ralphov stál na veľkom pozemku a z ulice k nemu v elegantnom oblúku odbočovala príjazdová cesta. Cestu lemovali azalky a rododendrony, ktoré musel človek vidieť na jar, lebo - ako vravel Ralph - kto nevidel, neuverí.

Ralphov dom bola dvojposchodová viktoriánska stavba s osemuholníkovou vežou na pravom prednom rohu. Dlhá, výrazne a zložito zdobená drevená veranda sa začínala pri veži, tiahla sa pozdĺž celého priečelia domu a bez prerušenia pokračovala po jeho ľavej stene. Nad dvojkrídlovými dverami hlavného vchodu a čiastočne aj nad zastrešením verandy bol kruhový balkón s kužeľovou strieškou podobného tvaru ako zakončenie veže.

Teraz pôsobil dom mimoriadne slávnostne. Všetky okná žiarili.

Marissa odbočila doľava, presne podľa Ralphových inštrukcií.

Myslela si, že ide trochu neskoro, no nijaké ďalšie auto tu nestálo.

Ako prechádzala okolo domu, zazrela požiarneho rebrík, ktorý viedol z horného poschodia. Všimla si ho raz večer, keď sa tu s Ralphom zastavili, lebo si doma zabudol pípačku, ktorou ho mali volať v prípade pohotovosti. Vtedy jej vysvetlil, že predošlý majiteľ pristaval hore izby pre služobníctvo a odbor výstavby mesta prikázal dobudovať únikový požiarneho rebrík. Na pozadí bieleho dreva pôsobila čierna oceľ absurdne.

Marissa zaparkovala pred garážou, ktorej zložitá výzdoba ladila s domom. Zaklopala na dvere zadného vchodu vedúceho do

23

modernej prístavby, ktorú spredu nebolo vidieť. Zdalo sa, že ju nikto nepočuje. Nazrela cez okno a všimla si čulú aktivitu v kuchyni. Rozhodla sa však, že nebude skúšať, či sú dvere odomknuté, radšej prešla k hlavnému vchodu a stlačila zvonček.

Ralph otvoril ihneď a na privítanie ju objal.

"Ďakujem, že si prišla skôr," povedal, keď jej pomáhal z kabáta.

"Skôr? Myslela som, že meškám."

"Nie, vôbec nie," odpovedal Ralph. "Nepredpokladám, že hostia prídu pred pol deviatou." Kabát jej zavesil do šatníka v hale.

Marissu prekvapilo, že Ralph má na sebe smoking. Hoci oceňovala, ako dobre vyzerá, vyviedlo ju to z miery.

"Asi nie som vhodne oblečená," začala. "Nepovedal si, že to bude oficiálna záležitosť."

"Vyzeráš úžasne dobre, ako vždy. To ja sa ospravedlňujem za smoking. Poď, dovoľ, aby som ti to tu ukázal."

Marissa šla za ním a opäť myslela na to, že Ralph vyzerá ako stelesnená predstava lekára: rozhodný, s príjemnými črtami, s vlasmi prešedivenými práve na miestach, kde treba. Šli do salóna, Ralph vpredu. Zariadený bol atraktívne, no akosi sterilne. Služka v čiernej rovnošate ukladala na misy studené predjedlá.

"Začneme tu. Nápoje sa budú podávať v bare v obývačke," ukazoval Ralph.

Otvoril obe krídla posuvných dverí a vstúpil do obývačky. Bar bol naľavo. Mládenec v červenej veste usilovne leštil poháre.

Klenutý vchod z obývačky viedol do oficiálnej jedálne za ňou.

Marissa zistila, že stôl je prestretý najmenej pre tucet ľudí.

Prešla s Ralphom cez jedáleň do prístavby, v ktorej bola spoločenská miestnosť a veľká moderná kuchyňa. Slávnostnú večeru si Ralph dal urobiť na objednávku a traja či štyria ľudia tu usilovne pracovali na posledných úpravách.

Keď sa Ralph opäť presvedčil, že všetko beží dobre, odviezol Marissu nazad do salóna a vysvetlil, prečo ju požiadal, aby prišla skôr. Dúfal, že by mohla robiť hostiteľku. Marissu to trochu prekvapilo — napokon, s Ralphom sa vlastne stretla iba päť či šesť ráz - no súhlasila.

Ozval sa zvonček. Prichádzali prví hostia.

Nanešťastie Marissa nikdy nepatrila medzi tých, čo si vedia

24

zapamätáť mená ľudí, no doktora Hayvvarda s manželkou si zapamätala vďaka jeho nápadným strieborným vlasom. Potom tu bol doktor Jackson s manželkou, ktorá sa honosila diamantom veľkosti golfovej loptičky. Jediné ďalšie mená, na ktoré si Marissa neskôr spomenula, boli doktor a doktorka Sandbergovci, obaja psychiatri.

Pri pokusoch o konverzáciu Marissu ohurovali kožušiny a šperky. Toto nebola nijaká malomestská spoločnosť praktických lekárov.

Keď už takmer všetci postávali v obývačke s pohárom v ruke, ozval sa opäť zvonček. Ralph tu nebol, a tak šla otvoriť Marissa. Na svoje obrovské prekvapenie zistila, že je to doktor Cyrill Dubchek, jej šéf z odboru špeciálnej patogenézy na virologickom oddelení.

"Dobrý večer, doktorka Blumenthalová," pozdravil Dubchek pokojne, vôbec ho nezarazilo, že ju tu stretáva.

Marissa viditeľne znervóznela. Nečakala, že tu stretne niekoho zo strediska. Dubchek podal kabát slúžke a ostal v obleku - tmavomodrom, na mieru šitom talianskom modeli. So svojimi uhľovočiernymi, inteligentnými očami a pleťou s olivovým nádychom vyzeral nápadne dobre. Črty tváre mal ostré a aristokratické. Prehral si rukou vlasy začesané dozadu a usmial sa: "Ešte sa uvidíme."

Marissa mu vrátila nesmelý úsmev a kývla smerom k obývačke.

"Bar je tam."

"Kde je Ralph?" spýtal sa Dubchek, keď nazrel do miestnosti plnej ľudí.

"Asi v kuchyni," povedala Marissa.

Dubchek prikývol a pobral sa dnu, keď sa opäť ozval zvonček.

Tentoraz ostala Marissa ohromená ešte oveľa väčšími. Pred ňou stál Tad Schockey!

"Marissa!" zvolal Tad, rovnako nefalšovane prekvapený.

Marissa sa spamätala a nechala Tada vojsť. Kým mu brala kabát, spýtala sa ho: "Odkiaľ poznáš doktora Hempstona?"

"Iba zo schôdzí. Prekvapilo ma, keď som našiel v pošte pozvánku." Tad sa zasmial. "Lenže čo by som bol zač, keby som pri svojich príjmoch odmietol bezplatnú večeru?"

"Vedel si, že príde Dubchek?" spytovala sa Marissa. Znelo to takmer ako výčitka.

25

Tad pokrútil hlavou. "No aký je v tom rozdiel?" Nazrel do jedálne, a potom si obzrel hlavné schodište. "Fantastický dom.

Klasa!"

Marissa sa proti svojej vôli rozosmiala. Tad s krátkymi vlasmi pieskovej farby a sviežou pleťou vyzeral primlado na svoj doktorát. Mal na sebe menčestrové sako, pletenú kravatu a sivé flanelové nohavice, no také obnosené, že rovnako dobre mohol prísť v džinsach.

"Počuj," začal. "Ako to, že poznáš doktora Hempstona?"

"Je to len priateľ," prehodila Marissa vyháňavo a naznačila Tadovi, aby prešiel do obývačky a vzal si dačo na pitie.

Keďže už boli prítomní všetci hostia, mohla sa aj Marissa presunúť od hlavného vchodu. V bare si vzala pohár bieleho vína a pokúsila sa zamiešať medzi ostatných. Tesne predtým, než ich vyzvali, aby prešli do jedálne, pustila sa do rozhovoru s doktorom Sandbergom a manželmi Jacksonovcami.

"Vítam vás v Atlante, mladá dáma," začal doktor Sandberg.

"Ďakujem," odpovedala Marissa a pokúšala sa nevyvažovať oči na prsteň pani Jacksonovej.

"Čo to bola za náhoda, čo vás priviedla do SKCH?" spýtal sa doktor Jackson. Mal hlboký a zvučný hlas. Nielenže vyzeral ako Charlton Heston, ale aj hlas mu znel, akoby hral Bena Hurá.

Zahľadela sa mu do sýtomodrých očí a rozmýšľala, ako odpovedať na očividne zdvorilostnú otázku. Celkom iste nebude vysvetľovať, že jej bývalý milenec ušiel do Los Angeles, ani že ona sama potrebovala zmenu. Neočakávalo sa, že ľudia zo strediska sa budú zverovať takýmto spôsobom. "Vždy ma zaujímalo verejné zdravotníctvo." To bola drobná nevinná lož. "A vždy ma fascinovala lekárska detektívna práca." Usmiala sa. Aspoň toto bola pravda. "Podľa všetkého ma unavilo vyšetrovať smrkejúce nosy a zápaly stredného ucha."

"Pediatrická prax," poznamenal doktor Sandberg. Nebola to otázka, skôr konštatovanie.

"V Detskej nemocnici v Bostone," upresnila Marissa. Vždy keď sa rozprávala s psychiatrami, cítila sa trochu nesvoja. Nemohla si pomôcť, no zakaždým sa jej zdalo, že si jej motívy rozanalyzujú skôr než ona sama. Vedela, že jedným z dôvodov, prečo šla na medicínu, bolo, aby mala tak ako jej bratia možnosť vyrovnáť sa otcovi.

26

Ako sa vám páči klinická medicína?" spýtal sa doktor Jackson.

Mali ste v rámci nej záujem o prax?"

"Áno, iste," odpovedala Marissa.

O akú?" pokračoval doktor Jackson, neuvedomujúc si, že Marissa sa cíti čoraz neprijemnejšie. "Chceli by ste mať súkromnú prax, pracovať tímovo, alebo v nemocnici?"

"Prosím, podáva sa večera," zvolal Ralph, aby prekričal hlučnú konverzáciu.

Marisse sa uľavilo, keď sa doktori Jackson a Sandberg obrátili, aby si pohľadali manželky. Chvíľu mala pocit, akoby ju vypočúvali.

V jedálni zistila, že Ralph sedí na jednom konci stola a jej pridelil miesto na druhom. Po jej pravici sedel doktor Jackson,

ktorý našťastie zabudol na predošlé otázky. Naľavo sedel striebrovlasý doktor Hayward.

Počas večere si Marissa čoraz väčšmi uvedomovala, že večeria so smotánkou atlantského lekárskeho spoločenstva. A neboli to jeho bežní príslušníci, ale najúspešnejší lekári so súkromnou praxou v meste. Výnimkou medzi nimi bol iba Cyrill Dubchek, Ťad a ona sama.

Po niekoľkých pohároch dobrého vína sa Marissa stala zhovorčivejšou než zvyčajne. Náhle zrozpačitelá, keď si uvedomila, že celý stôl počúva jej rozprávanie o detstve strávenom vo Virgínii.

V duchu si prikázala zavrieť ústa a s úsmevom to aj urobila.

Potešilo ju, že konverzácia sa zvrtila na poľutovaniahodný stav americkej medicíny a na to, ako spoločnosti zavádzajúce nemocenské predplatné na zdravotnú starostlivosť nahľodávajú základy súkromnej praxe. Keď si Marissa spomenula na kožušiny a šperky, nezdalo sa jej, že by tým niekto z prítomných až tak veľmi trpel.

"A čo vy v stredu?" spýtal sa doktor Hayward a pozrel na Cyrilla sediaceho oproti nemu. "Pocítili ste obmedzovanie rozpočtu?"

Cyrill sa sarkasticky zasmial, úsmev mu vytvoril hlboké vrásky na lícach. "Každoročne musíme bojovať s Úradom pre riadenie a rozpočet takisto ako s Podporným výborom Snemovne. V dôsledku krátenia dotácií z rozpočtu sme stratili päťsto miest."

Doktor Jackson si odkašlal. "A čo ak by vypukla vážna epidémia chrípky, ako pandémie v tisícdeväťstosedemnástom

a osemnástom roku? Za predpokladu, že by ste sa zapojili, mali by ste dosť ľudí?"

Cyrill pokrčil plecami. "To závisí na mnohých premenných veličinách. Ak by sa nemenil antigénový charakter daného vírusu a my by sme ho mohli ihneď vypestovať na tkanivovej kultúre, boli by sme schopní vyvinúť vakcínu pomerne rýchlo. Aj keď si nie som istý, ako rýchlo. Čo povieš, Ťad?"

"Ási tak do mesiaca," odpovedal Ťad, "ak by sme mali šťastie."

Dlhšie trvá vyrobiť z nej dostatočnú zásobu, než určiť podstatné odlišnosti."

"Pripomenulo mi to chrípku prasiat spred pár rokov," pridal sa doktor Hayward.

"Lenže za tú nebolo zodpovedné SKCH," bránil sa Cyrill.

"Nikto vtedy nepochyboval o druhu vírusu, ktorý sa v pevnosti Dix zjavil. A prečo sa nerozšíril, ťažko čo aj len tušiť."

Marissa zacítila ruku na pleci. Obrátila sa a uvidela čašníčku v čiernom.

"Doktorka Blumenthalová?" zašepkalo dievča.

"Áno."

"Máte telefón."

Marissa pozrela smerom k Ralphovi, no ten čulo konverzoval s pani Jacksonovou. Ospravedlnila sa a šla za dievčaťom do kuchyne. Vtom jej svitlo a obľiala ju hrôza, ako keď ju po prvý raz ešte ako praktikantku zavolali v noci k pacientovi: určite je to SKCH. Napokon mala byť k dispozícii, a tak im s typickou svedomitosťou nechala Ralphovo číslo. Nikto iný nevedel, že je tu.

"Doktorka Blumenthalová?" spýtala sa telefonistka zo strediska, keď Marissa zdvihla slúchadlo.

Prepojila ju na nepretržitú službu. "Blahoželám," začal referent žoviálne. "Máme tu žiadosť o pomoc pri epidémii."

Telefonoval nám hlavný epidemiológ štátu Kalifornia a požiadal SKCH o pomoc pri probléme, ktorý sa im vyskytol v Los Angeles.

V tamojšej nemocnici, ktorá sa volá Richterova klinika, sa zjavila neznáma, no zrejme vážna choroba. Už sme vám rezervovali miesto na let spoločnosti Delta o jedna desať dnes v noci na pobrežie. Ubytovanie máte zabezpečené v moteli Tropic. Tak vám želim veľa šťastia."

Položila slúchadlo, no ešte ho zvierala, až kým zhlboka

28

nenabrala dych. Vôbec na to nebola pripravená. Úbohí, nič netušiaci ľudia z Kalifornie zavolali do SKCH a čakajú, že im pošlú experta na epidemiológiu, a namiesto neho im posielajú ju, Marissu Blumenthalovú. V celej jej stopäťdesiatcentimetrovej veľkosti. Pobrúla sa teda nazad do jedálne, aby sa ospravedlnila a rozlúčila.

21. januára Kým si Marissa vyzdvihla kufr z kruhového dopravného pásu, vyčkala pri maringotke, aby si prenajala auto, znovu vymenila prenajaté auto (prvé totiž nechcelo naštartovať) a pokúsila sa nájsť motel Tropic, obloha začala blednúť.

Zapísala sa, a hoci nechcela, musela myslieť na Rogera. Ale nebude mu volať. To si sľúbila veľa ráz ešte v lietadle.

Motel pôsobil skľučujúco, to však nebolo dôležité. Marissa vedela, že tu nestrávi veľa času. Umyla si ruky a tvár, prečesala sa a nanovo si vzadu zopla vlasy. Keďže nemala dôvod zdržiavať sa v moteli dlhšie, nasadla do prenajatého auta a vyrazila k Richterovej klinike. Dlano, ktorými zvierala volant, mala vlhké.

Kliniku postavili výhodne pri hlavnej ceste. Takto skoro ráno tu bolo len zopár áut. Marissa vošla do parkovacej garáže, odtrhla si parkovací lístok a zaparkovala na mieste blízko východu. Celý komplex budov pôsobil moderne, skladal sa z garáže, vlastnej kliniky a toho, čo podľa Marissy bola šesťposchodová nemocničná časť. Vystúpila z auta, ponáhľovala sa, potom si vzala aktovku.

Mala v nej zošit z prípravného kurzu s poznámkami z epidemiológie - možno jej nejako pomôžu — čisté papiere, ceruzky, malú učebnicu diagnostickej virológie, náhradný rúž a balíček žuvačiek.

Podarená kombinácia!

Hneď ako vošla, zaregistrovala dôvernú vôňu dezinfekcie ~ arómu, ktorá ju upokojila a ihneď v nej vyvolala pocit dôverne známeho prostredia. Zbadala kóju informátora, no nikto v nej nesedel. Spýtala sa údržbára, ktorý tu natieral

dlážku, ako sa
29

dostane do nemocničnej časti, a on jej ukázal na červenú čiaru na dlážke. Marissa ju sledovala až po ambulanciu pohotovosti. Tam bolo trochu živšie, vpredu v čakárni sedelo niekoľko pacientov a za písacím stolom dve zdravotné sestry. Marissa vyhľadala očami službukonajúceho lekára a vysvetlila mu, kto je.

"Ó, výborne!" nadchol sa. "Sme radi, že ste tu! Doktor Navarre na vás čaká celú noc. Vydržte, zavolám ho."

Marissa sa neprítomne pohrávala s niekoľkými spinkami na papier. Keď zdvihla zrak, zistila, že obe sestry ju uprene pozorujú.

Usmiala sa a ony takisto.

"Dáte si kávu?" spýtala sa vyššia z nich.

"Áno, rada," súhlasila Marissa. K jej základným obavám sa pridával aj pocit z nedostatočného, iba dvojhodinového spánku počas letu z Atlanty.

Kým sŕkala horúcu tekutinu, spomenula si na lekárske detektívne príbehy od Bertona Rouechea uverejňované v The New Yorker. Keby sa tak aj ona mohla ocitnúť uprostred podobného prípadu, ako bol ten, ktorý rozriešil otec modernej epidemiológie John Snow: epidémiu cholery v Londýne sa podarilo zlikvidovať už v zárodku, keď Snow iba pomocou dedukcie určil nakazenú londýnsku studňu. Avšak skutočný pôvab Snowovej práce bol v tom, že ju robil v období, keď sa ešte teória o bakteriálnom pôvode chorôb všeobecne neuznávala. Nebolo by nádherné ocitnúť sa v podobnej, presne vyhranenej situácii?

Dvere do služobnej miestnosti sa otvorili a vstúpil pekný, čiernovlasý muž. Žmúril oči pred ostrým svetlom ambulancie a šiel rovno k Marisse. Široko sa usmial. "Doktorka Blumenthalová, ani si neviete predstaviť, akí sme radi, že ste tu." Pri podávaní rúk sa doktor Navarre zahľadel zhora na Marissu.

Zrazu ho prekvapilo, aká je drobná a ako mlado vyzerá. Prejavil zdvorilosť a spýtal sa, či sa jej dobre letelo a či nie je hladná.

"Myslím, že bude najlepšie, keď sa hneď dáme do práce," navrhla Marissa.

Doktor Navarre ochotne súhlasil. Keď viedol Marissu do zasadacej miestnosti, predstavil sa jej ako šéflekár a prednosta nemocnice. Táto novinka jej sebadôveru nezvýšila. Znovu si uvedomila, že doktor Navarre vie o nákazlivých chorobách nepochybne sto ráz viac než ona.

Doktor Navarre jej ponúkol, aby si sadla k okrúhlemu

30

konferenčnému stolíku, zdvihol slúchadlo a vykrútil číslo. Kým čakal na spojenie, vysvetlil, že hlavný epidemiológ doktor Spenser Cox chce hovoriť s Marissou, hneď ako sa zjaví. Nádherné, pomyslela si a váhavo sa pousmiala. Podľa tónu hlasu bol doktor Cox Marissinej prítomnosti rovnako rád ako doktor Navarre. Vysvetlil jej, že ho v tejto chvíli plne zamestnáva iný problém v oblasti Sanfranciského zálivu, kde sa vyskytlo viac prípadov hepatitídy B, o ktorej si myslia, že súvisí s AIDS.

"Doktor Navarre vám asi vysvetlil," pokračoval doktor Cox, že na Richterovej klinike je v tejto chvíli iba sedem postihnutých."

"Zatial mi ešte nepovedal nič," ozvala sa Marissa.

"Som si istý, že vám to povie hneď," pokračoval doktor Cox.

"Tu máme takmer päťsto prípadov hepatitídy B, a tak určite chápete, že to nemôžem vyriešiť mávnutím ruky."

"Prirodzene," súhlasila Marissa.

"Teda vela šťastia," zaželel jej doktor Cox. "Ozaj, ako dlho ste v SKCH?"

"Nie veľmi dlho," priznala Marissa.

Chvíľu bolo ticho. "Fajn, o všetkom ma informujte," požiadal doktor Cox.

Marissa podala slúchadlo doktorovi Navarrovi, a ten zavesil.

"Dovoľte mi oboznámiť vás so situáciou," začal, pričom prešiel na štandardnú lekársku monotónnosť, a vytiahol z vrečka niekoľko kartičiek formátu sedemkrát dvanásť. "Máme sedem prípadov nediagnostikovaného, no zjavne horúčkového ochorenia, ktoré je charakterizované celkovou malátnosťou a poškodením viacerých systémov. Prvým pacientom, ktorého sme hospitalizovali, je sám spoluzakladateľ kliniky doktor Richter. Potom je tu žena z oddelenia zdravotných záznamov." Doktor Navarre začal rozkladať kartičky po stole. Každá predstavovala jedného pacienta. Uložil ich v poradí, v akom sa prípady vyskytli.

Marissa nenápadne otvorila aktovku, aby doktor Navarre nevidel, čo v nej je, a vytiahla si papiere a ceruzku. V myšlienkach sa rýchlo vrátila ku kurzu, ktorý nedávno absolvovala, a pripomenula si, že informácie si potrebuje rozpisovať do skupín, ktoré budú prehľadné. Najskôr sama choroba: Je skutočne nová? Skutočne tu jestvuje problém? To bola oblasť malej násobilky, jednoduchej

31

ako dvakrát dva, a elementárnej štatistiky. Marissa vedela, že musí charakterizovať chorobu, aj keď nestanoví definitívnu diagnózu.

Ďalším krokom bude vymedziť veľké množstvo faktov týkajúcich sa obetí, ako ich vek, pohlavie, celkový zdravotný stav, stravovacie návyky, koníčky a tak ďalej, potom vymedziť čas, miesto a okolnosti, za akých sa u každého pacienta prejavili prvé príznaky, aby zistila, či tu vôbec jestvujú nejaké všeobecné skutočnosti. Potom príde na rad otázka

prenosu choroby, ktorá ju môže zaviesť k činiteľovi vyvolávajúcemu nákazu. Napokon sa musí zneškodniť hostiteľ a rezervoár nákazy. Zdalo sato jednoduché, no Marissa vedela, že by to bol vážny problém aj pre takého skúseného praktika, ako je Dubchek.

Utrela si spotenú dlaň o sukňu a opäť vzala do ruky ceruzku.

"Takže," začala a zahľadela sa na prázdny papier, "aj keď ste nestanovili jednoznačnú diagnózu, z niečoho ste vychádzali, však?"

"Áno, zo všetkého možného," pritakal doktor Navarre.

"Chrípka?" opýtala sa Marissa a dúfala, že to neznie priveľmi prostoducho.

"Rozhodne nie," namietol doktor Navarre. "U pacientov sa vyskytli dýchacie ťažkosti, no neboli dominantné. Okrem toho sérologické vyšetrenie na chrípkové vírusy bolo u všetkých siedmich negatívne. Nevieme, čo im je, ale chrípku nemajú."

"Dospeli ste k niečomu pozitívnemu?" pýtala sa ďalej Marissa.

"Zväčša k samým záporom," odpovedal doktor Navarre.

"Všetky vyšetrenia boli negatívne: testovali sme krv, moč, spútum, stolicu, dokonca likvor. Uvažovali sme nad maláriou a zamerali sme sa týmto smerom, hoci krvný náter bol negatívny na parazity. Takisto sme mysleli na týfus a nasadili sme tetracyklín a chloramfenikol, a to napriek negatívnym výsledkom z bunkových kultúr. Lenže rovnako ako po antimalarikách pozitívny efekt sa nedostavil. Čokoľvek robíme, všetci pacienti sú na tom čoraz horšie."

"Určite máte nejakú diferenciálnu diagnózu," nadviazala Marissa.

"Samozrejme," pokračoval doktor Navarre. "Mali sme tu viacero špecialistov na infekčné ochorenia. Všeobecný názor je, že ide o vírusovú záležitosť, hoci ešte vždy sa spomína leptospiróza."

32

Doktor Navarre sa prehral v kartičkách, a potom jednu vybral.

Aha, tu sú posledné diferenciálne diagnózy: leptospiróza, ako som spomínal, žltá zimnica, horúčka dengue, mononukleóza, a len na doplnenie celej škály niekoľko ďalších enterovírusových, arbovirusových a adenovírusových infekcií. Netreba ani pripomínať, že ako sme nepokročili vo sfére diagnostikovania, tak sme sa nikam nedostali ani s liečbou."

"Ako dlho je doktor Richter hospitalizovaný?" opýtala sa Marissa.

"Dnes to bude piaty deň. Myslím, že by ste sa mali pozrieť na pacientov, nech máte predstavu, čo sme s nimi všetko robili."

Doktor Navarre vstal, ani nepočkal na Marissinu odpoveď. Zistila, že musí ísť poklusom, aby mu stačila. Cez lietacie dvojkrídlové dvere vošli na lôžkové oddelenie. Možno to zavinila aj jej neistota, no na Marissu urobili veľký dojem luxusné koberce a výzdoba podobná hotelovej.

Šla k výťahu za doktorom Navarrom, ktorý ju predstavil tunajšiemu anesteziológovi. Marissa sa s ním pozdravila, no v myšlienkach bola inde. Dospela k presvedčeniu, že keď sa v tejto chvíli pôjde pozrieť na pacientov, nevyrieši sa tým nič, len ona sama sa vystaví infekcii. Možnosť takéhoto konca jej počas prípravného kurzu v Atlante nikdy ani nezišla na um. Zrazu sa to však pred ňou vynáralo ako veľký problém. Tak čo má teraz povedať?

Prišli do inšpekčnej izby sestier na štvrtom poschodí. Doktorovi Navarrovi chvíľu trvalo, kým Marissu predstavil osadenstvu nočnej služby, ktoré sa už pomaly pripravovalo na vystriedanie.

"Všetci siedmi pacienti sú na tomto poschodí," vysvetľoval doktor Navarre. "Máme tu najskúsenejší personál. Dvaja, ktorých stav je kritický, sú v oddelených kójach na jednotke intenzívnej starostlivosti, tu naproti, cez chodbu. Ostatní sú v jednopostelových izbách. Tu sú chorobopisy." Otvorenou dlaňou udrel na kopu navíšenú na pulte.

"Predpokladám, že by ste sa radi pozreli predovšetkým na doktora Richtera." Doktor Navarre podal Marisse Richterov chorobopis.

Prvé, čo si prečítala, boli záznamy o základných životných funkciách. Všimla si, že doktorov tlak na začiatku piateho dňa pobytu v nemocnici klesol a telesná teplota stúpala. Nedobré znamenie. V rýchlosti prebehla celý chorobopis.

Vedela, že si ho

33

bude musieť neskôr prezrieť podrobne. No už zbežný pohľad ju presvedčil, že vyšetrenia sú perfektné, lepšie, než by ich spravila ona sama. Laboratórne testy boli dôkladné. Opäť jej zišlo na um, čo to, preboha, robí, že tu vystupuje ako autorita.

Vrátila sa na začiatok chorobopisu a začítala sa do časti nadpisanej Anamnéza ochorenia. Ihneď jej tam dačo vyskočilo. Šesť týždňov pred začiatkom prvých príznakov sa doktor Richter zúčastnil na konferencii oftalmológov v kenskom hlavnom meste Nairobi.

So záujmom čítala ďalej. Počas týždňa, ktorý predchádzal jeho ochoreniu, sa zúčastnil na rokovaní očných chirurgov v San Diegu.

Dva dni pred prijatím do nemocničného liečenia ho uhryzol Cercopithecus aethiops, bohvie, čo je to za potvoru.

Ukázala to doktorovi Navarrovi.

"To je druh opice," vysvetlil jej. "Doktor Richter ich mal vždy niekoľko k dispozícii kvôli výskumu herpetickej infekcie oka."

Marissa prikývla. Opäť si zbežne prezrela laboratórne výsledky a všimla si, že pacient má leukopéniu, nízku sedimentáciu a trombocytopéniu. Ostatné laboratórne výsledky svedčili o zlyhávaní funkcií pečene a obličiek.

Dokonca EKG naznačoval mierne vybočenie z normálu. Tento človek bol vážne chorý.

Marissa odložila chorobopis na pult.

"Hotová?" opýtal sa doktor Navarre.

Hoci Marissa prikývla na súhlas, osobnú konfrontáciu s pacientom by si bola radšej odpustila. Nemala nijakú falošnú veľkolepú predstavu, že odhalí čosi podstatné, nejaký náznak, ktorý až doteraz všetkým uniká, a tým vyrieši záhadu. Z tohto hľadiska bola jej návšteva pacientov číre divadlo a nanešťastie aj riskantná záležitosť. Neochotne sa pustila za doktorom Navarrom.

Vošli na jednotku intenzívnej starostlivosti s dôverne známym pozadím, ktoré tvorili komplikované elektronické prístroje. Pacienti boli nehybní zajatci uväznení v spleti drôtov a plastických hadičiek. Vznášala sa tu vôňa liehu a ozývali sa zvuky respirátorov a monitorov srdcovej činnosti. Zároveň tu vládol nezvyčajne vysoký stupeň ošetrovateľskej aktivity.

"Doktora Richtera sme izolovali na tejto strane," oznámil doktor Navarre a zastal pri dverách. Vľavo odo dverí bolo okno, vnútri izby mohla Marissa vytušiť pacienta. Rovnako ako ostatní na jednotke intenzívnej starostlivosti aj on ležal pod baldachýnom

34

intravenózných fliaš. Za ním bola obrazovka s nepretržitým záznamom EKG prebleskujúcim z jednej strany na druhú. Bolo by dobre, ak by ste si nasadili rúško a obliekli plášť," odporučil doktor Navarre. "Z pochopiteľných dôvodov dodržiavame pri každom pacientovi opatrenia bežné na infekčných oddeleniach."

Samozrejme," prisvedčila Marissa a snažila sa, aby to neznelo prihorlivo. Keby bolo podlá nej, najradšej by bola vliezla do plastikovej bubliny. Vklzla do plášťa, nasadila si čiapku, rúško, obula prezuvky, a dokonca si navliekla gumové rukavice. To isté urobil doktor Navarre. Marissa sa celkom podvedome usilovala vdychovať čo najúspornejšie, len čo sa priblížila k pacientovi, ktorý - povedané neúčtivou ľudovou frážou - vyzerá, že melie z posledného. Mal popolavú farbu, vpadnuté oči, ochabnutú pokožku, suché pery, na pravej líčnej kosti sinku a na predných zuboch zaschnutú zrazenú krv.

Marissa civela na chorého a nevedela, čo robiť. Uvedomujúc si, že je stredobodom pozornosti doktora Navarra, ktorý sledoval každý jej pohyb, cítila povinnosť nejakú reagovať. "Ako vám je?" opýtala sa. Už keď to vypustila z úst, vedela, že je to hlúpa, zbytočná otázka. Napriek všetkému sa Richterove oči zachveli a otvorili. Marissa si všimla drobné zrazeniny krvi na bielych.

"Nedobré," priznal doktor Richter chrapľavým šepotom.

"Je pravda, že ste boli pred mesiacom v Afrike?" opýtala sa Marissa. Musela sa skloniť, aby ho počula, a zrazu k nemu pocítila hlbokú lútosť.

"Pred šiestimi týždňami," upresnil doktor Richter.

"Dostali ste sa do styku s nejakými zvieratami?" pokračovala Marissa.

"Nie," podarilo sa mu po chvíli odpovedať. "Videl som ich veľa, no ani jedného som sa nedotkol."

"Ošetrovali ste niekoho vážne chorého?"

Doktor Richter pokrútil hlavou. Reč mu očividne spôsobovala ťažkosti.

Marissa sa narovnala a ukázala na odreninu pod pacientovým pravým okom. "Viete, od čoho to má?" spýtala sa doktora Navarra.

35

Doktor prikývol. "Prepadli ho dva dni predtým, než ochorel. Pri páde na chodník si spôsobil odreninu na líci."

"Chudák," polutovala Marissa nešťastného doktora Richtera.

Potom po chvíľke dodala: "Myslím, že zatiaľ mi to stačilo."

Hneď pri dverách do jednotky intenzívnej starostlivosti bol stojan s igelitovým vrecom. Obaja, Marissa aj doktor Navarre, si vyzliekli ochranné odevy a vrátili sa do inšpekčnej izby sestier na štvrtom poschodí. Marissa vedená nutkavým podvedomým pocitom si musela umyť ruky.

"Čo je s tou opicou, ktorá uhryzla doktora Richtera?" spýtala sa.

"Je v karanténe," oznámil doktor Navarre. "Zároveň sme jej pre všetky prípady odobrali vzorky na kultiváciu. Vyzerá to, že je zdravá."

Zdalo sa, že myslia na všetko. Marissa vybrala chorobopis doktora Richtera, aby sa presvedčila, či je tam zaznačené spojivkové krvácanie. Bolo.

Zhlboka sa nadýchla a zahľadela sa na doktora Navarra, ktorý ju pozoroval s napätým očakávaním. "Tak," povedala neurčito, "budem mať dosť roboty, kým prelúskam všetky chorobopisy."

Náhle si spomenula, že čítala o skupine ochorení nazývaných vírusová hemoragická horúčka. Vyskytovali sa mimoriadne zriedkavo, no bývali smrteľné a viaceré z nich mali pôvod v Afrike.

V nádeji, že pridá niečo k zoznamu predbežných diagnóz lekárov kliniky, Marissa spomenula túto možnosť.

"O vírusovej hemoragickej horúčke sa tu už začalo hovoriť," zareagoval na to doktor Navarre. "To bol jeden z dôvodov, prečo sme tak rýchlo volali SKCH."

Opäť sa mi podarila jedna zebra, pomyslela si Marissa, pričom v duchu narážala na aforizmus obľúbený medzi medikmi, že ak človek začuje dupot kopýt, má si spomenúť na kone, a nie na zebry.

Keď začula, že doktora Navarra vyvolávajú, aby sa dostavil do ambulancie pohotovosti, veľmi sa jej uľavilo.

"Prepáčte," ospravedlňoval sa, "no potrebujú ma dolu v ambulancii. Môžem niečo urobiť, prv než pôjdem?"

"Myslím, že by bolo vhodné, aby sa pacienti ešte väčšmi izolovali. Už ste ich presunuli do jedného priestoru v nemocnici."

No asi by ste ich mali umiestniť do celkom oddelenej časti a spustiť

36

ochrannú bariéru, aspoň kým zistíme, aký je stupeň nákazlivosti choroby."

Doktor Navarre sa uprene zahľadel na Marissu. Chvilu uvažovala nad čím asi rozmýšľa. Potom povedal: "Máte úplnú pravdu."

Marissa si odniesla sedem chorobopisov do malej komôrky za inšpekčnou izbou. Keď všetky prelistovala, zistila, že okrem doktora Richtera tu ležali pravdepodobne s tým istým ochorením ešte štyri ženy a dvaja muži. Buď boli nejakým spôsobom v priamom vzájomnom kontakte, alebo boli všetci vystavení tomu istému prameňu nákazy. Marissa si celý čas pripomínala, že metóda jej prístupu k riešeniu terénnej úlohy - najmä preto, že je to jej prvá úloha — musí spočívať v tom, aby zhromaždila čo najviac informácií, a potom ich odoslala do Atlanty. Vrátila sa preto k chorobopisu doktora Richtera a čítala všetko, aj poznámky sestier. Každú, hoci len útržkovitú informáciu, ktorá by mohla byť dôležitá, vrátane pacientovej poznámky, že vracal krv, si značila do zápisníka. Naozaj to nevyzeralo na chrípku. Počas celej tejto činnosti sa v myšlienkach musela vracáť k faktu, že doktor Richter bol pred šiestimi týždňami v Afrike. Určite to bolo dôležité, aj keď pri daných príznakoch bol mesačný inkubačný čas nepravdepodobný, ak len nešlo o maláriu, a o tú zrejme nešlo.

Prirodzene, jestvujú vírusové ochorenia s dlhým inkubačným časom, ako napríklad AIDS, no AIDS zasa nie je akútnym vírusovým infekčným ochorením. Inkubačný čas takejto choroby bol zvyčajne asi týždeň, plus mínus nejaké tie dni. Marissa veľmi dôkladne prečítala všetky chorobopisy a zhromažďovala rôznorodé údaje týkajúce sa veku, pohlavia, životného štýlu, povolania a prostredia, v ktorom pacient-- žili, a svoje zistenia o každom pacientovi zaznamenávala vždy na osobitnú stranu zápisníka.

Dost' rýchlo zistila, že má do činenia so skupinou rôznorodých ľudí.

Okrem doktora Richtera tu bola sekretárka zamestnaná na oddelení zdravotných záznamov Richterovej kliniky, dve ženy z domácnosti, jeden inštalatér, obchodný zástupca poisťovne a realitný maklér. Možnosť bežných stykov v takej rôznorodej skupine bola len málo pravdepodobná, takže všetci sa museli nakaziť z toho istého prameňa.

Čítaním chorobopisov si Marissa utvorila aj lepší klinický obraz

0 chorobe, s ktorou tu mali do činenia. Podľa všetkého sa začala

37

náhle silnou bolesťou hlavy, svalovými bolesťami a vysokou horúčkou. Potom pacienti uvádzali kombinácie bolesti brucha s hnačkou a vracaním, bolesti v hrdle, kašľa a bolesti v hrudi.

Marisse prebehli po chrbte zimomriavky, keď si pomyslela, že sa mohla nakaziť.

Pošúchala si oči. Cítila, ako ju z nedostatku spánku režu. Musela navštíviť zvyšok pacientov, či sa jej do toho chcelo, alebo nie.

Nachádzala vela medzier najmä v tom, čo každý z pacientov robil pár dní bezprostredne pred ochorením.

Začala sekretárkou, ktorá ležala na jednotke intenzívnej starostlivosti spolu s doktorom Richterom, a postupne sa prepracovala cez všetkých až po posledného prijatého pacienta. Vždy predtým, než zašla k ďalšiemu prípadu, pozorne sa obliekla do ochranného odevu. Všetci pacienti boli ťažko chorí, a nikto z nich nemal veľa chuti rozprávať. Napriek tomu Marissa s nimi prešla všetky otázky zo svojho zoznamu, najmä či sa opytovaný pozná s hocikým iným spomedzi nich. Odpoveď bola zakaždým nie, okrem toho, že každý poznal doktora Richtera a že všetci boli predplatiteľmi nemocenskej poisťky na zdravotnú starostlivosť Richterovej kliniky. Riešenie sa zdalo Marisse také do očí bijúce, až ju prekvapilo, že si ho zatiaľ nikto nevšimol. Choroba sa pravdepodobne rozšírila od samého doktora Richtera, možno stačilo, aby nakazil sekretárku z oddelenia zdravotných záznamov.

Marissa požiadala službukonajúceho úradníka, aby jej vyzdvihol ambulantné zdravotné záznamy všetkých siedmich hospitalizovaných.

Kým čakala, zatelefonoval doktor Navarre. "Obávam sa, že máme ďalší prípad," začal. "Je to jeden z laborantov našej kliniky.

Máme ho na pohotovosti. Nezídete dolu?"

"Izolovali ste ho?"

"Spravili sme všetko, čo sa dalo," odpovedal doktora Navarre.

"Hore na štvrtom pripravujeme infekčné oddelenie. Prest'ahujeme ta všetky prípady, len čo budeme hotoví."

"Čím prv, tým lepšie," podotkla Marissa. "Chcem vám ešte odporučiť, aby sa za súčasnej situácie všetky menej podstatné laboratórne práce odložili."

"V tom môžem s vami len súhlasiť," odpovedal doktor. "A čo ten chlapec? Chcete ho vidieť?"

"Už aj idem," oznámila Marissa.

38

Cestou do pohotovostnej ambulancie sa Marissa nemohla zbaviť pocitu, že stoja na prahu veľkej epidémie. Čo sa týka laboranta, boli tu dve rovnocenné možnosti: prvá, že mládenec sa nakazil tým istým spôsobom ako ostatní, to znamená z nejakého aktívneho prameňa smrteľne nebezpečného vírusu na Richterovej klinike, druhá a podľa Marissinho názoru pravdepodobnejšia možnosť bola, že laborant sa nakazil v laboratóriu pri manipulácii s infekčným materiálom zo vzoriek odobraných už jestvujúcim prípadom.

Personál z pohotovosti umiestnil nového pacienta do jednej z psychiatrických kóji. Na dverách bol nápis

Nevstupovať. Marissa si prečítala laborantov chorobopis. Šlo o Alana Moyersa, pohlavie mužské, vek dvadsaťštyri

rokov. Mal horúčku 39,6. Potom, čo si Marissa vzala ochranný plášť, rúško, čiapku, rukavice a prezuvky, vstúpila do izbičky. Pacient na ňu uprel lesknúce sa oči.

"Viem, že sa necítite dobre," začala Marissa.

"Je mi, akoby ma bol prevälcoval nákladniak," zašomral Alan.

"Takto zle mi ešte nikdy nebolo, dokonca ani vlni pri chrípke."

"Ktorý príznak ste si uvedomili ako prvý?"

"Začala ma bolieť hlava," odpovedal Alan. Prstami si zľahka poklopkal po spánkoch. "Priamo tu ma bolí najväčšmi. Je to hrozné. Môžete mi na to niečo dať?"

"Čo zinnica?"

"Jasné, potom, ako ma rozbolela hlava, sa to začalo."

"Stalo sa vám minulý týždeň v laboratóriu niečo mimoriadne?"

"Čo také?" spýtal sa Alan a zavrel oči. "Vyhral som v mimoriadnej športke pri príležitosti Lakerských hier."

"Väčšmi ma zaujímajú profesionálne záležitosti. Neuhryzlo vás nejaké laboratórne zviera?"

"Ani nápad. Nepracujem so zvieratami. Čo je so mnou?"

"Doktora Richtera poznáte?"

"Samozrejme. Všetci ho poznajú. Ach, na niečo som si spomenul. Pichol som sa vakutejnerovou ihlou. To sa mi ešte v živote nestalo."

"Spomínate si na meno pacienta na vakutejneri?"

"Nie. Spomínam si jedine, že ten človek nemal AIDS. Toho som sa bál, a tak som sa mrkol na jeho diagnózu."

"A aká bola?"

39

"Neviem. No ak ide o AIDS, vždy tam napíšu AIDS. Nemám AIDS, však?"

"Nie, Alan, AIDS nemáte," odpovedala mu Marissa.

"Chvalabohu," vzdychol si Alan. "Na moment ma to vystrašilo."

Marissa vyšla, aby pohľadala doktora Navarra, no bol zaneprázdnený - venoval sa pacientovi s náhlým zastavením srdca, ktorého práve priviezli sanitkou. Marissa požiadala sestru, nech mu odkáže, že sa vracia späť na štvrté poschodie. Cestou k výťahu si Marissa usporadúvala myšlienky, aby mohla zatelefonovať doktorovi Dubchekovi.

"Prepáčte."

Marissa pocítila ľahký dotyk na pleci, obrátila sa a hľadela do tváre územčistému bradáčovi v okuliároch s drôteným rámkom.

"Vy ste doktorka Blumenthalová zo Strediska na kontrolu chorôb?" spytoval sa.

V rozpakoch nad tým, ako ľahko ju možno spoznať, Marissa prikývla. Chlap stál tak, že jej zatarasil vstup do výťahu.

"Som Clarence Herns z losangeleských Times. Moja žena tu pracuje v nočnej službe na jednotke intenzívnej starostlivosti. Povedala, že ste tu kvôli doktorovi Richterovi. Čo mu je?" ,.

"Zatiaľ nikto nevie," pripustila Marissa.

"Je to vážne?"

"Mám dojem, že na to môže vaša žena odpovedať rovnako dobre ako ja."

"Povedala, že ten človek zomiera a že máte šesť ďalších podobných prípadov vrátane sekretárky z tunajšieho oddelenia zdravotných záznamov. Pripadá mi to ako začiatok epidémie."

"Nie som si istá, či slovo epidémie je tu namieste. Dnes síce pribudol ďalší prípad, ale to je jediný v priebehu dvoch dní.

A dúfam, že bude posledný, aj keď nikto nevie..."

"Znie to dosť hrozivo," prehodil reportér.

"Súhlasím," povedala Marissa. "Ale viac vám nepoviem.

Ponáhľam sa."

Marissa sa vyhla neodbytnému pánu Hernsovi, nastúpila do ďalšieho výťahu, vrátila sa do pridelenej miestnosti za izbou sestier na štvrtom poschodí a telefonicky, na účet volaného, sa spojila s doktorom Dubchekom. V Atlante bolo tri štvrte na tri v noci, preto sa jej to podarilo ihneď.

40

Tak ako sa vám páči vaša prvá terénna úloha?" spýtal sa.

"Trochu sa v tom topím," priznala sa Marissa. Potom najstručnejšie, čo len vedela, opísala všetkých sedem prípadov, s ktorými sa tu stretla, a dodala, že neprišla na nič, čo by už lekári Richterovej kliniky nevedeli.

To nech vám nerobí starosti," povzbudzoval ju Dubchek.

Musíte mať na pamäti, že epidemiológ sa pozerá na údaje inak než klinický lekár, takže tie isté údaje môžu preňho znamenať niečo iné. Klinický lekár pozerá na každý prípad ako na individuálny, kým vy sledujete celkový obraz.

Porozprávajte mi o tej chorobe."

Marissa opísala klinické príznaky, pričom podchvíľou nazerala do vlastných poznámok. Vycítila, že Dubcheka špeciálne zaujala skutočnosť, že dvaja pacienti vracali krv, jeden mal krv v stolici počas hnačky a traja očné spojivkové hemorágie. Keď Marissa spomenula, že doktor Richter bol na stretnutí oftalmológov v Afrike, Dubchek zvolal:

"Preboha, viete, čo ste mi práve opísali?"

"Nie tak celkom," použila Marissa starý menšver ešte z lekárskej fakulty podlá zásady radšej sa držať čo najdlhšie na neutrálnej pôde, než zo seba spraviť hlupáka.

"Vírusovú hemoragickú horúčku," vysvetlil Dubchek, "... a ak z Afriky, potom to bude horúčka Lassa. Ak len nie marburská choroba alebo Ebola. Ježišikriste!"

"Richter tam bol pred vyše šiestimi týždňami."

"Doparoma," vyhrklo z Dubcheka takmer zlostne. "Najdlhší inkubačný čas týchto náhlych ochorení je okolo dvoch týždňov."

Dokonca na karanténu sa za dostatočne dlhý čas pokladá dvadsať dní."

"Doktora takisto uhryzla opica dva dni predtým, než ochorel," dodala Marissa.

"A to je zasa krátky inkubačný čas. Bežný je päť-šesť dní. Kde je tá opica teraz?"

"V karanténe," odpovedala Marissa.

"Nech s tým zvierat'om nikto nič nerobí, aj keby uhynulo. Treba ho vyšetrit' na vírus. Ak je postihnuté, musíme uvažovať nad marburským vírusom. V každom prípade ochorenie pripomína hemoragickú horúčku, a kým nedokážeme iné, najlepšie bude fatať s touto alternatívou. Mali sme obavy, že čosi podobné raz

41

prepukne. Problém je v tom, že nejestvuje ani vakcína, ani špeciálna liečba."

"Aká je letalita?" opýtala sa Marissa.

"Vysoká. Povedzte mi, má doktor Richter nejakú kožnú vyrážku?"

Marisa si nespomínala. "Preverím si to."

"Prvé, čo by som od vás chcel, je, aby ste nabrali vzorky krvi, moču a spravili výtery z hrdla na vírusové kultúry od všetkých siedmich pacientov a rýchlo ich poslali do SKCH. Použite pritom expresnú zásielkovú službu leteckej spoločnosti Delta. To bude najšikovnejšie. Chceme, aby ste krv brali vy osobne, a preboha, buďte opatrná. Ak môžete, tak aj od opice. Pred transportom zabalte vzorky do suchého ľadu."

"Pred chvíľou som bola pozrieť pacienta, ktorý je asi ďalší prípad," dodala Marissa. "Je to jeden z laborantov tunajšej kliniky."

"Tak to isté aj od neho. Zdá sa, že je to čoraz vážnejšie."

Presvedčte sa, či sú všetci pacienti dokonale izolovaní, či sa spustila úplná ochranná bariéra. A povedzte človeku, čo to tam riadi, nech sa nerobia nijaké laboratórne skúšky, kým neprídeme."

"Dobre," súhlasila Marissa. "Prídete osobne?"

"Jasné, že prídem," odvetil Dubchek. "Z toho by mohol vzniknúť mimoriadny stav v celom štáte. Chvíľu však potrvá, kým pripravíme Vickersovo prenosné laboratórium. Medzitým nariadte karanténu osôb, ktoré boli v styku s chorými, a pokúste sa skontaktovať s ľuďmi, čo sponzorovali lekársku konferenciu v Afrike, a zistíte, či neochoreli ďalší z účastníkov. A ešte niečo z inej strany: Nijaké vyhlásenia pre tlač. Myslím, že po všetkej publicite, ktorá nastala okolo AIDS, verejnosť nebude ochotná zmieriť sa s hrozbou ďalšej smrteľnej vírusovej choroby. Mohlo by to spôsobiť všeobecnú paniku. A Marissa, chceme, aby ste pri pacientoch nosili kompletný ochranný odev, a to vrátane ochranných okuliarov. Ak ich nemajú inde, určite budú na patológii- Prídem tak rýchlo, ako to len pôjde."

Položila slúchadlo a pocítila, ako ju zaplavuje úzkosť. Ktovie, či už nie je nakazená. Potom prišli obavy kvôli tomu, že medzičasom hovorila s Clarenceom Hernsom z losangeleských Times. Nuž, čo sa stalo, stalo sa. Dubchekovmu príchodu však bola rada. Od prvej

42

chvíle v Los Angeles vedela, že vhupla do čohosi, čo je nad jej sily-

Telefonicky sa spojila s doktorom Navarrom, a ten jej pridelil sestru, ktorá jej pomôže pripraviť materiál na odbery. Potrebovala ampulky s natriumcitrátom, igelitové vrecká a natriumdezoxycholát na ich povrchovú dezinfekciu. Takisto potrebovala nádoby na moč a tampóny na výtery hrdla. Potom zavolała do mikrobiologického laboratória, aby jej poslali nádoby so živnými pôdami na odobrané vzorky spolu s termoskami a suchým ľadom na prepravu. Keď hovorila s doktorom Navarrom, zopakovala Dubchekove príkazy o úplnej ochrannej bariére a o tom, aby sa, kým nepríde on so špeciálnym vybavením, nerobili nijaké laboratórne vyšetrenia. Zároveň spomenula, že by sa mali stretnúť a spoločne prediskutovať systematickú karanténu všetkých, ktorí boli v styku s chorými. Doktor Navarre súhlasil, no šokoval ho Dubchekov názor, že majú asi do činenia s vírusovou hemoragickou horúčkou.

Na Dubchekovo odporúčanie si Marissa obstarala ochranné okuliare z patológie. Nikdy neuvažovala, že by sa mohla nakaziť touto cestou, no teraz sa vystrašila, pretože sliznica na povrchu oka je evidentne rovnako prístupná vírusovej nákaze ako nosná sliznica. Celá zaodetá v kukle a okuliaroch, v rúšku, v plášti, s rukavicami a v prezuvkách odišla do izby doktora Richtera, aby sa pustila do odoberania vzoriek.

Prv než začala, prezrela ho, aby zistila, či má kožnú vyrážku.

Ruky mal čisté, no na ľavom stehne objavila zvláštny červený fliačik veľký asi ako štvrtý dolár. Keď mu Marissa vyhrnula nemocničný úbor, všimla si drobné, nevýrazné škvrnky pokrývajúce celý trup. Dubchekova predvídať sa ňu spravila veľký dojem.

Najprv odobrala krv, potom naplnila nádobku na močozciievkovacieho váčku. Keď nádoby zapečatila, umyla ich zvonka natriumdezoxycholátom a vložila do dvojitého vreciek. Až keď aj druhé vrecko dezinfikovala zvonka, dovolila, aby ich vyniesli.

Zbavila sa kukly, plášťa, rukavíc a prezuviek, hneď sa však navliekla do nových a pokračovala u ďalšieho pacienta.

Bola to pacientka, tunajšia sekretárka Helen Toxvnsendová. Marissa zopakovala tie isté procedúry ako u doktora Richtera vrátane zistenia kožnej vyrážky. Aj Helen mala nevýrazné škvrnky na tele,

no nijaký červený fliačik na stehne ani inde. Nevyzerala až tak zle ako Richter, no rovnako ako ostatní sa nezdala dosť silná, aby sa jej Marissa mohla vypytovať viac než pri prvej prehliadke. Iba Alan Moyers zozbieral všetky sily, aby protestoval. Najskôr odmietol odber krvi, kým mu Marissa neprezradí diagnózu. Bol vystrašený. Keď mu Marissa pravdivo povedala, že nevie, čo mu je, a práve preto potrebuje vzorky, nakoniec sa podriadiť.

Čo sa týka opice, od tej sa ani nepokúšala vziať krv. Ošetrovateľ zvierat mal v ten deň voľno a ona nemala v úmysle ani sa len pokúsiť zvládnuť zvierat sama. Opica vyzerala pomerne zdravo, no nesprávala sa priateľsky. Spoza pletiva klietky robila na Marissu grimasy.

Hneď ako dokončila balenie a ešte raz sa presvedčila, že všetky viečka držia pevne, takže oxid uhličitý zo suchého ľadu nemôže preniknúť do vzoriek, sama odviezla prepravky na letisko a poslala ich do Atlanty. Mala šťastie, lebo sa jej podarilo dostať vzorky do lietadla letiaceho bez medzipristátia.

Po návrate na Richterovu kliniku zašla Marissa okľukou do tunajšej malej knižnice. Našla v nej zopár všeobecných učebníc s kapitolami o vírusových ochoreniach. Rýchlo prebehla odsek o víruse Lassa, o víruse marburskej choroby a o víruse Ebola. Až v tej chvíli pochopila Dubchekovu vzrušenú reakciu v telefóne.

Boli to najsmrtonosnejšie vírusy známe ľudstvu.

Vrátila sa na štvrté poschodie a zistila, že medzitým všetkých osem pacientov umiestnili v oddelenej infekčnej časti. Takisto zistila, že ju tu čakajú zdravotné záznamy, o ktoré žiadala. Najprv sa ešte telefonicky prihlásila doktorovi Navarrovi, a potom sa usadila a začala študovať záznamy.

Prvý patril Haroldovi Stevensovi, realitnému maklérovi. Začala odzadu, a hneď zistila, že posledný ambulantný zápis bol z jeho návštevy u doktora Richtera. Harold Stevens trpel na chronický glaukóm a na základe toho navštevoval doktora Richtera pravidelne. Na poslednej kontrole bol pätnásteho januára, štyri dni predtým, ako ho prijali do nemocnice.

S pocitom narastajúcej istoty Marissa hľadala na posledné zápisy v jednotlivých záznamoch. Tu to bolo. Každý pacient navštívil doktora Richtera, či už pätnásteho, alebo šestnásteho januára. Každý okrem Helen Townsendovej, sekretárky z oddelenia zdravotných záznamov, a laboranta Alana. Posledný zápis

44

zdravotnom zázname slečny Townsendovej hovoril o jej návšteve u gynekológa kvôli cystitíde. Alan vlni navštívil ortopéda s členkom vyvrtnutým pri medzinemocničnom ligovom stretnutí v basketbale. Ak abstrahujeme od sekretárky a laboranta bol doktor Richter silne podozrivý ako prameň nákazy. Fakt, že ho navštívili piati pacienti krátko predtým, než sa uňho prejavili prvé príznaky, bol určite podstatný.

Ochorenie laboranta si Marissa vysvetľovala tak, že sa pichol kontaminovanou ihlou, no ochorenie Helen Townsendovej si v tejto chvíli vysvetliť nevedela. Helen musela navštíviť doktora Richtera niekedy skôr v priebehu tohto týždňa. Ochorela totiž už dvadsaťštyri hodín po ňom. Alebo možno on strávil istý čas na oddelení zdravotných záznamov.

Marissino uvažovanie prerušila telefonistka a oznámila jej, že doktor Navarre ju prosí, aby prišla dolu do zasadacej miestnosti.

Návrat na miesto, kde sa pre ňu dnešný deň začal, jej pripomenul, ako dlho už pracuje. Keď za ňou doktor Navarre zavrel a predstavil jej ďalšieho prítomného, pocítila únavu až v kostiach. Tým tretím v miestnosti bol William Richter, brat doktora Richtera.

"Chcel som vám osobne poďakovať, že ste prišli," začal William. Hoci v obleku z jemne pásikavej látky vyzeral bezchybne, jeho vyčerpaná tvár podávala nemé svedectvo, že vela nespál.

"Doktor Navarre mi vravel, aká je predbežná diagnóza. Chcem vás ubezpečiť, že budeme podporovať všetky vaše snahy o potlačenie choroby, pokiaľ nám to len prostriedky umožnia. No táto situácia nás zároveň znepokojuje, pretože môže mať negatívny dopad na dobré meno kliniky. Akiste budete so mnou súhlasiť, že pre nás by bolo najlepšou publicitou v tomto prípade nemať nijakú publicitu."

Marissu to mierne rozhorčilo, keďže v hre bolo toľko životov, no Dubchek povedal v podstate to isté.

"Chápem, že vás to znepokojuje," ozvala sa s trápnyim pocitom, lebo si uvedomila, že s jedným reportérom už hovorila. "No myslím, že budeme musieť zaviesť širšie karanténne opatrenia."

Marissa ďalej vysvetľovala, že musia izolovať osoby potenciálne nakazené v priamom a nepriamom kontakte. Osoby nakazené v priamom kontakte sú tie, ktoré s jedným z dnešných ôsmich Pacientov buď hovorili, alebo s ním boli fyzicky v styku.

45

O nepriamom kontakte sa hovorí u osôb, ktoré boli v styku s osobami potenciálne nakazenými v priamom kontakte.

"Bože dobrý," vzdychol doktor Navarre. "To sú tisíce ľudí."

"Obávam sa, že áno," súhlasila Marissa. "Budeme potrebovať všetky pracovné sily, ktoré môže klinika poskytnúť. Využijeme aj prostriedky ministerstva zdravotníctva."

"Pracovné sily zabezpečíme," povedal pán Richter. "Bol by som však rád, keby sa to neroznieslo. Nemohli by sme teda predsa len počkať, až sa diagnóza potvrdí?"

"Ak budeme vyčkávať, môže sa stať, že zrazu bude priveľmi neskoro," odpovedala Marissa. "Karanténa sa dá napokon odvolať hocikedy, len čo zistíme, že je zbytočná."

"Nenašiel by sa predsa len spôsob, ako to utajiť pred tlačou?" zakvílil pán Richter.

"Pravdu povediac," pokračovala Marissa, "myslím, že tlač môže zohrať pozitívnu úlohu tým, že nám pomôže zachytiť všetky potenciálne nakazené osoby. Osobám z priameho okruhu treba vysvetliť, aby ostali týždeň v čo najväčšej izolácii a dvakrát denne si merali teplotu. Ak vystúpi na tridsaťosem stupňov Celzia alebo vyššie, musia prísť na kliniku. Osoby z nepriameho okruhu môžu chodiť do práce, ale nech si takisto raz denne merajú teplotu."

Marissa vstala a vystrela sa. "Keď príde doktor Dubchek, možno bude mať nejaké ďalšie pripomienky. No domnievam sa, že to, čo navrhujem, je bežný postup SKCH. A ako sa tento postup zrealizuje na Richterovej klinike, rozhodnem ja, lebo mojou úlohou je zistiť, odkiaľ sa tu vírus vzal."

Marissa vyšla z miestnosti a zanechala v nej dvoch ohúrených mužov. Na ceste z nemocničnej časti do budovy kliniky sa zastavila pri búdky informátora, aby sa spýtala na ordináciu doktora Richtera. Povedali jej, že je na prvom poschodí, a tak Marissa šla priamo ta.

Dvere boli zavreté, no nie zamknuté. Marissa zaklopala a vošla.

Sekretárka doktora Richtera svedomitú pracovala za písacím stolom. Zjavne nečakala, že ktosi príde, lebo rýchlo zahasila cigaretu a popolník strčila do jednej zo zásuviek stola.

"Prosím?" spýtala sa. Bola to striebrovlasá päťdesiatnička so silnou trvalou. Menovka hlásala, že sa volá slečna Cavanaghová.

Okuliare na čítanie mala posadené až na špičke nosa a z bočnic rámu jej visela okolo krku zlatá retiazka.

46

Marissa sa predstavila a povedala: "Je dôležité, aby som sa okúsila stanoviť, z čoho doktor Richter ochorel. Chcem to urobiť tak, že zrekonštruujem časový rozvrh posledného týždňa až dvoch ored jeho ochorením. Môžete mi v tom pomôcť? Chystám sa o to požiadať aj jeho ženu."

Určite. Môžem," vyhlásila slečna Cavanaghová.

"Stalo sa v tom čase niečo nezvyčajné, na čo si spomínate?"

Čo také?" spýtala sa slečna Cavanaghová nechápavo.

"Napríklad či ho neuhryzla opica alebo neprepadli na parkovisku!" V Marissinom hlase sa zjavilo podráždenie.

Ale to sa naozaj stalo," odpovedala prekvapene slečna Cavanaghová.

"Viem," pokračovala Marissa. "A čo ešte?"

"V tejto chvíli mi nič nemôže zísť na um. Počkajte, preliačili mu blatník na aute."

"Fajn, to je to, na čo myslím," povzbudzovala ju Marissa.

"Skúste ešte porozmýšľať. A mimochodom, vy ste preňho zariadovali cestu na stretnutie lekárov v Afrike?"

"Áno."

"A ako to bolo so schôdzkou v San Diegu?"

"Takisto."

"Chcela by som vás poprosiť o telefónne čísla sponzorských organizácií. Bola by som vám vďačná, keby ste mi ich vyhladali.

Takisto by som rada mala zoznam všetkých pacientov doktora Richtera z posledných dvoch týždňov predtým, než ochorel.

A napokon: poznáte Helen Townsendovú?"

Slečna Cavanaghová si zložila z nosa okuliare a nechala ich visieť na retiazke. Nesúhlasne vzdychla. "Má Helen Townsendová tú istú chorobu, čo doktor Richter?"

"Zdá sa, že áno," odpovedala Marissa a pozorovala tvár slečny Cavanaghovej. Sekretárka o Helen Townsendovej niečo vedela, no akoby o tom nechcela vraviť, radšej sa pohrávala s klapkami písacieho stroja. "Je Helen Townsendová pacientkou doktora Richtera?" povzbudzovala ju Marissa.

Slečna Cavanaghová na ňu pozrela. "Nie, je to jeho milienka. Ja som ho pred ňou varovala. A už je to tu: nakazila ho. Mal ma poslúchnuť."

>,Neviete, kedy sa s ňou naposledy stretol?"

"Viem to. Deň predtým, než ochorel."

47

Marissa sa na ženu uprene zahľadela. Helen Townsendová doktora Richtera nenakazila, bolo to naopak. Nepovedala však nič. Zapadalo to do seba. Teraz mohla všetky dosiaľ známe prípady pospájať s doktorom Richterom. Z hľadiska epidemiológie to bolo mimoriadne dôležité. Znamenalo to, že doktor Richter bol kauza číslo jeden a len on jediný bol vystavený nákaze z neznámeho rezervoáru vírusu. Teraz bolo ešte dôležitejšie, aby zrekonštruovala jeho časový rozvrh detailne, až na minúty.

Marissa požiadala slečnu Cavanaghovú, aby sa pustila do náčrtu časového rozvrhu doktora Richtera za posledné dva týždne.

Povedala, že sa ešte vráti, no ak by bolo treba, môže si ju slečna Cavanaghová dať vyvolať cez nemocničný dispečing.

"Môžem sa niečo spýtať?" ozvala sa bojazlivo slečna Cavanaghová.

"Pravdaže," odpovedala Marissa už s rukou na kľúčke.

"Je možné, že ochoriem aj ja?" Marissa to mohla vyvrátiť, a ženu nevystrašiť, no nevedela klamať. Sekretárka napokon musí byť pokladaná za osobu z primárneho okruhu.

"Je to možné," odpovedala. "Budeme vás musieť požiadať, aby ste asi tak na týždeň obmedzili svoje činnosti, a odporúčala by som vám merať si dvakrát denne teplotu. Osobne sa domnievam, že budete v poriadku, keď ste zaliat nespozorovali na sebe nijaké príznaky."

Marissa sa vracala do nemocničnej časti a zaháňala vlastný strach a zväčšujúcu sa únavu. Mala ešte priveľa práce. Musela detailne prezrieť zdravotné záznamy. Dúfala, že nájde dôvod, prečo niektorí pacienti doktora Richtera ochoreli, kým iní nie.

Takisto chcela zavolať manželke doktora Richtera. Dúfala, že s pomocou manželky a sekretárky bude môcť čo najpresnejšie zrekonštruovať časový rozvrh doktorových aktivít počas dvoch týždňov pred jeho ochorením. Pri návrate na štvrté poschodie Marissa narazila na doktora Navarra. Zdalo sa, že je unavený rovnako ako Marissa. "Stav doktora Richtera sa zhoršuje," oznámil. "Krváca od všadiaľ: z miest injekčných vpichov, z ďasien, z gastrointestinálneho traktu. Každú chvíľu môžeme čakať zlyhanie obličiek, a aj tlak mu klesá. Interferón, ktorý sme mu podali, vôbec nezaúčinkoval a nikto z nás nevie, čo ďalej."

48

A čo Helen Townsendová?" opýtala sa Marissa.

'Aj s tou je horšie,' pokračoval doktor Navarre. "Takisto začína krváčať." Sťažka si sadol.

Marissa minútku váhala, potom siahla po telefóne. Opäť zavolala na účet volaného Atlantu v nádeji, že Dubchek je už na ceste. Bohužiaľ, nebol. Mala ho na linke.

»Vyvíja sa to tu dosť zle," oznamovala Marissa. "U dvoch pacientov sa zjavili evidentné hemoragické symptómy. Klinicky sa to čoraz väčšmi podobá na vírusovú hemoragickú horúčku a nikto nevie, ako tým ľuďom pomôcť."

"V takom prípade sa naozaj nedá veľmi pomôcť," odpovedal Dubchek. "Môžu skúsiť podať heparín. Čiže aplikovať podpornú terapiu - zatiaľ toľko. Keď presne stanovíme diagnózu, možno budeme môcť podať hyperimúnne sérum, ak bude k dispozícii.

Keď som pri tom, vaše vzorky už máme a Tad ich začal spracovávať."

"Kedy prídete?" spýtala sa Marissa.

"Čoskoro," odpovedal Dubchek. "Naše Vickersovo prenosné laboratórium je už zbalené."

Marissa sa trhnutím prebudila. Chvalabohu, do izbičky za inšpekčnou izbou sestier nikto nechodil. Pozrela na hodinky. Bolo štvrt' na jedenásť. Driemala len päť či desať minút.

Vstala a pocítila závrat. Bolela ju hlava a začínalo ju škriabať v hrdle. Modlila sa, nech sú to príznaky vyčerpanosti, a nie začiatok vírusovej hemoragickej horúčky.

Mala za sebou náročný večer. V pohotovostnej ambulancii zaregistrovali štyri ďalšie prípady, každý z nich so silnou bolesťou hlavy, s vysokou horúčkou a vracaním. Jeden so známami hemorágie. Všetci títo pacienti boli z rodín už jestvujúcich obetí, čo len podčiarkovalo potrebu prísnej karantény. Vírus teda prežíval už v tretej generácii. Marissa pripravila vírusové vzorky a zaslala ich nočnou leteckou linkou do Atlanty.

S vedomím, že je na konci so silami, sa Marissa rozhodla vrátiť do motela. Práve odchádzala, keď jej sestra oznámila, že ju prišla navštíviť manželka doktora Richtera. Marissa si uvedomila, že by bolo neľudské presúvať rozhovor na neskôr, a tak sa s ňou stretla v návštevnnej miestnosti. Anna Richterová, atraktívna, dobre oblečená žena blízko štyridsiaty zostavila manželov časový

49

rozvrh posledných týždňov, ako len najlepšie vedela, no bola zúfalo rozrušená nielen poplachom okolo manželovej choroby, ale najmä strachom o svoje dve malé deti. Marissa váhala, no predsa len ju požiadala o viac detailov. Pani Richterová sľúbila, že do zajtra vypracuje dôkladnejšiu chronológiu. Marissa ju odprevadila až k doktorovmu BMW. Potom aj ona nastúpila do auta a odviezla sa do motela Tropic, kde padla rovno do postele.

22. januára Keď sa Marissa na druhý deň ráno blížila ku klinike, prekvapilo ju niekoľko televíznych prenosových vozov zaparkovaných pred vchodom do nemocnice, s anténami vztýčenými oproti rannej oblohe. Chcela vojsť vchodom z garáže, no zastavil ju policajt a musela sa preukázať identifikačnou kartou SKCH.

"Karanténa," vysvetlil jej a poradil, aby vošla na kliniku cez hlavný vchod nemocnice, tam, kde stáli televízne vozy. Marissa poslúchla, a pritom si predstavovala, čo sa asi odohralo počas šiestich hodín, kým tu nebola. Televízne káble sa plazili ako hady po dlážke až do zasadačej miestnosti a ohromil ju stupeň aktivity vo vestibule. Zazrela doktora Navarra a spýtala sa, čo sa robí.

"Vaši ľudia naplánovali tlačovú konferenciu," vysvetľoval.

V tvári vyzeral smrteľne unavený, neoholený, a celú noc zjavne nebol v posteli. Spod pazuchy vytiahol noviny a ukázal ich Marisse: Nová epidémia AIDS, hlásal titulok. Článok ilustrovala fotografia zachytávajúca Marissu v rozhovore s Clarenceom Hernsom.

"Doktor Dubchek sa nazdáva, že nesmieme pripustiť, aby sa táto pomýlená predstava ďalej šírila," dodal doktor Navarre.

Marissa preglgla. "Ten reportér ma chytil hneď po tom, čo som prišla. Naozaj som mu nič nepovedala."

"To nie je dôležité," odpovedal doktor Navarre a jemne ju potľapkal po pleci. "Doktor Richter v noci zomrel, a ak k tomu

50

orirátame tie štyri nové prípady, nedá sa to pred masovokomunikačnými prostriedkami udržať v tajnosti."

Kedy prišiel doktor Dubchek?" opýtala sa Marissa, ustupujúc cesty skupinke kameramanov, ktorí šli do zasadačky. Krátko po polnoci," odpovedal doktor Navarre.

Prečo je tu polícia?" vyzvedala sa ďalej Marissa, keď si všimla druhého uniformovaného strážnika pri dverách do nemocnice.

,Potom, čo doktor Richter zomrel, začali naši pacienti požadovať prepustenie z nemocnice na vlastnú zodpovednosť, až kým minister zdravotníctva nevydal nariadenie, podľa ktorého je celá budova v karanténe."

Marissa sa ospravedlnila a začala sa predierať cez zástup novinárov a ľudí z televízie k zasadačke. Bola rada, že Dubček je tu a preberá velenie, no rozmýšľala, prečo sa s ňou nespojil. Keď vošla, Dubček práve začínal hovoriť. Zvládol to obdivuhodne. Svojou pokojnou noblesnosťou ihneď všetkých zaujal. Začal tým, že predstavil seba aj ostatných lekárov zo strediska. Bol tu doktor Mark Vreeland, šéflekár epidemiológie, doktor Pierce Abbot, riaditeľ virologického oddelenia, doktor Clark Layne, riaditeľ programu nemocníc zameraných na infekčné ochorenia, a doktor Paul Eckenstein, riaditeľ centra infekčných chorôb.

Potom Dubček pokračoval v opise udalostí, pričom poukázal na to, že ani s najväčšou dávkou fantázie nemožno hovoriť o novej epidémii AIDS. Uviedol, že hlavný epidemiológ štátu Kalifornia požiadal SKCH o pomoc, pretože sa tu vyskytlo niekoľko prípadov neznámeho ochorenia a on sa domnieval, že by mohlo mať vírusový pôvod.

Pri pohľade na horlivo píšucich reportérov nemohla Marissa s určitosťou tvrdiť, že Dubčekovo pokojné vysvetlenie prijali.

Základná myšlienka o novej, neznámej a strašnej vírusovej chorobe sa menila na vzrušujúcu novinovú správu.

Dubček ďalej vravel o tom, že spolu sa vyskytlo iba šesťnásť prípadov, takže záležitosť majú pevne v rukách. Ukázal na doktora Layna, ktorý zodpovedá za dodržiavanie karantény, a dodal, že na základe skúseností možno tento typ choroby mladnúť len prísnou nemocničnou izoláciou.

Nato vyskočil Clarence Herns a spýtal sa: "Priniesol sem tento vmis doktor Richter z konferencie v Afrike?"

51

"Nevieme," odpovedal Dubček. "Je to možné, ale skôr by som o tom pochyboval. Inkubačný čas je prídlhý, keďže od návratu doktora Richtera z Afriky uplynul viac ako mesiac. Inkubačný čas takéhoto ochorenia je zvyčajne asi týždeň." Vstala iná reportérka: "Ak je inkubačný čas AIDS až päť rokov, ako to, že pri tomto ochorení ho vymedzujete na menej než mesiac?"

"To je práve ono," vysvetľoval Dubček a pomaly strácal trpezlivosť. "Vírus AIDS je čosi úplne iné ako vírus ochorenia, s ktorým sa tu dnes stretávame. Je dôležité, aby masmédiá pochopili práve toto a aby to sprostredkovali verejnosti."

"Izolovali ste nový vírus?" spýtal sa ďalší reportér.

"Predbežne nie," priznal Dubček. "No očakávame, že nám to nebude robiť nijaké ťažkosti. Opäť preto, že je veľmi odlišný od vírusu AIDS. Vypestovanie jeho kultúry by nemalo trvať dlhšie ako týždeň."

"Keď ste vírus neizolovali, ako môžete povedať, že sa odlišuje od vírusu AIDS?" pokračoval ten istý reportér.

Dubček sa naňho zahľadel. Marissa si uvedomila doktorov pocit márnosti. Odpovedal však pokojne. "Za dlhé roky výskumov sme dospeli k poznatku, že absolútne rozdielne klinické príznaky sú spôsobované absolútne rozdielnymi mikroorganizmami. A to je nadnes všetko, budeme vás však ďalej informovať."

Ďakujeme, že ste prišli v takú skorú rannú hodinu."

Zasadacia miestnosť zahučala, lebo každý z reportérov chcel dostať odpoveď ešte aspoň na jednu otázku. Dubček aj ostatní lekári novinárov ignorovali a predierali sa k východu. Aj Marissa sa pokúšala pretlačiť cez zástup, no nešlo to. Pred zasadačou miestnosťou strážil uniformovaný policajt a bránil reportérom vstúpiť do nemocničných priestorov.

Marissa sa preukázala identifikačnou kartou SKCH a mohla prejsť. Dubčeka dohonila pri výťahu.

"Tak tu ste!" Dubčekove tmavé oči zažiarili. Priateľským tónom predstavil Marissu ostatným.

"Netušila som, že pridete toľkí," začala, kým nastupovali do výťahu.

"Nemali sme na výber," odpovedal doktor Layne.

Doktor Abbot prikývol. "Napriek Cyrillovmu vystúpeniu na tlačovej konferencii je vec mimoriadne vážna. Myšlienka, že by

52

mohla africká vírusová hemoragická horúčka vypuknúť v civilizovanom svete, nás strašila ako zlý sen, odkedy sa toto ochorenie vyskytlo po prvý raz."^ Ak sa vôbec dokáže, že je to africká hemoragická horúčka," pridal sa doktor Eckenstein.

Som o tom presvedčený," vyhlásil doktor Vreeland. "Podľa mňa zistíme, že to mala v sebe tá opica."

,Opici som vzorky neodobrala," rýchlo sa priznávala Marissa.

"To je v poriadku," odpovedal doktor Dubček. "Zviera sme dnes v noci dali zabiť a preparáty poslali do strediska. Pečeň a slezina poslúžia na tento účel oveľa lepšie než krv."

Vystúpili na štvrtom poschodí, kde dvaja laboranti zo strediska usilovne pracovali na vzorkách vo Vickersovom prenosnom infekčnom laboratóriu.

"Ospravedlňujem sa za ten článok v losangeleských Times," začala Marissa, len čo ostala s Dubčekom osamote.

"Reportér ma chytil hneď po tom, čo som dorazila do nemocnice."

"To nič," odpovedal. "Len nech sa to nestane druhý raz."

Zasmial sa a žmurkol na ňu.

Marissa netušila, čo chce naznačiť žmurknutím, a dokonca smiechom. "Prečo ste sa mi neozvali hneď po príchode?" spýtala sa.

"Vedel som, že ste vyčerpaná," vysvetľoval Dubček. "A v skutočnosti to ani nebolo nevyhnutné. Väčšiu časť noci sme strávili zostavovaním laboratória, pitvou opice a orientovaním sa v situácii. Okrem toho sme vylepšovali opatrenia na izoláciu, tým, že sme všade postavili dobrovoľných strážcov. V každom prípade vám treba gratulovať. Podľa mňa

ste spravili kus dobrej práce."

"V tejto chvíli som priam zavalený administratívnymi detailmi," pokračoval Dubček, "no aj tak sa chcem dozvedieť, na čo ste prišli. Azda by sme sa mohli spolu navečerať. Zaistil som vám izbu v hoteli, kde sme sa ubytovali my. Som presvedčený, že to bude lepšie než motel Tropic."

>, Tropic je celkom dobrý," oponovala. Náhle mala nepríjemný P°cit, akoby jej čosi naznačovala vlastná intuícia.

Marissa sa vrátila do pridelenej komôrky za inšpekčnou izbou Sestier a pustila sa do vlastnej administratívnej roboty. Najskôr

53

zatelefonovala sponzorským organizáciám oboch lekárskeho kongresov, na ktorých sa zúčastnil doktor Richter.

Požiadala o informáciu, či niekto iný z účastníkov neochoveľ na vírusovú chorobu.

Potom so zaťatými zubami vykrútila domáce číslo doktora Richtera a spýtala sa, či sa môže zastaviť po poznámky, ktoré jej pani Richterová slúbila predošlý večer.

Telefón zdvihla susedka a Marissina žiadosť ju priam šokovala, no keď sa opýtala vdovy, povedala, aby o pol hodiny prišla.

Marissa sa odviezla ku krásnemu domu uprostred upravenej zelene a plná nervozity zazvonila. Otvorila jej tá istá susedka a trochu hnevito ju uviedla do obývačky. Anna Richterová sa zjavila o pár minút. Akoby cez noc zostarla o desať rokov. Bola bledá a vlasy, včera starostlivo upravené, jej viseli v prameňoch okolo tváre.

Susedka jej prisunula kreslo a Marissa si s prekvapením všimla, že žena nervózne skladá a rozkladá niekoľko hárkov linajkového papiera, ktoré pravdepodobne obsahovali zoznam činností jej manžela za posledné týždne. Marissa si uvedomila, aké nervové vypätie to pre ňu musí byť, a zrazu nevedela, čo povedať, no Anna jej rovno podala papiere s vysvetlením: "Nemohla som vôbec v noci spať, a toto možno pomôže nejakej inej nešťastnej rodine."

V očiach sa jej zaleskli slzy. "Bol to taký dobrý človek... taký dobrý otec... chůďatka deti."

Napriek tomu, že Marissa vedela o jeho vzťahu k Helen Townsendovej, pomyslela si, že doktor Richter určite musel byť dobrým manželom. Annin smútok bol skutočný, a aj preto Marissa odišla tak rýchlo, ako to len zdvorilosť dovoľovala.

Poznámky, ktoré si prečítala ešte prv, než naštartovala auto, boli prekvapujúco podrobné. Ak to dá dohromady s druhým rozhovorom so slečnou Cavanaghou a s doktorovým zoznamom objednaných pacientov, vytvorí si najucelenejší obraz o posledných týždňoch Richterovho života, aký si vôbec bolo možné vytvoriť.

Po návrate do nemocnice si Marissa pripravila na každý januárový deň jeden list papiera a zapisovala na ne postupne Richterove činnosti. Zistila, že sa sťažoval slečne Cavanaghe j na pacienta s AIDS, ktorý sa volal Meterko a mal akúsi ťažko diagnostikovateľnú poruchu sietnice. Marisse sa zdalo, že je to čosi, na čo by sa mala bližšie pozrieť.

54

Popoludní zazvonil u Marissy telefón. Keď ho zdvihla, prekvapil i u hlas Tada Schockleyho. Spojenie bolo také dobré, že si chvilu myslela, že volá z Los Angeles.

Ani nápad, povedal Tad na jej otázku. "Ešte vždy som v Atlante. No potrebujem hovoriť s Dubčekom. Spojovateľka u vás v nemocnici si myslí, že by si mohla vedieť, kde je."

,Ak nie je v priestoroch, ktoré tu vyhradili ľuďom zo strediska, potom asi odišiel do hotelu. Podľa všetkého bol hore celú noc."

"Dobre, skúsím hotel, no ak ho nechytím, môžeš mu odovzdať od'kaz?"

"Pravdaže," odpovedala Marissa.

"Nie je to dobrá správa."

Marissa sa narovnala na stoličke a slúchadlo si pritisla na ucho.

"Niečo osobné?"

"Nie," krátko sa zasmial Tad. "Ide o vírus, s ktorým tam zápasíte. Vzorky, čo si poslala, boli fantastické, najmä Richterove."

Vzorka krvi bola vysoko pozitívna - viac ako milión vírusov na mililiter. Nemusel som spraviť nič viac, len vyrobiť natívny preparát a pozrieť si ho cez elektrónový mikroskop."

"Vieš povedať, čo to je?" spýtala sa Marissa.

"Rozhodne," oznámil vzrušene Tad. "Jestvujú len dva takéto vírusy a pri testovaní nepriamou fluorescenčnou protilátkou sa ukázala pozitívnosť na vírus Ebola. Doktor Richter má teda ebolovú hemoragickú horúčku."

"Mal," opravila ho Marissa trochu pohoršená Tadvým necitlivým entuziazmom.

"Zomrel?" opýtal sa Tad.

"Dnes v noci," upresnila Marissa.

"To ma neprekvapuje. Choroba má vyše deväťdesiatpercentú letalitu."

"Bože dobrý," vydýchla Marissa. "Potom jetonajsmrtonosnejší známy vírus."

"Niektorí ľudia prisudzujú toto pochybné prvenstvo vírusu besnoty," vysvetľoval Tad. "Osobne sa však nazdávam, že patrí vírusu Ebola. Najväčším problémom je, že o tejto chorobe sa takmer nič nevie, lebo je s ňou naozaj málo skúseností. Okrem zopár prípadov epidémie v Afrike je to celkom neznáma záležitosť."

Ak si myslíš, že sa ti podarí vysvetliť, ako sa zjavila v Los Angeles, môžeš to celé rovno zabaliť."

55

"A možno aj nie," namietla Marissa. "Prv než doktor Richter ochorel, uhryzla ho opica pochádzajúca z Afriky. Doktor

Vreeland si je takmer istý, že práve ona je prameňom nákazy."

"Asi má pravdu," súhlasil Tad. "Opice totiž spôsobili epidémiu hemoragickej horúčky v šesťdesiatom siedmom roku.

Vírus dostal meno podľa mesta Marburg v Nemecku, kde sa vtedy choroba rozšírila. Dost' sa podobá vírusu Ebola."

"Čoskoro budeme múdrejší," dodala Marissa. "Teraz je to na tebe. Vzorky pečene a sleziny z opice sú už na ceste. Bola by som ti vďačná, keby si ich vyšetril hneď a dal mi vedieť."

"S radosťou," oznámil Tad. "Mimochodom, začínam pracovať s vírusom Ebola a uvidím, ako ľahko sa mi ho podarí vypestovať na kultúre. Chcem zistiť, aký je to druh. Povedz Dubchekovi a ostatným, že ide o Ebolu. Ak nič iné, aspoň budú vedieť, že musia byť maximálne opatrní. Ozvem sa ti čoskoro. Daj na seba pozor."

Marissa vyšla z izbičky, prešla cez chodbu a nazrela do miestnosti pridelennej SKCH. Nebol tam nikto. Vošla do susedných dverí, aby sa spýtala, kam sa všetci podeli. Dozvedela sa, že niektorí z lekárov sú na patológii, lebo zomreli ešte dvaja pacienti, a niektorí prijímajú v pohotovostnej ambulancii nové prípady.

Doktor Dubchek odišiel do hotela. Marissa oznámila laborantom, že vírus, s ktorým majú do činenia, je vírus Ebola.

Požiadala, nech túto nepríjemnú novinku dajú vedieť aj ostatným. Potom sa vrátila k papierovej robote.

Beverly Hilton bol presne taký, ako ho Dubchek opísal. Určite krajší než ošarpaný motel Tropic, a predovšetkým stál bližšie k Richterovej klinike. No kým sa Marissa vliekla za hotelovým zariadencom k svojej izbe na siedmom poschodí pokladala ešte vždy celé sťahovanie za zbytočnú námahu. Zastala pri dverách, zatiaľ čo zariadenec rozsvietil všetky svetlá. Keď odchádzal, dala mu dolár.

V Tropicu nevybalovala, a tak presťahovanie nebolo veľmi náročné. No ak by Dubchek na ňu nebol naliehal, nebola by sa sťahovala. Telefonoval jej popoludní, niekoľko hodín po tom, čo hovorila s Tadam. Sama sa mu bála volať, aby ho nezobudila.

A tak mu ako prvé oznámila Tadvu novinku, že epidémia je ebolová hemoragická horúčka, čo Dubchek prijal nevzrušené,

56

riam akoby to bol čakal. Nato jej povedal, ako sa dostane k hotelu a že si má vyzdvihnúť kľúč od čísla 805, lebo ju už prihlásil. Ďalej jej oznámil, že večerať budú o sedem tridsať, ak jej to vyhovuje, a že môže prísť rovno do jeho izby, ktorú nájde bez ťažkostí, pretože je len o pár dverí ďalej. Povedal, že večeru objedná do izby, aby mohli počas jedenia prebrať jej doterajšie zápisky.

Keď pozrela na posteľ, opäť si uvedomila, aká je vyčerpaná, no bolo už sedem preč. Vybrala z kufru taštičku s kozmetikou a vošla do kúpelne. Umyla sa, prečesala si vlasy, poopravila make-up, a bola pripravená. Z aktovky vybrala papiere, na ktorých mala zapísané všetky informácie o činnostiach doktora Richtera pred jeho ochorením. Poskladala ich, zamierila k Dubchekovým dverám a zaklopala.

Otvoril jej a s úsmevom ju pozval dnu. Práve telefonoval, podľa všetkého s Tadam. Marissa si sadla a pokúsila sa sledovať ich konverzáciu. Výzeralo to, že vzorky z opice už majú, no testovanie ukázalo, že sú negatívne.

"Chceš povedať, že elektrónová mikroskopia nepotvrdila nijaký vírus?" pýtal sa Dubchek.

Nastalo dlhé ticho, počas ktorého Tad podával podrobnú správu o výsledkoch rozličných testov. Marissa pozrela na hodinky a vypočítala, že v Atlante je asi jedenásť. Tad určite robil v nadčase. Zahľadala sa na Dubcheka a uvedomila si, že ten človek ju vyvádza z rovnováhy. Spomínala, ako ju ohromilo, keď sa zjavil na Ralphovom večierku, a teraz ju zasa mätlo zistenie, že ju nevysvetliteľným spôsobom priťahuje. Z času na čas zdvihla zrak a jej rýchly pohľad sa stretol so zábleskom v jeho tmavých očiach.

Bol bez saka, bez kravaty a košľa, rozopnutá pod krkom, odhaľovala počernú pokožku.

Konečne zavesil a s pohľadom upretým na ňu podišiel bližšie. j. Vy ste to najkrajšie, čo som dnes videl. A domnievam sa, že váš priateľ Tad by so mnou len súhlasil. Zdá sa veľmi znepokojený, lebo sa vystavujete riziku."

> Celkom iste mi nehrozí o nič väčšie nebezpečenstvo než hocikomu z ostatných, čo sú vo veci zaangažovaní," vyhlásila focha podráždená vývojom konverzácie.

l>ubchek sa uškrnul. "Usudzujem, že zvyšok osadenstva nie je Pre Tada taký príťažlivý."

57

V snahe zvrátiť reč profesionálnym smerom sa Marissa spýtala na výsledky skúmania vzoriek z opičej pečene a sleziny. "Predbežne negatívne," kývol rukou Dubchek. "Ale to je len elektrónová mikroskopia. Tad zároveň nasadil bežné vírusové kultúry. O týždeň budeme vedieť viac."

"Medzitým," navrhla Marissa, "by sme sa mali poobzerať aj za čímsi iným."

"Súhlasím," odpovedal Dubchek. Vyzeral nesústreďený. Sadol si oproti nej a rukou si pretrel oči.

Marissa sa naklonila dopredu a podala mu poznámky. "Možno bude pre vás zaujímavé pozrieť si toto." Dubchek vzal papiere a prezeral si ich, kým Marissa rozprávala.

V chronologickom slede opísala, čo robila od príchodu do Los Angeles. Presvedčivo zargumentovala fakt, že doktor Richter bol kauza číslo jeden a že bol prameňom nákazy, od ktorého sa choroba rozšírila na skupinku niekoľkých Richterových pacientov. Objasnila jeho vzťah k Helen Townsendovej, a potom pripomenula dva lekárske kongresy, na ktorých sa doktor Richter zúčastnil. Ich sponzorské organizácie zaslali úplné zoznamy účastníkov aj s adresami a telefónnymi číslami, dodala.

Počas Marissinho monológu Dubchek prikyvoval na znak, že počúva, no vyzeral rozptýlený, väčšmi sa sústreďoval na jej tvár než na to, čo vraví. Keď nijako nereagoval, Marissa postupne spomaľovala, až celkom prestala hovoriť, nazdávajúc sa, že asi niekde spravila základnú chybu. Dubchek si vzdychol a usmial sa.

"Dobrá robota," skonštatoval krátko. "Ťažko by niekto uveril, že je to vaša prvá úloha v teréne." Ktosi zaklopal na

dvere a on vstal.

"Chvalabohu. To je určite večera. Zomieram od hladu."

Jedlo bolo iba priemerné, mäso a zelenina vlažné. Marissa uvažovala, prečo nezašli dolu do jedálne. Myslela si, že asi chcel hovoriť o služobných veciach, no kým jedli, konverzovali o všeličom od Ralphovho večierka a toho, ako sa s ním spoznala, až po SKCH a či sa jej páči alebo nepáči jej terajšie zaradenie. Keď dojedli, Dubček náhle poznamenal:

"Chcel som vám povedať, že som vdovec."

"To je mi ľúto," ozvala sa Marissa zdvorilo, no v duchu sa začudovala, prečo sa ten človek vôbec obťažuje informovať ju o svojom súkromnom živote.

Akoby jej čítal myšlienky, dodal: "Len som si myslel, že by ste

58

I to mali vedieť. Žena mi zomrela pred dvoma rokmi pri autohavárii."

Marissa iba prikývla, lebo nevedela, ako na to reagovať.

„A vy?" spytoval sa Dubček. "Chodíte s niekým?"

Marissa mlčala a pohrávala sa s uškom na kávovej šálke. Vôbec nemala v úmysle rozprávať o svojom rozchode s Rogerom. "Nie, teraz nie," zmohla sa na odpoveď. Rozmýšľala, či Dubček vie, že sa stretáva s Tadam. Netajili sa tým, no nebola to ani všeobecne známa vec. Medzi ludmi v laboratóriu sa o tom nehovorilo.

Marissa sa cítila čoraz nepríjemnejšie, vedela, že porušila zásadu nemiešať dohromady súkromný a profesionálny život. Keď opäť pozrela na Dubčeka, musela objektívne priznať, a možno práve z toho sa rodil jej nepríjemný pocit, že ho pokladá za atraktívneho muža. V nijakom prípade však nemala záujem, aby sa ich vzťah stal osobnejším. Odrazu zatúžila vypadnúť z tejto izby a opäť sa pustiť do práce.

Dubček odtlačil stoličku a vstal. "Ak chceme ísť nazad na kliniku, bude asi lepšie, ak už pôjdeme."

To sa zdalo Marisse rozumné. Vstala a prešla ku konferenčnému stolu po papieri. Zohla sa, a ako sa narovnávala, zistila, že Dubček stojí za ňou. Prv než mohla nejako zareagovať, položil jej ruky na plecá a obrátil si ju k sebe. Od prekvapenia strpila. Na okamih sa im dotkli pery. Potom sa odtiahla a papieri sa jej rozsypali po dlážke.

"Prepáčte," ospravedlňoval sa. "Nič podobné som neplánoval, no odkedy ste v SKCH, bol som v pokušení spraviť to. Nemyslím, že je vhodné začínať si s niekým, s kým človek spolupracuje, no toto je po prvý raz od ženej smrti, čo mám o niekoho skutočný záujem. Pritom vôbec nevyzeráte ako ona — Jane bola vysoká a plavovlasá, no je vo vás rovnaké oduševnenie pre to, čo robíte.

Ona bola hudobníčka, a keď sa jej pri hraní darilo, mala ten istý vzrušený výraz, aký som postrehol u vás."

Marissa ostala ticho. Vedela, že to, čo povedal, myslel vážne, iste by ju neznepokojoval pre nič za nič, no zaskočilo ju to a cítila sa trápne, a zároveň nechcela povedať nič, čím by celú epizódu zľahčila.

»Marissa," pokračoval nežne, "hovorím vám to preto, že by som vás rád občas niekam pozval, keď sa vrátíme do Atlanty, no ak máte záväzky voči Ralphovi, alebo ak nechcete..." zmikol.

59

Marissa sa zohla a pozbierala si poznámky. "Ak sa máme vrátiť do nemocnice, bude najlepšie ísť hneď," dodala stroho. So zdržanlivou škrobenosťou ju odprevádzal z izby až k výťahu.

Neskôr, keď už Marissa spokojne sedela v prenatom aute, v duchu si nadávala. Cyrill bol najatraktívnejší muž, ktorého od rozchodu s Rogerom stretla. Prečo sa teda správala tak hlúpo?

27. februára O necelých päť týždňov, keď taxík, ktorý Marissu viezol z letiska, odbočoval na Broskyňové námestie, rozmýšľala, či bude schopná nastoliť teraz, po návrate do Atlanty, opäť príjemne profesionálny vzťah medzi sebou a Dubčekom. On sám odcestoval pár dní po ich výmene názorov v hoteli Beverly Hilton, a niekoľko dovtedajších stretnutí na Richterovej klinike vyznelo stroho a trápne.

Z taxíka pozorovala okná žiariace do ulice a za nimi hrejivú atmosféru domovov, a zrazu ju zaplavila vlna osamotenosti. Zaplatila taxikárovi, vypla poplašné zariadenie a ponáhľala sa k Judsonovcom, aby si vyzdvihla Taffyho a poštu nazbieranú za päť týždňov. Pes bol vzrušený, že ju vidí, a Judsonovci ani nemohli byť milší. Namiesto výčitiek, že bola preč tak dlho, skôr smútili za Taffym.

Doma nastavila kúrenie na vhodnú teplotu. To, že tu mala šteňa, menilo celý jej svet. Pes sa od nej nepohol a vyžadoval takmer sústavnú pozornosť.

S myšlienkou na večeru otvorila chladničku, no iba čo zistila, že vnútri je všetko pokazené. Zabuchla dvierka rozhodnutá pustiť sa do čistenia až zajtra. Na večeru si dala sušené figy a kokakolu, a pritom sa hrabala v pošte. Okrem pohľadnice od brata a listu od rodičov tam boli zväčša samé farmaceutické prospekty.

Strhla sa na zazvonenie telefónu, ale v slúchadle ju príjemne prekvapil Tadv hlas tým, že ju privítal doma v Atlante.

"Čo povieš, nezajdeme si na pohárik?" spýtal sa. "Skočil by som po teba."

60

Po vyčerpávajúcej ceste chcela Marisa najskôr odmietnuť, otom si však spomenula, ako naposledy telefonovala s Tadam Los Angeles. Spomínal vtedy, že dokončuje svoju terajšiu výskumnú úlohu zameranú na AIDS a intenzívne začína pracovať na probléme, ktorý si pre seba nazval Marissin vírus Ebola. Náhle pocítila, že už nie je taká unavená, a spýtala sa ho, ako to vyzerá s týmito skúškami.

"Fajn," odpovedal Tadv. "Na tkanivovej kultúre Vero 98 sa to šíri ako ničivý požiar. Morfológická časť pozorovaní je takmer hotová a začal som s proteínovou analýzou."

"Naozaj by som rada videla, ako sa to robí," podotkla Marissa.

"Rád ti ukážem všetko, čo môžem," ponúkol sa Tad. "Žiaľ, väčšina prác sa robí v maximálne zabezpečenom laboratóriu."

"To je mi jasné," odpovedala Marissa. Vedela, že jediný spôsob ochrany pred takým smrteľne nebezpečným vírusom je, že sa s ním pracuje práve v zariadení hodnom jeho mena — v maximálne zabezpečenom laboratóriu. Pokiaľ vedela, na svete boh len štyri podobné zariadenia, jedno v SKCH a ďalšie tri v Anglicku, v Belgicku a Sovietskom zväze. Nebola si istá, či je alebo nie je čosi podobné aj v Pasteurovom inštitúte v Paríži. Prístup do nich bol z bezpečnostných dôvodov obmedzený a smeli sa len niekoľkí schválení jednotlivci. Marissa zatiaľ medzi nich nepatrila. Teraz, keď na vlastné oči videla ničivú schopnosť vírusu Ebola, vysvetlila Tadovi, že sa už naozaj nevie dočkať chvíle, keď uvidí výsledky jeho bádania.

"Nemáš povolenie na vstup," namietal Tad prekvapený touto jej, ako sa nazdával, naivitou.

"Viem," nedala sa Marissa, "čo také strašné by sa však stalo, ak by si mi najprv ukázal, ako pracuješ s vírusom Ebola v laboratóriu, a potom by sme šli na pohárik. Napokon, je už neskoro, nikto nebude vedieť, že si ma tu vzal."

Nastala pauza. "Ale je tam zákaz vstupu," zanariekal Tad.

Marissa si bola plne vedomá, že ním manipuluje, no ak by sa s Tadam šla, naozaj tým nikoho neohrozí. "Kto sa o tom dozvie?" chlácholila ho. "Patrím predsa do tímu."

>, "To áno," súhlasil zdráhavo Tad.

Očividne váhal. No skutočnosť, že Marissa sa s ním stretne, len ak ju zoberie do laboratória, zrejme urýchlila jeho rozhodnutie.

61

Oznámil, že sa po ňu o pol hodiny zastaví a nech o tom nikomu ani nemukne.

Marissa bleskové súhlasila.

"Nie som si istý, či robím dobre," priznával sa Tad, kým ich auto smerovalo k SKCH.

"Upokoj sa," tíšila ho Marissa. "Preboha, veď som referentka Výskumnej epidemiologickej služby pridelená na špeciálnu patogenézu," pokračovala a predstierala mierne podráždenie.

"Mohli by sme zajtra požiadať, aby ti dali povolenie na vstup," navrhol Tad.

Marissa sa obrátila k priateľovi. "Strácaš nervy?" spýtala sa.

Pravda bola, že zajtra sa mal z Washingtohu vrátiť Dubček a formálna žiadosť sa podať mohla. No ktovie, ako by na to Dubček zareagoval. Marissa cítila, že sa v posledných týždňoch správal prehnane chladne, aj keď to zapríčinila iba jej vlastná hlúposť. Nevedela si vysvetliť, prečo nemá odvahu ospravedlniť sa, alebo aspoň povedať, že by s ním rada niekam šla. A s každým novým dňom chlad medzi nimi, najmä z jeho strany, čoraz väčší narastal.

Tad zaparkoval na vyznačenom mieste parkoviska a obaja kráčali k hlavnému vchodu. Marissa zišla na um, koľko zbytočných problémov spôsobuje mužská márnomyseľnosť.

Zapísali sa sledovaní pozorným pohľadom strážnika a poslušne predložili identifikačné karty SKCH. Pod hlavičkou "ku komu"

Marissa napísala "pracovňa". Počkali na výťah a vyviezli sa na druhé poschodie. Prešli po celej dĺžke budovy k dverám vedúcim na lávku ohradenú drôteným pletivom, ktorá spájala hlavnú budovu s virologickými laboratóriami. Všetky budovy strediska boli na väčšine poschodí pospájané podobnými mostíkmi.

"Ochrana maximálne zabezpečeného laboratória je prísna," vysvetľoval Tad, keď otváral dvere do budovy virológie.

"Uchováваме tu všetky ľudstvu známe patologické vírusy."

"Úplne všetky?" spýtala sa Marissa s posvätnou úctou.

"Presne tak," pritakal Tad tónom pyšného otca.

"A čo vírus Ebola?" vyzvedala sa.

"Máme vzorky vírusu Ebola z každej epidémie. Takisto tu je vírus marburskej choroby, vírus kiahní, ktoré sú už, mimochodom,

62

i hubené, vírus detskej obrny, žltej zimnice, moru, AIDS. Máme všetko, na čo si spomenieš."

Bože!" zvolala Marissa. "Panoptikum hrôzy!"

"TO je celkom vhodný názov."

"A ako ich skladujete?" vyzvedala sa.

"zmrazené v tekutom dusíku."

"Sú infekčné?" spýtala sa ešte.

"Museli by sa najprv odmraziť."

Kráčali ďalej obyčajnou chodbou popri nesčíselnom množstve malých, tmavých ordinácií. Marissa bola predtým v tejto časti budovy len pri návšteve Dubčekovej pracovne.

Tad zastal pred vchodom do mraziacej komory, podobnej, akú vidieť vo veľkých mäsiarstvách.

"Možno ťa to bude zaujímať," vravel, kým otváral ťažké dvere.

Vnútri sa zažalo svetlo.

Marissa krotko prekročila prah do studeného vlhkého vzduchu.

Tad šiel za ňou. Zachvela sa od strachu, keď sa dvere so šťuknutím zabuchli.

Znútra boli steny mraziacej komory olemované policami so státisícami malých flaštičiek. "Čo je to?" vyhlklo z Marissy.

"Zmrazené séra," vysvetlil Tad a vzal do ruky jednu z flaštičiek označenú číslom a dátumom. "Vzorky od pacientov z celého sveta so všetkými možnými známymi a mnohými neznámymi vírusovými ochoreniami. Slúžia na štúdium

imunológie a, samozrejme, nie sú infekčné."

Napriek tomu Marissu potešilo, keď sa opäť ocitli na chodbe.

Asi pätnásť metrov od vchodu do mraziacej komory chodba prudko zahýbala doprava, a keď zašli za roh, stáli pred masívnymi oceľovými dverami. Priamo nad guľovou kľučkou dverí bola mriežka s tlačidlami, taká istá ako na Marissinom poplašnom zariadení. Na spodnej časti mala štrbinu podobnú otvoru bankového automatu, do ktorého sa vkladá kreditná karta. Tád ukázal Marisse kartu, ktorú mal zavesenú na koženom remienku okolo krku. Vložil ju do štrbiny.

>„Počítač zaznamenáva vstup," vysvetľoval. Potom na tlačidlách doštičky vytlačil svoj číselný kód: 99 - 57 - 97. "Sexy miery," zavtipkoval.

»Dakujem pekne," zasmiala sa Marissa. Tád sa k nej pridal.

63

Keďže bola budova virológie naozaj opustená, správal sa nenútenejšie. Po malom zaváhaní sa ozvalo mechanické sfúknutie uvoľnenej západky. Tád potlačil dvere a otvoril ich. Marissa mala pocit, že vstúpila do iného sveta. Namiesto sivej chaotickej chodby v zabudnutej časti budovy bola odrazu obklopená čerstvo zostaveným komplexom farebne rozlíšených -rúrok, meradiel a inej futuristickej výzbroje. Osvetlenie bolo tlmené, až kým Tád neotvoril dvierka skrinky s niekoľkými posuvnými vypínačmi.

Postupne ich zapínal. Najskôr sa rozsvietilo v miestnosti, kde práve stáli. Na výšku zodpovedala takmer dvom poschodiam a zapínali ju všemožné prístroje. Vznášal sa tu mierny pach fenolového dezinfekčného prostriedku, ktorý Marisse pripomenul pitevnú na lekárskej fakulte.

Ďalší posuvný vypínač osvetlil rad okrúhlych okienok po bokoch asi trojmetrového valca, ktorý dominoval miestnosti. Na konci mal valec oválne dvere pripomínajúce vodotesný poklop ponorky.

Po posunutí posledného vypínača sa ozvalo vírivé šumenie, akoby sa uviedlo do pohybu nejaké mohutné elektrické strojové zariadenie. "Kompresory," povedal Tád na Marissin spýtavý pohľad. Ďalej to nerozvádzať. Namiesto toho so širokým gestom pokračoval: "Toto je kontrolný a sústreďovací priestor maximálne zabezpečeného laboratória. Odtiaľto možno sledovať všetky vetráky a filtre. Dokonca aj zdroje žiarenia gama. Všimni si množstvo zelených svetielok. Znamená to, že všetko pracuje ako treba. Aspoň dúfam."

"Čo tým chceš povedať?" zareagovala Marissa trochu vyplašená. Vtom si však všimla Tádov úsmev a uvedomila si, že si z nej utáhuje. No aj tak si už nebola stopercentne istá, že to naozaj chce všetko vidieť. V bezpečí vlastného domova jej to prichádzalo ako dobrý nápad. Teraz, obkľúčená všetkými týmito nepriateľskými prístrojmi a s vedomím, koľko druhov vírusov je vnútri, si už nebola taká istá. No Tád jej nedožičil dosť času, aby mohla pôvodné rozhodnutie zmeniť. Otvoril vzduchotesne dvere a naznačil jej, aby vstúpila. Marissa musela mierne skloniť hlavu, keď prekračovala pätnásťcentimetrový prah. Tád vošiel za ňou, potom pribuchol dvere a zavrel ich na závoru. Premkla ju klaustrofóbia, najmä keď pregígala, aby sa zbavila nepríjemného pocitu v ušiach, vyvolaného zmenou tlaku vzduchu.

64

Valec mal okrúhle okienka, ktoré si Marissa všimla už zvonka, po oboch bokoch boli lavičky a vstavané skrinky, naproti police a ďalšie oválne vzduchotesne dvere.

Prekvapenie!" oznámil Tád a hodil Marisse bavlnený oblek.

Nie je dovolené nosiť vlastné šatstvo."

"po chvíľke váhania, počas ktorej sa Marissa márne obzerala a hľadala trochu súkromia, si začala rozopínať blúzku.

Zaskočilo ju, že sa má pred Tádov vyzliecť do bielizne, a vtedy prejavil on o čosi viac duchapritomnosti než ona.

Veľavravne sa odvrátil, kým sa prezliekla.

Potom prešli cez druhé dvere. "V každej miestnosti, do ktorej vchádzame cestou do vlastného laboratória, je postupne menší tlak vzduchu než v predchádzajúcej. To zaručuje, že vzduch sa pohybuje jedine smerom do laboratória, a nie opačne, von z neho."

Druhá miestnosť bola takmer rovnako veľká ako prvá, no bez okien. Pach fenolového dezinfekčného prípravku bol zreteľnejší.

Na vešiakoch viselo množstvo veľkých, modrých igelitových kombinéz. Tád sa v nich prehŕňal, až našiel jednu, ktorá podľa neho mohla byť dobrá Marisse. Vyzerala ako skafander pre kozmonauta bez vaku na chrbte a bez veľkej bublinovej prilby.

Rovnako ako skafander s rukavicami a čizmami pokrývala celé telo. Časť chrániaca hlavu mala vpredu priehľadnú fóliu. Kombinéza sa zapínala na zips od rozkroku až po krk. Zozadu visela ako dlhý chvost vzduchová hadica.

Tád ukázal na zelené potrubie umiestené pozdĺž stien vo výške pŕs a povedal, že toto potrubie prechádza celým laboratóriom.

V pravidelných vzdialenostiach sú na ňom pravouhlé, ostrozelené rozdvójky s adaptérom na pripojenie vzduchovej hadice kombinézy. Tád ďalej vysvetľoval, že kombinéza sa naplní vzduchom s vyšším tlakom, takže nikto nedýcha vzduch laboratória. Nechal Marissu, nech si vyskúša pripojenie a odpojenie hadice, až sa presvedčil, že to spoľahlivo ovláda.

>>Fajn, oblečieme sa," povedal Tád, keď jej ukázal, odkiaľ začať Pri obliekaní nemotorného odevu. Postup bol zložitý, najmä keď bolo treba dostať do uzavretej kukly hlavu. Marissa pozrela cez Priehľadnú fóliu, a tá sa jej pred tvárou ihneď zahmlila.

Tád jej poradil, nech si pripojí hadicu, a Marissa vzápätí pocítila na tľile chladný vzduch a aj fólia sa očistila. Zatiahol jej vpredu zips

kombinézy a sám vliezol naučenými pohybmi do vlastnej. Naplnil si ju vzduchom, potom odpojil vzduchovú hadicu a držiak ju v ruke, zamieril k ďalším dverám. Marissa urobila to isté. Odev ju nútil ku kolísavej chôdzi.

Vpravo odo dveri bola rozvodová doska. "Vnútorne osvetlenie laboratória," vysvetlil Tad, kým krútil vypínačmi. Igelitová kombinéza tlmila zvuk jeho hlasu, ťažko mu rozumela aj pre sipot vzduchu z hadice vzadu. Prešli ďalšími vzduchotesnými dverami, ktoré Tad za sebou zavrel.

Nasledujúca miestnosť bola o polovicu menšia než obe predchádzajúce, so stenami a potrubiami pokrytými bielym kriedovitým materiálom. Dlážku tvorili mriežky z umelej hmoty.

Na chvíľu si pripojili vzduchové hadice. Potom prešli cez posledné dvere do vnútorného laboratória. Marissa kráčala tesne za Tadam, držala si hadicu a pripájala ju ta, kde on.

Pred Marissou sa zjavila veľká obdĺžniková miestnosť v strede s ostrovom pracovných stolov, nad ktorými trónili odsávače. Steny lemovalo všemožné zariadenie — centrifúgy, inkubátory, rozličné mikroskopy, terminály počítača a množstvo prístrojov, ktoré Marissa nepoznala. Vľavo boli izolovacie dvere zatvorené na závoru.

Tad vzal Marissu rovno k jednému z inkubátorov a otvoril sklené dverka. Skúmavky s tkanivovou kultúrou boli umiestnené v pomaly sa krútiacej priehradke. Tad jednu vybral a podal ju Marisse. "Toto je tvoj vírus Ebola," oznámil. Okrem malého množstva tekutiny vnútri bola skúmavka na jednej strane potiahnutá povlakom — vrstvou živých nainfikovaných buniek, v ktorých vírus zintenzívnil vlastnú reprodukciu.

Hoci tento obsah vyzeral nevinne, Marissa chápala, že by stačil na vyhubenie celej Atlanty a možno aj celých Spojených štátov.

Prebehli jej po chrbte zimomriavky a ešte pevnejšie zovrela sklenú skúmavku.

Tad jej ju vzal z rúk a šiel k mikroskopu. Umiestnil doň vzorku, zaostřil a odstúpil dozadu, aby sa mohla Marissa pozrieť.

"Vidíš tie tmavšie zhluky v cytoplazme?" spýtal sa jej.

Marissa prikývla. Dokonca aj cez fóliu kukly ľahko rozpoznávala zhluky, ktoré Tad spomínal, rovnako ako zmenené bunkové jadrá.

"To je prvá známka nakazenia," objasňoval jej Tad. "Tieto

kultúry som práve vypestoval. Vírus je neuveriteľne silný."

Keď sa Marissa zdvihla od mikroskopu, Tad vrátil skúmavku do inkubátora. Potom začal opisovať svoj komplikovaný výskum, pričom ukazoval na niektoré zložité zariadenia, ktoré použil, a podrobne opisoval rozličné pokusy. Marissa sa ťažko sústreďovala. V ten večer naozaj nemala ísť s Tadam do laboratória, aby diskutovala o jeho práci, no nemohla mu to teraz povedať.

Nakoniec ju spojovacou chodbou zaviedol do bludiska medzi zvieracie kliečky, ktoré siahali takmer až po povalu. Boli tu opice, králiky, morčatá, potkany a myši. Marissa vnímala stovky očí, ktoré na ňu hľadeli, niektoré apaticky, iné so vzrušenou nenávisťou. Spomedzi kliečok na druhom konci miestnosti Tad vytiahol priehradku s čímsi, čo nazýval švajčiarske ľadové myšky. Chcel ich ukázať Marisse, no stuhol. "Pánabeka!" vyhlkol. "Tieto kamošky som naočkoval len dnes popoludní, a väčšina z nich je už hotová."

Pozrel na Marissu. "Tvoj vírus Ebola je naozaj vražedný."

Rovnako vražedný ako druh Zair 76."

Marissa zdráhavo pozrela na mŕtve myšky. "Dajú sa jednotlivé vírusové druhy nejako rozlíšiť?"

"Rozhodne," odpovedal Tad a vybral mŕtve myšky. Vracali sa do vnútorného laboratória, kde Tad začal hľadať podložku na mŕtvolky. Na Marissine otázky odpovedal počas chôdze. Keďže nestál priamo pred ňou, ťažko mu rozumela. Igelitová kombinéza spôsobila, že hlas mu znel duto, ako Darthovi Vaderovi z filmu Hviezdne vojny. "Práve som sa pustil do charakterizovania tvojho vírusu Ebola," hovoril. "Bude ľahké porovnať ho s druhmi, ktoré už poznáme. Prakticky som začal s týmito myškami, no čo sa týka výsledkov, bude treba počkať na štatistické vyhodnotenie."

Len čo mal myšky uložené na pitevnej podložke, zastal pri izolovacích dverách zavretých na závoru. "Nemyslím, že by sa ti sem chcelo." Nepočkal na odpoveď, otvoril dvere a vošiel dnu aj s myškami. Z odchýlených dverí, medzi ktorými sa zachytila jeho vzduchová hadica, sa vyvalil obláčik hmly.

Marissa hľadela na štrbinu medzi dverami a chystala sa vojsť za ním, no prv než sa k tomu dostala, Tad už bol nazad a rázne dvere pribuchol. "Vieš, mám v pláne porovnať aj stavbu polypeptidov a RNK tvojho vírusu s doteraz preskúmanými ebolovými druhmi," dodal.

"To už stačí," zasmiala sa Marissa. "Cítim sa pri tebe totálne

hlúpa. Musím sa vrátiť k učebnici virológie, aby som všetko pochopila. Nadnes to nechajme a poďme na pohárik, ktorý si mi sľúbil."

"Máš pravdu," nadchol sa Tad.

Cestou von ju čakalo ešte jedno prekvapenie. Keď vošli do miestnosti s "kriedovými stenami, spustila sa na nich spŕška fenolového dezinfekčného prostriedku. Pri pohľade na Marissinu šokovanú tvár sa Tad rozosmial. "Teraz aspoň približne vieš, aké pocity má záchodová misa."

Keď sa prezliekli do vlastných šiat, Marissa sa spýtala, čo je to za miestnosť, kam odniesol mŕtve myšky.

"Iba veľká mraznička," odbil ju narýchlo.

Nasledujúce štyri dni sa Marissa prispôbovala životu v Atlante, užívala si domova a svojho psa. Deň po návrate vybavila všetky nepríjemné záležitosti — vyčistila chladničku, vyhodila zhnitú zeleninu a zaplatila všetky splatné účty. V práci sa vrhla do štúdia vírusovej hemoragickej horúčky, špeciálne ebolovej. Využila knižnicu strediska a získala podrobný materiál o predchádzajúcich epidémiách spôsobených vírusom Ebola, a to: v Zaire roku 1976, v Sudáne roku 1976, v Zaire roku 1977 a v Sudáne roku 1979. Pri všetkých epidémiách sa vírus zjavil z ničoho nič, a potom sa takisto z ničoho nič stratil. Vynaložilo sa veľa úsilia pri pokusoch určiť, ktoré organizmy sú jeho rezervoárom. Viroológovia prešetrili vyše dvesto rozličných druhov zvierat a hmyzu ako potenciálnych nositeľov. Všetko bolo negatívne. Jediným pozitívnym nálezom bola protilátka u jedného zdomácneneho morčat'a.

Marisse sa zdal mimoriadne zaujímavý opis prvej zairskej epidémie. Nákaza sa dávala do súvislosti so zdravotníckym zariadením nazvaným Misijná nemocnica v Yambuku. Rozmýšľala, čo môže mať spoločné Misijná nemocnica v Yambuku a Richterova klinika, či aspoň Yambuku a Los Angeles. Tých spoločných črt nebolo veľa.

Sedela vzadu v knižnici za stolikom a opäť čítala Fieldsovu Virologiu. Opakovala si kapitolu o tkanivových kultúrach, aby sa mala o čo oprieť pri praktických cvičeniach vo virologickom laboratóriu. Tadej pomohol a ukázal jej, ako pracovať s relatívne neškodnými vírusmi, a tak sa oboznámila s najnovšími zariadeniami vo virologickom laboratóriu. » Marissa pozrela na hodinky. Boli dve preč. O štvrt' na štyri by mala byť u doktora Dubcheka. Včera odovzdala jeho sekretárke formálnu žiadosť o povolenie používať maximálne zabezpečené laboratórium vzhľadom na experimentálnu prácu o prenose vírusu Ebola, do ktorej sa chystala pustiť. Marissa neprekypovala mimoriadnym optimizmom, pokiaľ šlo o Dubchekovu odpoveď.

Odkedy sa vrátila z Los Angeles, celkom ju ignoroval.

Na Marissinu knihu padol tieň, preto automaticky pozrela nahor. "Tak! Tak! Ešte vždy je medzi živými!" ozval sa známy hlas.

"Ralph," zašepkala Marissa, šokovaná rovnako jeho nečakanou prítomnosťou v knižnici SKCH, ako aj jeho zvúčným hlasom.

Obrátilo sa k nim množstvo hláv.

"Povráva sa, že je medzi živými, no musel som sa presvedčiť na vlastné oči," pokračoval Ralph, pričom sa vôbec nestaral o rozhorčený pohľad pani Campbellovej.

Marissa kývla Ralphovi, aby bol ticho, potom ho chytila za ruku a vyviedla na chodbu, kde sa mohli rozprávať. Pociťala vlnu náklonnosti, keď videla jeho úsmev, ktorým ju vítal.

"Je príjemné vidieť ťa," objala ho Marissa. Trochu ju hrýzlo svedomie, že sa s ním po návrate do Atlanty ešte neskontovala.

Kým bola v Los Angeles, telefonovali si raz do týždňa.

Ralph sa ozval, ako keby čítal jej myšlienky. "Prečo si nezavolať? Dubchek mi povedal, že si tu už štyri dni."

Chcela som volať dnes," priznala nepresvedčivo, trochu podráždená tým, že Ralph má o nej informácie od Dubcheka. Zašli na kávu dolu do jedálne SKCH. V tejto popoludňajšej hodine bola miestnosť viac-menej opustená, a tak si mohli sadnúť k oknu s výhľadom na dvor. Ralph povedal, že ide z nemocnice do vlastnej ordinácie a chcel ju zastihnúť ešte pred večerom.

"Nepôjdeme dnes spolu na večeru?" naklonil sa dopredu a položil si ruku na Marissinu. "Zomieram od zvedavosti, tak sa túžim dozvedieť o tvojom triumfe nad ebolovou epidémiou v Los Angeles."

"Nie som si celkom istá, či sa dá dvadsaťjeden mŕtvych pokladať za triumf," podotkla Marissa. "A čo je ešte horšie, sklamaní sme z epidemiologického hľadiska. Vôbec sme nevypátrali, odkiaľ vírus pochádza. Musel tam byť nejaký rezervoár. Len si predstav reakciu masovokomunikačných prostriedkov, ak by SKCH nebo-

69

lo vystopovalo mikróby legionárskej choroby v systéme klimatizačného zariadenia, keď vypukla jej epidémia."

"Myslím, že si na seba priveľmi prisna," dodal Ralph.

"Lenže vôbec netuším," pokračovala Marissa, "či sa vírus Ebola nezjaví opäť, a ak, potom kde. Mám taký nepríjemný pocit, že sa zjaví. A je to vírus neuveriteľne vražedný." Marissa si až pridobre spomínala na jeho ničivý nástup.

"Ale veď ani v Afrike nezistili, odkiaľ vírus Ebola pochádza," usiloval sa Ralph ďalej rozptýliť jej zlé pocity.

Na Marissu zapôsobilo, že Ralph je o tejto skutočnosti informovaný, a pozastavila sa nad tým.

"To vieš, televízia," vysvetlil jej. "Keď si dnes človek pozrie správy, získa lekárske vzdelanie." Stisol Marisse ruku. "No čas strávený v Los Angeles by si mala pokladať za úspešný, lebo si bola schopná udržať v istých medziach to, čo sa mohlo rozrásť na epidémiu neuveriteľných rozmerov."

Marissa sa usmiala. Uvedomila si, že Ralph sa ju usiluje potešiť, a cenila si jeho úsilie. "Máš pravdu. Epidémia mohla byť oveľa horšia a chvíľu sme si mysleli, že aj bude. Chvalabohu, vyriešilo sa to karanténou. Dopadlo to dobre, lebo epidémia sa skončila nižšou než deväťdesiatštyripercentnou letalitou a dvaja prežili.

Richterova klinika však utrpela značnú ujmu. Vďaka epidémii má teraz takú zlú povest' ako sanfranciské verejné kúpele vďaka AIDS."

Marissa rýchlo pozrela na nástenné hodiny nad pultom na výdaj teplých jedál. Boli tri preč. "Mám o chvíľu schôdzku," ospravedlňovala sa. "Si zlatý, že si sa zastavil, a dnešná večera je výborný nápad."

"Teda dohodnuté," dodal Ralph a odnášal podnos so šálkami od kávy.

Marissa vybehla dve poschodia a prešla do budovy virológie. Za denného svetla nepôsobila ani spolovice tak hrozivo ako v noci.

Keď odbočila k Dubchekovej pracovni, pripomenula si, že hneď za ohybom chodby sú oceľové dvere do maximálne

zabezpečeného laboratória. Boli tri hodiny sedemnáť minút, keď zastala pred Dubchekovou sekretárkou. Uvedomila si, že je hlúpe takto sa hnať. Dubchek ju, samozrejme, nechá čakať, zišlo jej na um, kým tam tak sedela oproti sekretárke a listovala Virology Times s vírusom mesiaca na

70

trednej dvojstrane. Opäť rýchlo pozrela na hodinky: o päť minút tri štvrte na štyri. Za dverami počula Dubcheka telefonovať. A na domácej ústredni na sekretárkinom stole videla blikať svetielka, keď zavesil, aj keď potom začal ďalší rozhovor. O päť minút štyri sa dvere otvorili a Dubchek jej naznačil, aby vošla.

Miestnosť bola malá a zaprataná stohmi spisov všade, na písacom stole, na skrini so šanónmi aj na dlážke. Dubchek bol bez saka, uzol kravaty spustený medzi druhým a tretím gombíkom košele. Nijaké ospravedlnenie ani vysvetlenie, prečo ju nechal čakať. V skutočnosť sa mu na tvári zjavil náznak úškrnu, čo Marissu mimoriadne nazlostilo.

"Dúfam, že ste dostali môj list," začala a úmyselne sa pokúšala o úradný tón.

"Isteže," odpovedal Dubchek.

"A...?" ozvala sa po chvíli.

"Párdňové skúsenosti nestačia, aby ste mohli pracovať v maximálne zabezpečenom laboratóriu."

"Čo mi teda radíte?" opýtala sa.

"Robte presne to čo doteraz," odpovedal Dubchek. "Pokračujte v práci s menej patogénnymi vírusmi, kým nezískate dostatok skúseností."

"Ako budem vedieť, že už mám dostatok skúseností?" Marissa si uvedomila, že Cyrillova odpoveď je rozumná, no uvažovala, či by nebola odlišná, ak by bola zopár ráz prijala jeho pozvanie na schôdzku. Hnevalo ju to najmä preto, že nemala odvahu odvolať predošlé odmietnutie. Cyrill bol pekný muž a priťahoval ju oveľa väčší než Ralph, na ktorého sa v súvislosti s dnešnou večerou tak tešila.

"Verím, že ja budem vedieť, kedy budú vaše skúsenosti dostatočné," prerušil jej myšlienky Dubchek, "...alebo to bude vedieť Tad Schockley."

Tým Marissu potešil. Ak to závisí od Tada, bola si istá, že napokon nevyhnutné splnomocnenie získa.

"Mimochodom," pokračoval Dubchek a prešiel okolo písacieho stola, aby si sadol, "musím s vami hovoriť o čomsi oveľa dôležitejšom. Práve som telefonoval s množstvom ľudí vrátane hlavného epidemiológa štátu Missouri. V St. Louis majú prípad vážneho ochorenia, o ktorom sa domnievajú, že by to mohla byť ebolová nákaza. Chcel by som, aby ste ta ihneď šli, objektívne

71

posúdili situáciu, poslali Tadovi vzorky a podali správu. Letenku máte rezervovanú na tento let." Podal Marisse papierik. Stálo na ňom: Delta, let 1083, odchod 17,34, príchod 18,06.

Marissu to ohromilo. Vzhľadom na dopravnú špičku to stihne len tak-tak. Vedela, že ako referentka Výskumnej epidemiologickej služby by mala mať vždy zbalenú batožinu, no tentoraz nemala, a takisto musela myslieť na Taffyho.

"Budeme mať pripravené prenosné infekčné laboratórium, ak by bolo treba," dodával Cyrill, "no dúfam, že nebude."

Vystrel ruku, aby jej zaželel veta štastia, Marissa však bola až priveľmi sústredená na to, že ani nie o štyri hodiny bude možno stáť tvárou v tvár vražednému vírusu Ebola, a tak vyšla von, a ani si jeho gesto nevšimla. Cítila sa ako omráčená. Dnu vchádzala s nádejou, že získa povolenie pracovať v maximálne zabezpečenom laboratóriu, a odchádzala s príkazom odletieť do St. Louis. Pozrela na hodinky a pustila sa do behu. Odlet sa nezdárateľne blížil.

3. marca < Až keď lietadlo rolovalo po rozjazdovej dráhe, spomenula si Marissa na schôdzku s Ralphom. Fakt je, že pristanú dosť zavčas, aby ho ešte mohla zastihnúť doma. Aspoň trochu ju tešilo, že po profesionálnej stránke sa cíti o čosi istejšie, ako keď šla do Los Angeles. Prinajmenšom jej bolo jasné, čo sa od nej žiada. Na druhej strane, keďže vedela o aký smrteľne nebezpečný vírus ide, ak to vôbec bude vírus Ebola, sa Marissa cítila vystrašená oveľa väčšími, pretože sa mohla sama nakaziť. Aj keď to nikomu nespomínala, ešte vždy sa bála, že nachytala chorobu pri predchádzajúcej epidémii. Každý ďalší deň bez podozrivých príznakov bol pre ňu úľavou. Strach sa však nikdy celkom nevytratil.

Druhá myšlienka, ktorá Marissu znepokojovala, bola, že ďalší prípad ebolovej nákazy sa zjavil tak skoro. Ak to bol naozaj vírus Ebola, ako sa dostal do St. Louis? Šlo o novú epidémiu, alebo to bolo pokračovanie epidémie z Los Angeles? Mohla ju preniesť

72

nakazená osoba z Los Angeles, alebo to bola nejaká ebolová Mary, podobná neslávne známej týfusovej Mary? Privela otázok, a ani jedna Marissu nepotešila.

Budete večerať?" spýtala, sa letuška a prerušila tak sled jej myšlienok.

Iste," odpovedala Marissa a upravila si vysúvací stolík. Bolo lepšie najesť sa bez chladu na to, či je, alebo nie je hladná. Vedela, že keď dorazí do St. Louis, na jedenie nebude čas.

Keď Marissa vystúpila z taxíka, ktorý ju priviezol z letiska v St.

Louis do Väčšej saintlouiskej nemocnice všeobecného zdravia, bola vďačná za širokú betónovú striedku nad vchodom do budovy.

Vonku lialo ako z krhly. A hoci ju striedka zhora chránila, priťahovala si chlopne kabáta, aby unikla spfškam dažda hnaným vetrom, kým bežala k otáčavým dverám. Niesla kufor aj aktovku, pretože sa nestihla zastaviť v hoteli.

Nemocnica pôsobila impozantné, dokonca aj v tmavej daždivej noci. Postavená bola v modernom štýle s travertínovo-mramorovým priečelím a replikou slávnostného klenutého vchodu, vypínajúcou sa do výšky druhého

poschodia. Interiér tvoril zväčša svetlý dub a jasnočervené koberce. Čiperný recepčný nasmeroval Marissu do kancelárií vedenia, umiestnených za dvojkrídlovými lietacími dverami.

"Doktora Blumenthalová," zvolal mužiček orientálneho výzoru a vyskočil spoza písacieho stola. O krok ustúpila, keď ju chlapík zbavil kufra a nadšene jej triasol uvoľnenou rukou. "Som doktor Harold Taboso," predstavil sa. "Robím tu šéflekára. A toto je doktor Peter Austin, hlavný epidemiológ štátu Missouri. Už vás čakáme."

Marissa si podala ruku s doktorom Austinom, vysokým, štíhlym človekom so zdravo červenou pleťou.

"Sme vám vďační, že prichádzate tak rýchlo," začal doktor Taboso. "Môžeme vám ponúknuť niečo na občerstvenie?" Marissa zavrtela hlavou a poďakovala za pohostinnosť.

"Jedla som v lietadle," vysvetlila. "A navyše, rada by som sa rovno pustila do roboty."

"Samozrejme, samozrejme," opakoval doktor Taboso. Na ťamih pôsobil dojmom, že vypadol z roly. Doktor Austin to využil a prevzal iniciatívu.

73

"Máme dosť informácií o tom, čo sa prihodilo v Los Angeles, a obávame sa, že tu ide o rovnaký problém. Ako viete, dnes ráno sme prijali jeden prípad s podozrením na čosi podobné a ďalšie dva pribudli, kým ste boli na ceste." Marissa si zahryzla do pery. Dúfala, že to bude planý poplach, no ak sú tu dva ďalšie potenciálne prípady, ťažko si ešte mohla zachovať nejaký optimizmus. Klesla na stoličku, ktorú jej zdvorilo ponúkol doktor Taboso, a povedala.

"Najlepšie bude, ak mi rozpoviete všetko, čo ste dosiaľ zistili."

"Obávam sa, že toho nie je veľa," začal doktor Austin. "Mali sme málo času. Prvý prípad sme prijali okolo štvrtej ráno. Doktor Taboso si zaslúži uznanie, pretože spustil poplach tak rýchlo, ako to len bolo možné. Pacienta okamžite izolovali, dúfajme, že s minimálnou možnosťou nakaziť tu v nemocnici niekoho ďalšieho."

Marissa pozrela na doktora Tabosa. Nervózne sa usmieval nad komplimentom.

"To bolo šťastie," povedala. "Robili ste laboratórne vyšetrenia?"

"Samozrejme," odpovedal doktor Taboso.

"S tým môžu byť problémy," podotkla Marissa.

"Rozumiem," ozval sa doktor Austin. "No tie odbery sa robili hneď po prijatí pacienta, prv než sa vôbec začalo uvažovať o možnej diagnóze. Len čo zalarmovali moju kanceláriu, volali sme do SKCH."

"Môže tu byť nejaký vzťah k epidémii v Los Angeles?"

"Nie," odpovedal doktor Austin.

"Táto možnosť nám prišla na um, no nenašli sme nijakú súvislosť."

"Dobre," ukončila debatu Marissa a s námahou vstala. "Navštívime pacientov. Dúfam, že máte dostatok ochranných odevov a pomôcok."

"Samozrejme," vyhlásil doktor Taboso, keď vychádzali z miestnosti.

Prešli nemocničným vestibulom k výtahu. Keď už kabína stúpala nahor, Marissa sa opýtala: "Nebol daktorý pacient nedávno v Afrike?"

Obaja lekári pozreli na seba. Odpovedal doktor Taboso.

"Nemyslím."

74

Marissa ani nečakala pozitívnu odpoveď. Bolo by to priveľmi riamočiare. Sledovala ukazovateľ poschodí. Výtah zastal na siedmom.

Šli po chodbe a Marissa si uvedomila, že ani jedna z izieb, okolo ktorých prechádzajú, nie je obsadená. Keď sa prizrela bližšie, zistila, že mnohé nie sú ani celkom zariadené. Aj steny chodby boli natreté len podkladovou farbou, nie vymaľované.

Doktor Taboso si všimol Marissin výraz tváre. "Prepáčte," začal. "Mal by som to vysvetliť. Keď sa nemocnica budovala, naplánoval sa priveľký počet lôžok. V dôsledku toho sa siedme poschodie nikdy nedokončilo. No v prípade týchto mimoriadnych okolností sme sa rozhodli využiť ho. Je to dobré ako infekčné oddelenie, čo povieť?"

Prišli do inšpekčnej izby sestier, ktorá vyzerala kompletná, okrem skrinkového vybavenia. Marissa vzala prvý chorobopis.

Sadla si za písací stôl a stiahla drôtenú sponku, pričom zároveň čítala mužovo meno: Zabriski. Na stránke so zoznamom príznakov sa zjavili dôverne známe symptómy: vysoká horúčka a nízky tlak. Na ďalšej stránke zaznamenali pacientovu anamnézu. Keď Marissa skízla očami až dolu, všimla si celé jeho meno: Dr. Cári M.

Zabriski. Zablúdela sa na doktora Tabosa a neveriac vlastným očiam, sa spýtala: "Pacient je lekár?"

"Bohužiaľ, áno," odpovedal Taboso. "Pracuje v našej nemocnici ako oftalmológ." - , Obrátila sa k doktorovi Austinovi.

"Viete, že prvý prípad v Los Angeles bol takisto lekár? A tak isto oftalmológ?"

"Je mi známa táto zhoda okolností," prikývol doktor Austin zamračene.

"Robí doktor Zabriski nejaký výskum s opicami?" pýtala sa Marissa ďalej.

"O ničom takom neviem," vyhlásil doktor Taboso. "Tu v nemocnici určite nie."

"Pokiaľ viem, v losangeleskej epidémii sa nevyskytol nijaký ďalší lekár," poznamenal doktor Austin.

"Nie," potvrdila Marissa. "Len kauza číslo jeden. Boli tam traja laboranti a jedna zdravotná sestra, no nijaký ďalší lekár."

Marissa sa opäť sústredila na chorobopis a prešla ho aspoň narýchlo. Anamnéza nebola taká podrobná ako u doktora Richtera na Richterovej klinike. Neboli tu nijaké záznamy

75

o cestovaní v poslednom čase, ani o styku so zvieratami. NO laboratórne vyšetrenia boli pôsobivé, a aj keď sa ešte nevrátili výsledky všetkých skúšok, tie, čo tu boli, naznačovali, že je zasiahnutá aj pečeň a obličky. Logicky teda ide o ebolovú hemoragickú horúčku.

Marissa dočítala chorobopis a vyžiadala si materiál na odber a odoslanie vzoriek. Keď mala všetko pripravené, zašla spolu so zdravotnou sestrou na infekčné oddelenie. Vzala si plášť, rúško, rukavice, okuliare a prezuvky.

V Zabriského izbe boli ďalšie dve ženy, oblečené podobne: jedna sestra, druhá lekárka.

"Ako sa darí pacientovi?" opýtala sa Marissa, keď sa blížila k posteli. Bola to len rečnícka otázka. Jeho stav bol zjavný. Prvé, čo si Marissa všimla, bolo, že pacient má na tele vyrážky. Druhé — známky krvácania: z nosa sa mu vinula hadička plná j asnočervenej krvi. Doktor Zabriski sa sotva držal pri vedomí. Bolo jasné, že na otázky odpovedať nemôže.

Krátky rozhovor s ošetrojúcou lekárkou potvrdil Marissine dohady. Pacientov stav sa zhoršoval v priebehu celého dňa, najmä za poslednú hodinu, keď spozorovali výrazný pokles krvného tlaku.

Marisse stačilo, čo videla. Klinicky pacient pripomínal doktora Richtera v poslednom štádiu. Kým sa nedokáže iné, musia predpokladať, že doktor Zabriski a dvaja ďalší prijatí pacienti majú ebolovú hemoragickú horúčku.

Sestra pomohla Marisse urobiť výter z nosa a odobrať vzorky krvi a moču. Marissa s nimi zaobchádzala takisto ako v Los Angeles. Materiál balila dvakrát a balíčky zvonka dezinfikovala roztokom natriumdezoxycholátu. Keď si potom vyzliekla ochranný odev a umyla ruky, vrátila sa do inšpekčnej izby sestier, aby zavolała Dubchekovi.

Telefonický rozhovor bol krátky a vecný.

Marissa oznámila, že na základe jej objektívneho dojmu majú opäť do činenia s ebolovou epidémiou.

"Ako to tam vyzerá s izoláciou?"

"Z tohto hladiska sa celej veci zhostili výborne," komentovala Marissa.

"Prídeť tu čo najrýchlejšie," odpovedal Dubchek. "Možno ešte teraz v noci. Mimochodom, chcem vás požiadať, aby ste už

76

erobili nijaké ďalšie laboratórne práce, radšej dozerajte na dezinfekciu. A nech zavedú rovnakú karanténu potenciálne nakazených ako v Los Angeles."

Marissa chcela odpovedať, no uvedomila si, že Dubchek zavesil.

Položila slúchadlo na vidlicu a v duchu si vzdychla: nádherné pracovné vzťahy!

Tak, zavelila Marissa doktorovi Tabosovi a Austinovi, "poďme na to!"

Obaja sa rýchlo pustili do realizácie karanténnych opatrení, museli zorganizovať sterilizovanie laboratória a ubezpečili Marissu, že jej vzorky odošlú do SKCH ešte v noci.

Len čo odišli, aby dozreli na plnenie úloh, Marissa požiadala o chorobopisy dvoch ďalších pacientov. Priniesla ich sestra menom Pat a zároveň povedala: "Neviem, či to doktor Taboso spomenul, no dolu čaká pani Zabriská."

"Ako pacientka?" preľakla sa Marissa.

"Ach nie," odpovedala Pat. "Iba by rada ostala v nemocnici.

Chcela prísť sem hore, no doktor Taboso to nepokladal za dobrý nápad. Poradil jej, nech čaká v salóniku na prízemí."

Marissa odložila chorobopisy a rozmýšľala, čo robiť prv.

Rozhodla sa, že sa najskôr stretne s pani Zabriskou, pretože zatiaľ mala len zopár údajov o doktorovom časovom rozvrhu v posledných dňoch. Aj tak sa musí ešte predtým zastaviť v laboratóriu a skontrolovať jeho sterilizovanie.

Opýtala sa Pat, ako sa ta dostane, a potom zišla výt'ahom na prvé poschodie. Vo výt'ahu pozorovala tváre ľudí vedľa seba a kládla si otázku, ako by asi reagovali, keby sa dozvedeli, že v ich nemocnici vypukla ebolová epidémia. Keď sa na prvom poschodí otvorili dvere, bola jediná, čo vystúpila.

Marissa čakala, že v laboratóriu nájde večernú zmenu, a prekvapilo ju, keď zbadala, že riaditeľ, patológ doktor Arthur Rand, je ešte vždy tu, vo svojej ordinácii, hoci je už osem preč. Bol to sebavedomý, starší človek v károvanej veste so zlatou retiazkou od hodínok zasunutou do vrecka. To, že Marissu sem poslalo SKCH, neurobilo naňho nijaký dojem a výraz tváre sa mu nezmenil, ani keď Marissa oznámila, že podľa jej objektívneho dojmu vypukla v nemocnici ebolová epidémia.

>,Bol som informovaný, že ide len o nepotvrdenú diagnózu."

»SKCH žiada, aby sa postihnutým pacientom nerobili ďalšie

77

vyšetrenia." Marisse bolo jasné, že tento človek jej nič neuľahčí.

"Niekedy v priebehu noci sem privezieme infekčné laboratórium."

"Odporúčam, aby ste to oznámili doktorovi Tabosovi," vyhlásil doktor Rand.

"Dobre," pokračovala Marissa. "Zároveň by sa podľa nášho názoru malo tunajšie laboratórium vydezinfikovať. Počas epidémie v Los Angeles sa prostredníctvom laboratória preniesla nákaza na troch ľudí. Som vám ochotná pomôcť, ak by ste chceli."

"Upratať si hádam ešte vieme aj sami," odvrkol doktor Rand s výrazom, ktorým akoby vravel: Nie som predsa dnešný!

"Ak by ste ma potrebovali, som tu," Marissa sa zvrtila a odišla.

Čo mala spraviť, spravila.

Na prízemí zamierila do príjemného salónika, pripojeného ku kaplnke. Cestou ta si nebola istá, či pani Zabriskú spozná, no v miestnosti bola len jediná osoba.

"Pani Zabriská," oslovila ju ticho. Žena zdvihla hlavu. Bola to asi päťdesiatnička, rok či dva hore-dolu, s prešedivenými vlasmi.

Oči mala červené, asi od plaču.

"Som doktorka Blumenthalová," predstavila sa Marissa milo, "prepáčte, že vás vyrušujem, no potrebovala by som sa vás na niečo spýtať."

V očiach sa jej zjavila panika. "Je Cári mŕtvy?"

"Nie," odpovedala Marissa.

"Zomrie, však?"

"Pani Zabriská," oslovila ju Marissa v snahe obísť tento citlivý bod najmä preto, že podlá nej bola ženina intuícia správna.

Marissa sa posadila vedľa nej. "Nepatrím medzi lekárov vášho manžela. Som tu na to, aby som pomohla zistiť, akú chorobu má a ako ju dostal. Cestoval niekam za posledné..." Marissa chcela povedať tri týždne, no spomenula si na doktora Richtera a jeho cestu do Afriky a namiesto toho povedala: "...za posledné dva mesiace?"

"Áno," utrápené odpovedala pani Zabriská. "Minulý mesiac bol na stretnutí lekárov v San Diegu a asi pred týždňom v Bostone."

"V San Diegu," Marissa sa vystrela na stoličke. "Na konferencii chirurgov v San Diegu?"

78

Asi áno," odpovedala pani Zabriská. "Ale Carlova sekretárka Judith to bude vedieť lepšie."

V Marissinej mysli to zavrátilo. Zabriski sa zúčastnil na tej istej konferencii ako doktor Richter! Ďalšia náhoda? Jediným problémom bolo, že táto konferencia sa konala pred šiestimi týždňami, čo bol taký istý časový interval ako medzi cestou doktora Richtera do Afriky a výskytom prvých symptómov ochorenia uňho. "Viete, v ktorom hoteli v San Diegu váš manžel býval?" pýtala sa ďalej Marissa. "Nebol to náhodou hotel Coronado?"

"Myslím, že bol," prikývla pani Zabriská.

Kým si Marissa v duchu premietala, že hlavnú úlohu pri vypuknutí legionárskej choroby vo Philadelphii zohral tamjší hotel, spýtala sa na dôvod cesty doktora Zabriského do Bostonu.

Jeho manželka to však nevedela. Namiesto toho dala Marisse telefónne číslo manželovej sekretárky a opäť pripomenula, že Judith bude tieto veci vedieť.

Marissa si vzala číslo a spýtala sa, či doktora Zabriského v poslednom čase náhodou neuhryzla niektorá z opíc, alebo či sa nepohyboval v ich blízkosti.

"Nie, nie," namietala pani Zabriská. Prinajmenšom o ničom takom nevedela.

Marissa žene poďakovala a ospravedlnila sa, že ju obťažovala.

Vyzbrojená sekretárkiným domácim číslom šla telefonovať.

Musela dvakrát vysvetliť, kto je a prečo volá tak neskoro, kým bola Judith ochotná spolupracovať. Až potom Marisse potvrdila, o čom už vedela od pani Zabriskej, konkrétne, že doktor bol ubytovaný v San Diegu v hoteli Coronado, že ho v poslednom čase neuhryzlo nijaké zviera a pokiaľ vie, nikdy sa nepohyboval v blízkosti opíc. Na Marissinu otázku, či doktor Zabriski poznal doktora Richtera, odpovedala, že také meno sa nikdy nevyskytlo ani v korešpondencii, ani v osobnom telefónnom zozname. Podľa Judith bol doktor Zabriski v Bostone preto, aby pomohol pri príprave blížiaceho sa stretnutia absolventov Massachusetského očnému a ušnému liečebného ústavu. Kým si to Marissa zapisovala, pŕšlo jej na um, či Zabriski nevedomky nepreniesol vírus do oblasti Bostonu. Rozhodla sa, že túto možnosť musí prediskutovať s Dubchekom.

Len čo Marissa zavesila, spomenula si, že z letiska nezavolała Kalphovi. Ozval sa jej rozospatým hlasom, a tak sa mu ospravedlila-

79

nila aj za to, že ho zobudila, aj že sa s ním nespojila pred odchodom z Atlanty. Keď vysvetlila, čo sa prihodilo, Ralph odpovedal, že jej prepáči, len ak mu sľúbi, že mu bude volávať pravidelne, aspoň každý druhý deň, aby mu oznámila, ako to pokračuje. Marissa prisľúbila.

Po návrate na infekčné oddelenie si opäť sadla k chorobopisom.

Dvaja ďalší prijatí boli Carol Montgomeryová a doktor Brian Cester. Oboch pripútala na lôžko vysoká horúčka, štiepavá bolesť hlavy a prudké brušné kŕče. Aj keď to neboli špecifické symptómy, ich intenzita bola dôvodom na poplach. V chorobopisoch nenašla nič o cestovaní ani o kontaktoch so zvieratami.

Marissa si pripravila materiál potrebný na odber vzoriek, a potom sa obliekla do ochranného odevu, aby navštívila Carol Montgomeryovú. Pacientka bola o rok staršia ako Marissa. Celý čas si na jej mieste predstavovala seba. Carol pracovala ako právnička v jednej z veľkých spoločných firiem v meste. Napriek tomu, že bola pri vedomí a schopná hovoriť, vyzerala ťažko chorá.

Marissa sa jej spýtala, či v poslednom čase cestovala. Odpoveď znela nie. Ďalej sa Marissa spýtala, či pozná doktora Zabriského.

Carol vysvetlila, že doktor Zabriski je jej očný lekár. Navštívila ho niekedy v poslednom čase? Odpovedala kladne: bola uňho pred štyrmi dňami.

Marissa odobrala vzorky na vyšetrenie a s ťažkým srdcom opustila izbu. Nenávidela pocit, keď musela stanoviť diagnózu ochorenia, na ktoré zatiaľ nejestvovala účinná liečba. Skutočnosť, že bola schopná zistiť isté informácie o spôsobe šírenia sa nákazy v predchádzajúcom prípade, bola pre ňu slabou odmenou. Teraz jej tieto informácie pripomenuli otázku, ktorá ju trápila už v Los Angeles. Prečo sa na niektorých pacientov doktora Richtera ochorenie

prenieslo, a na iných nie?

Prezliekla sa do nového ochranného odevu a šla navštíviť doktora Briana Cestera. Položila mu rovnaké otázky a dostala rovnaké odpovede, okrem jednej, keď sa opýtala, či bol pacientom doktora Zabriského.

"Nie," odpovedal doktor Cester potom, čo mu ustúpil záchvat brušných kŕčov. "U nijakého očiara som v živote nebol."

"Spolupracujete s ním?" vypytovala sa ďalej Marissa.

"Občas mu robím anesteziológa," pripustil doktor Cester. Tvar

80

mu opäť skrútila od bolesti. Keď záchvat prešiel, pokračoval.

Ovčia častejšie s ním hrávajú tenis. Vlastne naposledy som s ním hral pred štyrmi dňami."

Po odbere vzoriek odišla Marissa od pacienta ešte zmätenejšia než inokedy. Dospela k názoru, že na prenos ochorenia je potrebný čo najtesnejší kontakt, najmä so sliznicou. Lenže tenisová hra do toho akosi nezapadala.

Keď odoslala vzorky od doktora Zabriského, vrátila sa k jeho chorobopisu. Opäť študovala vývoj ochorenia minútu za minútou a začala si zostavovať denník tým istým spôsobom ako v prípade doktora Richtera. Pridala všetok materiál získaný od pani Zabriskej a od sekretárky, aj keď vedela, že sa ešte k obom bude musieť vrátiť. V Los Angeles síce takáto jej práca neurčila v konečnom výsledku, čo je rezervoárom vírusovej nákazy, no Marissa dúfala, že ak bude uplatňovať ten istý postup pri doktorovi Zabriskom, mohla by nájsť nejaké ďalšie spoločné prvky okrem už známeho, že sa obaja zúčastnili na tej istej konferencii oftalmológov v San Diegu.

Dubchek, Vreeland a Layne docestovali až po dvanástej.

Marisse sa uľavilo, keď ich zbadala, najmä preto, že stav doktora Zabriského sa zhoršoval. Jeho ošetrojúca lekárka požiadala o bežné krvné vyšetrenia, aby mohla určiť rozsah pacientovej hydratácie, a tým postavila Marissu pred dve vzájomne si odporujúce požiadavky — liečiť pacienta a chrániť nemocnicu.

Nakoniec sa Marissa rozhodla pre kompromis a dovolila urobiť testy v pacientovej izbe.

Čoskoro po krátkom privítaní si lekári zo strediska Marissu nevšímali, pretože sa usilovali uviesť do činnosti prenosné infekčné laboratórium a zvýšiť izoláciu pacientov. Doktor Layne spúšťal akési obrovské odsávacie vetráky, zatiaľ čo doktor Vreeland zašiel hneď do administratívnej časti budovy, aby prediskutoval vylepšenie karanténnych opatrení.

Marissa sa vrátila k chorobopisu, no o chvíľu vyčerpala všetky dostupné informácie. Vstala a zašla k infekčnému laboratóriu.

Dubchek, bez saka a s vyhrnutými rukávmi, spolupracoval s dvoma laborantmi zo strediska. V automatike jednej časti chemickej aparatury vznikla nejaká porucha v elektrine.

"Môžem s niečím pomôcť?" zakričala Marissa.

81

"Nič mi neschádza na um," odpovedal Dubchek, a ani na ňu nepozrel. Hneď sa začal baviť s jedným z laborantov a naznačoval mu, že asi prehodili snímacie elektródy.

"Rada by som vám ukázala, čo som zistila, ak by ste mali chvíľu času," zakričala opäť Marissa, nedočkavá, kedy sa bude môcť pohovárať o tom, že doktor Zabriski sa zúčastnil na rovnakej konferencii lekárov v San Diegu ako doktor Richter.

"Budete s tým musieť počkať," odpovedal Dubchek chladne.

"Prvoradé je, aby fungovalo laboratórium, až potom prídu na rad epidemiologické teórie."

V Marisse to pri návrate na stanovište sestier priam vrelo.

Neočakávala a nezaslúžila si Dubchekov sarkazmus. Ak chcel minimalizovať všetko, čím prispela, podarilo sa mu to. Sedela za písacím stolom a vyberala si z dvoch možností: buď ostať a dúfať, v nádeji, že jej poskytne desať minút, keď mu to bude vyhovovať, alebo odísť a trochu si pospať. Spánok vyhral. Zložila si papiere do aktovky a zišla na prízemie pohľadať si kufor.

. Telefonistka zobudila Marissu o siedmej. Keď sa osprchovala a obliekla, zistila, že jej zlosť voči Dubchekovi sa vytratila. Koniec koncov bol vo veľkom strese. Ak by ebolova nákaza začala zúriť nekontrolovane, šlo by o krk jemu, nie jej.

Po príchode na infekčné oddelenie jej jeden z laborantov oznámil, že Dubchek šiel o piatej do hotela. Nevedel ani, kde je Vreeland a Layne.

V inšpekčnej izbe sestier vládol mierny chaos. V noci prijali ďalších päť pacientov s predpokladanou diagnózou ebolova hemoragická horúčka. Marissa zozbierala chorobopisy, no keď ich rozkladala vedľa seba, zistila, že Zabriského chorobopis zmizol.

Spýtala sa dennej sestry, kde je.

"Doktor Zabriski krátko po štvrtej ráno zomrel."

Aj keď sa to dalo čakať, Marissu to zronilo. Podvedome dúfala v zázrak. Posadila sa a tvár si skryla do dlaní. Po chvíľke sa však ovládla a pustila sa do nových chorobopisov. Bolo jej ľahšie, keď sa mohla niečím zamestnať.

Mimovoľne sa dotkla rukou krku a nahmatala drobnú zdureninu. Miesto okolo mala citlivé. Je to zdurená lymfatická uzlina?

Potešila sa, keď ju vyrušil doktor Layne, riaditeľ programu nemocníc zameraných na infekčné ochorenia. Tmavé kruhy pod

82

očami, vyčerpaná tvár a strnisko na brade svedčili o tom, že je jedným z nočných ťahúňov. Usmiala sa, lebo jej bola

sympatická ieho mierna zavalitosť a ležérnosť. Pripomínal jej hráča amerického futbalu na odpočinku. Unavene sa posadil a masíroval si spánky.

Zdá sa, že to tu bude rovnako zlé ako v Los Angeles," začal.

Máme ďalšieho pacienta na ceste sem hore a ďalšieho dolu na príjme."

"Práve som začala prezerat' nové chorobopisy," vysvetľovala Marissa s náhlym pocitom viny kvôli tomu, že v noci odišla.

"Volaco vám poviem," pokračoval doktor Layne. "Zdá sa, že všetci noví sa nakazili v nemocnici. To ma trápi najväčšmi."

"Sú to všetko pacienti doktora Zabriského?" opýtala sa Marissa.

"Títo áno," ukázal doktor Layne na chorobopisy pred Marissou. "Všetci Zabriského nedávno navštívili. Evidentne ich nainfikoval počas vyšetrenia. Oba nové prípady sú pacienti doktora Cesteru. Robil mu anesteziológa pri operáciách počas posledných desiatich dní."

"A čo doktor Cester?" nadhodila Marissa. "Myslíte, že chytil chorobu rovnako ako doktor Zabriski?"

Doktor Layne pokrútil hlavou. "Vôbec nie. Dlho som s tým človekom hovoril a zistil som, že so Zabriským hrávali tenis."

Marissa prikývla. "No môžeme to vôbec pokladať za tesný kontakt?"

"Asi tri dni predtým, než doktor Zabriski ochorel, požičal si od neho doktor Cester medzi dvoma setmi uterák. Myslím, že to bude práve v tom. Ochorenie sa asi prenáša v priamom kontakte telesnými tekutinami. Som presvedčený, že tu je kauza číslo jeden Zabriski, podobne ako doktor Richter v prípade Los Angeles."

Marissa si prichodila ako hlupaňa. Ak by bola pri rozhovore s doktorom Cesterom položila ešte jednu jedinú otázku, mohla sa dozvedieť rozhodujúci fakt. Dúfala, že takúto chybu už nikdy viac neurobí.

"Keby sme len vedeli, ako sa vírus Ebola dostal do nemocnice!" povzdychol si doktor Layne rečnícky.

Do inšpekčnej izby sestier vstúpil Dubchek, unavený, no čerstvo oholený a ako vždy starostlivo oblečený. Marissu prekv-

83

pilo, že ho vidí. Ak odišiel o piatej, sotva mal čas osprchovať sa a preobliecť, niečo ešte spať.

Prv než sa Dubchek mohol začať zhovárať s Laynom, Marissa rýchlo obom oznámila, že Zabriski sa zúčastnil na tej istej lekárskej konferencii v San Diegu ako Richter a býval v tom istom hoteli.

"Odvtedy prešlo priveľa času, aby to malo nejaký význam," vyhlásil dogmaticky Dubchek. "Konferencia sa konala pred' šiestimi týždňami."

"No zdá sa, že je to jediné spojivo medzi oboma lekármi," protestovala Marissa. "Asi by som to mala ďalej sledovať."

"Robte, ako chcete," odpovedal Dubchek. "Mimochodom, bol by som rád, keby ste zašli na patológiu a presvedčili sa, či urobili všetky bezpečnostné opatrenia, keď im tam ráno odsunuli Zabriského. A povedzte im, že budeme chcieť zmrazené vzorky jeho pečene, srdca, mozgu a sleziny na izoláciu vírusu."

"A čo oblička?" vložil sa do veci Layne.

"Jasné, aj vzorky obličky," dodal Dubchek.

Marissa vyšla a cítila sa ako doručovateľka odkazov. Zišlo jej na um, či sa jej vôbec podarí znovu získať Dubchekovu úctu, potom si však spomenula, ako o ňu prišla, a jej melanchóliu rýchlo vystriedala vlna zlosti.

Na patológii, na ktorej bolo v túto dennú hodinu rušno, Marissu nasmerovali k pitevniam, kde vedela, že nájde doktora Randa.

Keď si spomenula na jeho prehnane sebavedomé spôsoby, vôbec sa na rozhovor s ním netešila.

Pitevne žiarili bielymi obkladačkami a lesklou nehrdzavejúcou oceľou. Šíril sa tu pach formalínu, ktorý vháňal Marisse slzy do očí.

Jeden z technikov jej povedal, že podľa plánu je Zabriski v trojke.

"Ak chcete ísť dnu, musíte sa obliecť. Je to hnusná záležitosť."

Pod vplyvom ustavičného strachu, že sa nakazí vírusom Ebola, Marissa veľmi rada poslúchla. Keď vošla do miestnosti, zistila, že doktor Rand sa práve chystá začať. Zdvihol oči od stola s hrôzostrašnými nástrojmi. Telo doktora Zabriského bolo ešte vždy vo veľkom priehľadnom plastikovom vreci. Navrchu bolo telo cestovito biele, zospodu modrasto fialové.

"Zdravím vás!" začala Marissa bodro. Bola rozhodnutá správať sa čo najmilšie. Nedostala nijakú odpoveď, a tak patológovi oznámila, čo žiada SKCH, a on so zabezpečením vzoriek súhlasil.

84

potom mu Marissa pripomenula, aby si vzal okuliare. "Mnohí tu aj v Los Angeles sa nakazili práve cez očnú spojivku," vysvetľovala.

Doktor Rand zachrochtal a zmizol. Keď sa vrátil, mal na očiach plastické okuliare. Bez slova podal druhé Marisse.

Ešte jedna vec," pokračovala Marissa. "SKCH odporúča vyhnúť sa pri týchto prípadoch používaniu elektrických pilok, lebo vytvárajú neprírodné aerosólové formácie."

"Nemám v úmysle použiť nijaký elektrický nástroj," vyhlásil doktor Rand. "Aj keď vás to možno prekvapí, ale počas svojej kariéry som sa už stretol s infekčnými prípadmi."

"Potom vás, dúfam, nemusím vopred upozorňovať, aby ste sa pri tom neporezali," prehodila Marissa. "Jeden patológ zomrel na vírusovú horúčku práve vďaka tomu."

"Spomínam si," odpovedal doktor Rand. "Horúčka Lassa."

Máte pre mňa, prosím, ešte nejaké ďalšie upozornenie?"

"Nie," odsekla Marissa. Patológ rozrezal plastické vrece a obnažil Zabriského telo. Marissa váhala, či odísť, alebo zostať. Jej nerozhodnosť spôsobila, že sa ani nepohla, a tak vlastne ostala.

Do mikrofónu nad hlavou, ktorý sa uvádzal do činnosti nožným pedálom, podával doktor Rand opis vonkajších telesných znakov.

Jeho hlas nabral onú neuveriteľnú monotónnosť, ktorú si Marissa pamätala ešte zo školských čias. Do prítomnosti sa s prevrpením vrátila až vtedy, keď začula Randov opis zašitej rany na vlasovej časti hlavy. To bolo čosi nové. Do chorobopisu to nikto nenaznačil a takisto tam nikto nezaznačil reznú ranku na pravom lakti a okrúhlu podliatinu na pravom stehne, veľkú asi ako štvrtý dolár.

"Tie malé zranenia vznikli pred, či po smrti?"

"Pred," odpovedal Rand, a ani sa nepokúšal skryť podráždenie nad tým, že ho vyrušuje.

„Co si myslíte, kedy sa mu to stalo?" pokračovala Marissa, ignorujúc jeho tón. Naklonila sa dopredu, aby lepšie videla.

"Povedal by som, že asi pred týždňom," odpovedal doktor Rand. "Plus mínus dva dni. Mohol by som to povedať presne, ak by som spravil mikroskopické rezy. Avšak z hľadiska pacientovho stavu to sotva môže mať nejakú dôležitosť. Ak teraz nemáte nič Proti tomu, vrátim sa k svojej robote."

Marissa o krok ustúpila a rozmýšľala, čo tieto zranenia znamenajú. Vysvetlenie bolo možno celkom jednoduché: doktor

85

Zabriski asi spadol, keď hral tenis. Marissu však znepokojovalo, že ani sinku, ani tržnú ranu nespomenul nikto v chorobopise. Ešte v škole ju učili, že záznam má zachytávať všetky nálezy na tele.

Hneď ako Rand skončil a Marissa videla, že všetky vzorky z orgánov sú správne odohrané, rozhodla sa vystopovať príčinu zranení.

Telefonicky sa z patológie pokúsila zastihnúť Zabriského sekretárku Judith. Nechala telefón zazvoniť dvadsať ráz.

Nikto ho nebral. Pani Zabriskú sa jej nechcelo rušiť, a tak si pomyslela, že pohľadá doktora Tabosa, no ešte prv sa rozhodla nazrieť do ordinácie doktora Zabriského, keďže ju mal priamo tu, v nemocnici. Zašla ta a za písacím stolom už sedela Judith.

Sekretárka bola subtilná, asi dvadsaťpäťročná mladá žena. Líca mala čierne od masky, bolo vidieť, že plakala. No nielen zo smútku. Mala strach.

"Pani Zabriská je chorá," vyhrklo z nej, hneď ako sa Marissa predstavila. "Pred chvíľou som s ňou hovorila. Je dolu na pohotovosti, no idú ju prijať do nemocnice. Myslia si, že má to isté, čo jej" manžel. Bože, dostanem to aj ja? Povedzte, aké sú príznaky?"

Marissa ženu upokojila len s ťažkosťami, až keď jej vysvetlila, že počas losangeleskej epidémie lekárova sekretárka neochorela.

"Aj tak odtiaľto odchádzam," oznámila Judith, otvorila bočnú zásuvku písacieho stola a vybrala z nej sveter. Hodila ho do kartónovej škatule. Očividne balila. "A nie som jediná, čo chce preč," dodala. "Bavila som sa o tom s množstvom ľudí, a všetci odchádzajú."

"Viem, ako sa cítite," podotkla Marissa. Rozmýšľala, či budú musieť dať celú nemocnicu do karantény. Na Richterovej klinike to zapôsobilo ako zlý sen.

"Prišla som sem, lebo sa vás chcem na niečo spýtať," pokračovala Marissa.

"Tak sa pýtajte," prehodila Judith. Medzitým ďalej vyprázdňovala zásuvky písacieho stola.

"Doktor Zabriski mal nejaké sinky a rozbitú hlavu, ako keby bol býval spadol. Viete o tom niečo?"

"Ale to nič nebolo," začala Judith a odmietavo hodila rukou.

"Asi pred týždňom ho prepadli v miestnom nákupnom stredisku,

86

keď kupoval pre ženu darček na výročie svadby. Zobrali mu oenaženku a ^laie rolexky. Myslím, že ho udreli po hlave."

Akosi priveľa záhadných zranení, pomyslela si Marissa. Stála tu ešte pár minút a sledovala, ako Judith hádže veci do škatule, a pritom rozmýšľala, na čo sa ešte opýtať. Nič jej nezišlo na um, a tak sa rozlúčila a vrátila sa na infekčné oddelenie. V mnohých smeroch sa cítila rovnako vystrašená ako Judith.

Infekčné oddelenie stratilo svoj predošlý pokojný charakter.

Popri novoprijatých pacientoch bolo plné preťažených sestier.

Doktora Layna našla, ako robí zápisy do viacerých chorobopisov.

"Vítam vás v blázinci," začal. "Prijali sme piatich nových pacientov vrátane pani Zabriskej."

"Už som počula," odpovedala Marissa a sadla si vedľa doktora Layna. Keby sa len Dubchek správal k nej ako Layne: ako ku kolegyni.

"Pred chvíľou volal Tad Schockley. Potvrdil, že ide o vírus Ebola."

Marisse prebehli po chrbte zimomriavky.

"Každú chvíľu očakávame ministra zdravotníctva, aby nariadil karanténu," pokračoval doktor Layne. "Zdá sa, že množstvo nemocničného personálu sa chce vytratiť: sestry, laboranti, dokonca aj nejakí lekári. Doktor Taboso zažil peklo, kým zabezpečil ľudí na toto oddelenie. Videli ste miestne noviny?"

Marissa pokrútila hlavou, že nie. Bola v pokušení povedať, že ani jej by sa nechcelo ostať, ak by sa mala nakaziť.

"Titulok článku znie Mor sa vracia!" Doktor Layne mal na tvári znechutený výraz. "Tí hnusáci v masovokomunikačných prostriedkoch sú absolútne bezohľadní. Dubchek nariadil, že so zástupcami tlače nesmie nikto hovoriť. Chce, aby sa s každou otázkou obracali na neho."

Marissinu pozornosť upútal zvuk dverí výtahu pre pacientov.

Zbadala, že sa zjavil vozík prikrytý priehľadným izolačným plastickým stanom. Ako prechádzal okolo, spoznala na ňom pani Zabriskú. Znova ju zamrzelo a pomyslela si, či titulok miestnych novín naozaj zveličoval.

87

10. apríla Marissa si nabrala na vidličku ďalší kúsok dezertu, aký si dovolila iba pri zvláštnych príležitostiach. Dnes, druhý večer po návrate do Atlanty, ju Ralph vzal do súkromnej francúzskej reštaurácie. Po piatich týždňoch, počas ktorých málo spala a jedla narýchlo v nemocničnej reštaurácii, jej takáto labužnícka večera pôsobila skutočný pôžitok. Keďže od odchodu z Atlanty vôbec nepila, teraz jej víno stúplo rovno do hlavy. Uvedomila si, že veľa rozpráva, no Ralph vyzeral spokojný a počúval ju pohodlne opretý dozadu.

Postupne stíchla a ospravedlnila sa za nekonečné reči o robote, pričom ukázala na vyprázdnený pohár ako na dôvod všetkého.

"Nemáš sa prečo ospravedlňovať," ubezpečil ju Ralph. "Vedel by som ťa počúvať celú noc. Som fascinovaný tým, čo si dosiahla aj v Los Angeles, aj v St. Louis."

"Ale ved som ťa celý čas informovala," ohradila sa Marissa, narážajúc na ich časté telefonické rozhovory. Kým bola v St. Louis, navykla si volávať mu takmer každý druhý deň. V rozhovoroch s Ralphom si pokusne overovala svoje teórie a takisto si týmto spôsobom zmierňovala sklamanie z Dubcheka, ktorý ju naďalej dôsledne ignoroval. V jednom i druhom ju Ralph chápal a bol jej oporou.

"Rád by som vedel, ako reagovala verejnosť. Porozprávaj mi o tom viac," vyzval ju. "Ako sa pokúšala nemocničná správa a osadenstvo zvládnuť paniku v čase, keď tam bolo už tridsaťsedem mŕtvych?"

Aby mu na to odpovedala, pokúsila sa opísať rozruch v saintlouiskej nemocnici. Nariadená karanténa rozzúrila tak osadenstvo, ako aj pacientov, takže skormútený doktor Taboso jej oznámil, že až sa to všetko skončí, asi nemocnicu celkom zatvoria.

"Veríš, že sa ešte vždy bojím, že sama ochoriem?" priznala sa Marissa s rozpačitým úsmevom. "Vždy keď ma rozbolí hlava, pomyslím si, už je to tu. A hoci ešte vždy nemám ani potuchy, odkiaľ sa vírus vzal, podľa Dubchekovho tvrdenia rezervoár vírusu nejako súvisí so zdravotníkmi, čo ma ani trochu neupokojuje."

; Veríš tomu?" opýtal sa Ralph.

Zasmiala sa. "Mala by som," odpovedala. "A ak je to pravda, ootom musíš pripustiť, že je tu naozajstné riziko. V oboch prípadoch boli kauzou číslo jeden oční lekári."

To mi ani nevrav," rozosmial sa Ralph. "Som poverčivý."

Kým im čašník nalieval druhú kávu, oprela sa Marissa dozadu.

Káva jej chutila, no neskôr, keď sa bude pokúšať zaspáť, asi oľutuje, že ju pila.

Čašník odišiel aj s tanierikmi od dezertu a Marissa pokračovala:

Ak je Dubchekovo tvrdenie správne, potom obaja lekári prišli do styku s týmto záhadným rezervoárom. Lámam si nad tým hlavu celé týždne, a nemôžem prísť na nijaké vysvetlenie. Doktor Richter bol v styku s opicami. V skutočnosti ho opica uhryzla v týždni predtým, než ochorel, a jestvuje súvislosť medzi opicami a marburským vírusom, ktorý je tomu nášmu podobný. No doktor Zabriski nebol vôbec v styku so zvieratami."

"Tuším si mi vravela, že doktor Richter bol v Afrike," spomínal Ralph. "Prichodí mi to ako rozhodujúci fakt. Napokon, práve v Afrike je tento vírus endemický."

"Máš pravdu," súhlasila Marissa. "No časovo to nesedí."

Inkubačný čas by uňho musel byť šesť týždňov, pričom vo všetkých ostatných prípadoch to bolo zhruba od dvoch do piatich dní.

Pritom ber do úvahy problém vzťahu medzi oboma epidémiami.

Doktor Zabriski nebol v Afrike a jediným styčným bodom je, že obaja lekári sa zúčastnili na konferencii očných chirurgov v San Diegu. A tá sa konala zasa šesť týždňov predtým, než ochorel doktor Zabriski. Je to šialené." Marissa kývla rukou, akoby to chcela odohnať.

"Buď rada, že si zvládla epidémiu aspoň takto. Viem, že keď sa vírus zjavil v Afrike, dopadlo to oveľa horšie."

"To je pravda," súhlasila Marissa. "V zairskej epidémii v tisícdeväťstosedemdesiatom šiestom, kde bol podľa všetkého kauzou číslo jeden akýsi americký vysokoškolák, bolo tristoosemnať prípadov, z toho dvestoosemdesiat smrteľných."

"Tak vidíš," vyhlásil Ralph s pocitom, že tieto štatistické údaje Marissu určite potešili. Poskladal obrúsok a položil ho na stôl. "Čo Keby si šla ku mne na pohárik po večeri?"

Marissa pozrela na Ralpha ohromená tým, aká bezstarostná sa Pri ňom cítila. Prekvapujúce na tom bolo, že tento vzťah sa vyvinul

89

prostredníctvom telefónu. "To je dobrý nápad," odpovedala s úsmevom.

Na odchode z reštaurácie chytila Ralpha pod pazuchu. Keď prišli k autu, otvoril jej dvere. Pomyslela si, ako ľahko by si vedela zvyknúť na takéto pozornosti.

Ralph bol na svoje auto pyšný. Bilo to do očí už z toho, ako sa dotýkal prístrojov a volantu. Napokon, šlo o nový Mercedes 300

SDL. Keď sa Marissa usadila na koženom sedadle, ocenila pocit luxusu, no autá pre ňu nikdy neznamenali veľa.

Takisto nevedela pochopiť, prečo si ľudia kupujú autá s dieselovými motormi, ktoré pri štarte a voľnobehu tak

nepríjemne vrčia. "Sú ekonomické," vysvetlil jej Ralph. Marissa si poobzerala vybavenie auta. Užasla, ako si môže niekto navrávať, že takýto mercedes je ekonomický.

Chvíľu nikto z nich neprehovoril a Marisse zišlo na um, či je to vôbec dobrý nápad ísť k Ralphovi takto neskoro v noci. Ale dôverovala mu a želala si, aby sa ich vzťah vyvíjal ďalej. Obrátila sa a pozerala naňho v slabom svetle. Mal pevný profil s výrazným nosom, podobal sa tým na jej otca.

Keď sa posadili na pohovku v salóne s koňakovými pohárkami v rukách, Marissa si spomenula na niečo, na čo sa neodvážila upozorniť Dubcheka, najmä preto, že sa k nej teraz správal tak povýšenecky. "Pri oboch kauzách číslo jeden som prišla na čosi zvláštne. Oboch pacientov totiž pár dní predtým, než ochoreli, niekto prepadol." Marisa vyčkávala na odpoveď.

„To je naozaj podozrivé," ozval sa Ralph a žmurkol na Marissu.

"Chceš tým naznačiť, že je tu nejaká ebolová Mary, ktorá okráda ľudí a šíri medzi nimi ochorenie?"

Marissa sa zasmiala. "Znie to hlúpo, viem. Práve preto som o tom nikomu nič nepovedala."

"No, treba myslieť na všetko," dodal Ralph. "Stará lekárska škola učí, že sa musíš pýtať ešte aj na to, čím sa živil praotec z matkinej strany v starej vlasti."

Marissa zámerne zvrtila konverzáciu na Ralphovu prácu a na dom, čo boli jeho najobľúbenejšie témy. Čas plynul, no nepostrehla, že by sa Ralph o ňu nejako usiloval. Zišlo jej na um, či v tom nezohráva istú úlohu napríklad fakt, že by mohla byť nakazená vírusom Ebola. Avšak potom - a to celú vec ešte zhoršilo - jej navrhol, že môže prenocovať tu, v hosťovskej izbe.

Marissu to urazilo. Urazilo ju to azda rovnako, ako keby z nej

hol chcel strhnúť šaty vo chvíli, keď prekročili prah domu.

Odpovedala mu, že ďakuje, ale nechce prenocovať v jeho hosťovskej izbe, že chce nocovať vo vlastnom dome, kde na ňu čaká jej pes. Poslednými slovami sa ho chcela vedome dotknúť, ale Ralphovi to akosi šlo jedným uchom dnu a druhým von. Ďalej rozvádzal plány, ako hodlá pokračovať v prestavbe prizemia, keďže tu už žije dosť dlho na to, aby vedel, čo potrebuje.

Pravdu povediac, Marissa nevedela, čo by robila, ak by sa Ralph pokúšal o fyzické zblíženie. Bol pre ňu dobrým priateľom, no ešte vždy na ňom nenašla nič romanticky prítiahľivé. Z tohto hľadiska vyzeral podľa nej Dubchek oveľa vzrušujúcejšie.

Myšlienka na Cyrilla jej čosi pripomenula. "Odkiaľ sa poznáš s doktorom Dubchekom?"

"Zoznámili sme sa, keď sa obrátil na očných lekárov našej fakultnej nemocnice," vysvetľoval Ralph. "Niektoré zo vzácnych vírusov, napríklad aj vírus Ebola, a dokonca aj vírus AIDS, boli lokalizované v slzách a v komorovej vode. Niektoré z nich spôsobujú dokonca ventrálnu uveitídu."

"Ach," vzdychla Marissa a prikývla, akoby vedela, o čo ide.

V skutočnosti nemala ani potuchy, čo je ventrálna uveitída, no rozhodla sa, že je to taký istý dobrý dôvod ako ktorýkoľvek iný, aby požiadala Ralpha, nech ju odvezie domov.

Počas niekoľkých ďalších dní sa Marissa adaptovala na bežný život doma, aj keď pri každom zazvonení telefónu podvedome čakala, že ju volajú k ďalšej ebolovej pohrome. Pripomenula si predošlé predsavzatie, zbalila si kufor a otvorený ho uložila do šatníka, aby bola pripravená prihodiť doň len taštičku s kozmetikou. Jej odchod z domu by bol v prípade potreby otázkou niekoľkých minút.

V práci sa situácia lepšila. Tadi jej pomáhal získať istú zručnosť v laboratórnej práci s vírusmi a spolupracoval s ňou, keď robila rozpis svojho návrhu na výskum vírusu Ebola. Keďže však bolo takmer nepredstaviteľné, že by mohla prísť na nejakú pracovnú hypotézu o možnom rezervoári vírusu, sústredila sa na problémy prenosu ochorenia. Z obrovského množstva údajov, ktoré zhromaždila v Los Angeles a v St. Louis, zostrojila podrobné grafy, ktoré zachytávali spôsob šírenia nákazy. Zároveň zostavila detailne medailóny ľudí, ktorí boli v priamom kontakte, ale neochoreli.

91

Ako naznačil doktor Layne, choroba sa prenášala tesným osobným kontaktom, podľa všetkého kontaktom vírusu so sliznicou a na rozdiel od AIDS sa pohlavným stykom preniesla len z doktora Richtera na sekretárku kliniky a z doktora Zabriského na jeho manželku. Vzhľadom na fakt, že ebolová hemoragická horúčka sa mohla preniesť medzi dvoma ľuďmi vypožičaným uterákom, ako aj tým najbežnejším dotykom, AIDS vyzeral v porovnaní s ňou iba ako búrka v pohári vody.

Marissa si teraz potrebovala overiť svoje hypotézy na morčatách. Činnosť tohto druhu, samozrejme, predpokladala použitie maximálne zabezpečeného laboratória, avšak Marissa ešte vždy nemala doň povolený prístup.

"Ohromné!" zvolal Tadi, keď mu raz popoludní Marissa predviedla, ako zručne narába s vírusovými kultúrami. "Neviem si predstaviť, že by Dubchek ešte aj teraz zamietol tvoju žiadosť."

"Ja si to predstaviť viem," odpovedala Marissa. Uvažovala, že Tadovi porozpráva, čo sa odohralo v hoteli v Los Angeles, no vzápätí sa rozhodla, že to nespraví. Nič by tým nevyriešila, iba by to mohlo naštrbiť vzťah medzi Tadam a Cyrilom.

Odprevadila priateľa do jeho pracovne. Kým oddychovali pri káve, Marissa začala: "Tadi, keď sme boli v maximálne zabezpečenom laboratóriu, povedal si mi, že sú tam uskladnené všetky druhy vírusov vrátane vírusu Ebola."

"Máme vzorky zo všetkých epidémií. Dokonca sú tam zmrazené vzorky aj z oboch tvojich epidémií."

Marissa sa necítila ktovieako dobre, keď ľudia označovali súčasné epidémie ako jej epidémie. No teraz si to nechala pre seba a namiesto toho pokračovala. "Majú vírus Ebola ešte niekde inde okrem SKCH?"

Tadi chvíľu premýšľal. "Neviem to naisto. Myslíš tu v USA?"

Marissa prikývla.

"Možno má niečo armáda v pevnosti Detrick v Stredisku vedenia biologickej vojny. Chlapík, čo tam šéfuje, pracoval voľakedy u nás a zaujímal sa o vírusovú hemoragickú horúčku."

"A má armáda maximálne zabezpečované laboratórium?"

Tad hvizdol. "Dievča, tí majú všetko."

"Povedal si, že človek zodpovedný za výskum v pevnosti Detrick sa zaujíma o vírusovú hemoragickú horúčku?"

92

je to jeden z ľudí, ktorých vyslali spolu s Dubchekom oreskúmať V5jjec prvú ebolovú epidémiu do Zairu."

Marissa uchliapkávala kávu a premýšľala nad touto zaujímavou zhodou okolností. Zároveň sa jej začala v hlave rodiť myšlienka, a to myšlienka taká neprijemná, že sotva mohlo ísť o logickú hypotézu. počkajte chvíľu, pani," povedal so silným južanským prízvukom vojak na stráží.

Marissa zastala pred hlavnou bránou pevnosti Detrick. Napriek tomu, že šla sama niekoľko dní vyvracala podozrenie, že by armáda mohla nie byť zodpovednosť za rozšírenie ebolovej epidémie medzi nič netušiacu verejnosť, napokon sa rozhodla využiť voľný deň a prešetriť to na vlastnú päsť. Tie dva prípady nemohla pustiť z hlavy.

Cesta pozostávala len z poldruhodinového letu do Marylandu a z krátkej jazdy v prenajatom aute. Odvolanie sa na vlastné terénne skúsenosti s ebolovou nákazou použila ako zámienku, aby sa mohla pohovárať s niekým, kto dobre pozná tento vzácny vírus, a na svoju žiadosť dostala nadšenú odpoveď od plukovníka Woolberta.

Vojak na stráží sa vrátil k Marissinu autu. "Čakajú vás v budove číslo osemnásť." Podal jej priepustku, ktorú si musela pripnúť na chlopňu saka, a hneď nato ju vyľakal ráznym predpisovým pozdravom. Čierne-biele vráta sa pred ňou preklopili a zdvihli a Marissa vošla na základňu.

Budova s číslom osemnásť bola betónová stavba bez okien s rovnou strechou. Keď vystúpila z auta, zakýval na ňu človek stredného veku v civile. Plukovník Kenneth Woolbert.

Marisse väčšmi pripomínal univerzitného profesora než armádneho dôstojníka. Pôsobil priateľsky, dokonca mal zmysel pre humor a neskrývané sa tešil z jej návštevy. Celkom otvorene jej povedal, že je najkrajšia a najmenšia referentka Výskumnej epidemiologickej služby, akú kedy stretol. Marisse tým aj zalicholll> aj ju podpíchlol.

Budova pôsobila ako bunker. Vstup zaist'ovala séria posuvných oceľových dverí, ktoré sa uvádzali do činnosti diaľkovým ovládaním. Nad každými dverami tu mali umiestnenú malú televíziu

93

kameru. Laboratórium však vyzeralo ako hociktoré podobné zariadenie v každej modernej nemocnici, vrátane neodmysliteľnej kanvice na kávu nad Bunsenovým horákom, s jediným rozdielom: nemalo okná.

Po krátkej prehliadke, v priebehu ktorej nepadlo ani slovo o tom, že by tu mali maximálne zabezpečované laboratórium, vzal plukovník Woolbert Marissu do bufetu s občerstvením, čo bolo v skutočnosti len niekoľko automatov. Vybral jej šišku a pepsikolu a sadli si k stolíku.

Bez veľkého ponúkajú plukovník Woolbert vysvetlil, že v SKCH začínal koncom päťdesiatych rokov ako referent Výskumnej epidemiologickej služby, a mikrobiológia, najmä virológia, ho čoraz väčšmi lákala. V sedemdesiatych rokoch sa vrátil na vládne štipendium do školy a získal doktorát.

"Bolo to namojhriešnu oveľa príjemnejšie, než liečiť nahníšané mandle a zápaly stredného ucha," dodal plukovník.

"Len mi nepovedzte, že ste pediater," nedomáhalo zvolala Marissa.

Rozosmiali sa, keď zistili, že obaja absolvovali prax v Bostonskej detskej nemocnici. Plukovník Woolbert pokračoval vo vysvetľovaní, ako napokon zakotvil v pevnosti Detrick. Povedal Marisse, že presuny medzi SKCH a Detrickom sa datujú oddávna a že armáda prišla za ním s ponukou, ktorú nemohol neprijat'.

Dodal, že laboratória a prístrojové vybavenie je tu špičkové a najlepšie zo všetkého je, že nemusí ponížujúco prosieť o prostriedky.

"Neznepokojuje vás konečný výsledok vašej práce?" spýtala sa Marissa.

"Nie," vyhlásil plukovník Woolbert. "Musíte však vedieť, že tri štvrtiny našej činnosti sa týkajú obrany USA proti biologickému útoku, takže väčšina mojich prác je zameraná na neutralizovanie podobných vírusov, ako je napríklad aj vírus Ebola."

Marissa prikývla. Takto nad tým zatiaľ neuvažovala.

"Okrem toho," pokračoval plukovník, "dali mi úplnú voľnosť."

Môžem pracovať, na čom chcem."

"A na čom pracujete teraz?" spýtala sa Marissa s nevinným výrazom. Chvíľu bolo ticho. Plukovníkove jasnomodré oči zaiskrili.

"Myslím, že neporuším vojenské tajomstvo, keď vám t'

94

ezradím, pretože som o svojich výsledkoch publikoval už celý rad článkov. Posledné tri roky sa zaoberám vírusmi chrípky."

Nie vírusom Ebola?" spýtala sa Marissa.

Plukovník Woolbert pokrútil hlavou. "Nie. Sú to už roky, čo som naposledy skúmal vírus Ebola."

"A pracuje niekto vo vašom centre s vírusom Ebola?" pýtala sa ďalej Marissa.

Plukovník Woolbert zaváhal. Potom začal: "Keďže politika Pentagonu bola minulý rok zverejnená v Strategických štúdiách v tlači, predpokladám, že vám to môžem povedať. Odpoveď je - nie. S vírusom Ebola nepracuje nikto, ani Sovietsi, najmä preto, že proti nemu nejestvuje ani vakcína, ani nijaký liečebný postup."

Ak by sa s týmraz začalo, mohla by sa ebolová hemoragická horúčka rozšíriť ako ničivý požiar tak medzi ozbrojenými silami spojencov, ako aj protivníkov."

"Ale nemusela by sa," podotkla Marissa.

"Viem," povedal plukovník Woolbert. "S veľkým záujmom som čítal o oboch najnovších epidémiách. Jedného dňa budeme musieť zrevidovať svoje poznatky o hodnotení tohto organizmu."

"Prosím vás, len nie na môj popud," doplnila Marissa.

Povzbudiť armádu, aby začala pracovať s vírusom Ebola, to bolo to posledné, čo chcela. A to práve vo chvíli, keď sa s úľavou dozvedela, že armáda sa v prípade tohto vírusu nemieni správať ako šialenec.

"Dozvedela som sa, že ste boli členom medzinárodného tímu vyslaného roku tisícdeväťstosedemdesiatšesť do Yambuku," pokračovala.

"A práve vďaka tomu obdivujem vašu robotu. Môžem vám povedať, tam v Afrike som od strachu skoro pustil do nohavíc." Marissa sa na celé kolo rozosmiala. Ten človek sa jej páčil a celkom si ju získal. "Ste prvý spomedzi všetkých ľudí, čo Pripúšťam, že sa bál," vysvetlila. "Ja bojujem so strachom od prvého dňa, čo ma poslali do Los Angeles."

»A máte na to dobrý dôvod," vyhlásil plukovník Woolbert.

>,Ebola je hnusný vírus. Aj keď vyzerá, že sa celkom ľahko maktivuje, je neobyčajne infekčný, to znamená, že na rozvinutie ochorenia stačí aj najmenšie množstvo týchto mikroorganizmov.

^° je hlavný rozdiel napríklad oproti AIDS, pri ktorom sa musia

95

do organizmu dostať miliardy vírusov, a aj tak je nízka pravdepodobnosť, že sa u jednotlivca choroba rozvinie."

"A čo rezervoár?" prerušila ho Marissa otázkou. "Viem, že podľa oficiálnych stanovísk sa v Afrike nijaký rezervoár nenašiel.

Ale aký je váš názor?"

"Myslím, že je to choroba zvierat," pokračoval plukovník Woolbert. "Podľa mňa ju napokon izolujú v nejakých opiciach z rovníkovej Afriky, je to teda zoonóza, čiže choroba stavovcov, ktorá sa občas preniesie zo zvierat na človeka."

"Takže súhlasíte s oficiálnym stanoviskom SKCH k súčasným dvom epidémiám v USA?" opýtala sa Marissa.

"Prirodzene," odpovedal, "jestvuje azda ešte nejaké iné stanovisko?"

Marissa pokrčila plecami. "Máte tu u vás nejaké vzorky vírusu Ebola?"

"Nie," priznal plukovník Woolbert. "Ale viem, odkiaľ by sme ich mohli dostať."

"To viem aj ja," dodala Marissa. Lenže, pomyslela si, nie je to až tak celkom pravda. Tadi jej síce povedal, že vírus je v maximálne zabezpečenom laboratóriu, ale kde presne, to nevedela. Keď sa ta s ním tajne dostala, zabudla sa spýtať.

17. apríla Telefón musel zvoniť už dávno predtým, než sa Marissa konečne prebrala a zdvihla slúchadlo. Telefonistka zo strediska sa najprv ospravedlnila, že ju budí z takého tvrdého spánku. Kým sa Marissa pokúšala posadiť, dozvedela sa, že má telefonovať z Phoenixu, štát Arizona, a že telefonistka potrebovala jej súhlas, aby ho mohla prepojiť. Marissa ihneď súhlasila.

Zatiaľ čo čakala na opätovné zazvonenie telefónu, vkázla do županu a pozrela na hodinky. Štyri hodiny, to znamená, že vo Phoenixe sú dve. Takmer vôbec nepochybovala, že ide o ďalší prípad ebolovej nákazy.

96

Telefón sa rozdrnčal. "Doktorka Blumenthalová," ohlásila L« Hlas na druhom konci bol všetko možné, len nie pokojný. Volajúci sa predstavil ako doktor Guy Weaver, hlavný epidemiológ štátu Arizona. "Veľmi sa ospravedlňujem, že volám o tomto čase," začal, "ale telefonovali mi kvôli veľmi vážnemu problému v nemocnici Medica vo Phoenixe. Dúfam, že poznáte Medicu."

"Vlastne ani nie."

"Je súčasťou reťaze ziskových nemocníc zmluvne viazaných so spoločnosťou Medica Medical Group, ktoré poskytujú jednotné a všeobecne prístupné nemocenské predplatné na zdravotnú starostlivosť v tejto časti Arizony. Obávame sa, že nemocnicu postihla ebolová epidémia."

"Dúfam, že ste pacienta izolovali," ozvala sa Marissa. "Zistili sme, že..."

"Doktorka Blumenthalová," prerušil ju doktor Weaver. "Nejde o jeden prípad. Máme ich tu osemdesiatštyri."

"Osemdesiatštyri!" zvolala neveriacky.

"Áno, štyridsaťdva lekárov, trinásť diplomovaných sestier, jedenásť pomocných sestier, štyroch laborantov, šesť administratívnych pracovníkov, šesť roznášačiek jedla a dvoch údržbárov."

"Všetci ochoreli naraz?" spýtala sa Marissa.

"V priebehu večera," upresnil epidemiológ.

V túto nočnú hodinu neletela do Phoenixu nijaká priama linka, a tak spoločnosť Delta prisľúbila zabezpečiť čo najkratší let. Len čo sa Marissa obliekla, zavolała nepretržitú službu v SKCH, aby oznámila, že práve odchádza do Phoenixu, nech o tom informujú doktora Dubcheka, hneď ako sa v stredisku ukáže.

Napísala ešte odkaz s prosbou Judsonovcom, aby si vzali Taffyho a vybrali jej poštu, a potom sa zaviezla na letisko. Skutočnosť, že nová epidémia sa začala naraz osemdesiatimi štyrmi prípadmi, ju ohromila. Dúfala, že Dubchek so svojím tímom pricestuje v priebehu popoludnia.

Napriek dvom medzipristátiam let prebehol pokojne, lietadlo bolo poloprázdne. Na letisku čakal Marissu nízky, okrúhly chlapík, ktorý sa nervózne predstavil ako Justin Gardiner, zástupca riaditeľa nemocnice Medica.

97

"Ukážte, zoberiem vám kufor," ponúkol sa. No ruka sa mu triasla tak, že kufor spadol na zem. Zohol sa, aby to napravil s ospravedlnením, že je trochu vyvedený z miery.

"Chápem vás," ozvala sa Marissa. "Prijali ste ešte niekoho ďalšieho?"

"Niekoľkých. V nemocnici vládne chaos," dodal pán Gardiner a vykročil cez letiskovú halu. "Pacienti začali opúšťať izby, aj personál odchádzal, až kým minister zdravotníctva nevyhlásil karanténu. Mohol som vám prísť naproti len vďaka tomu, že som mal včera voľný deň."

Marisse od strachu vyschlo v ústach a pomyslela si, do čoho sa to dostala. Pediatria sa jej začínala javiť oveľa príťažlivejšia než toto tu.

Nemocnica bola ďalšia umne vybudovaná moderná konštrukcia. Marisse zišlo na um, že vírus Ebola obľubuje práve takéto stavby súčasnej architektúry, aj keď čisté, takmer sterilné línie budovy nie sú práve najvhodnejším prostredím pre smrtonosnú epidémiu.

Hoci bolo skoro ráno, ulicu pred nemocnicou zaplnili televízne prenosové vozy a reportéri. Za nimi v rade stáli uniformovaní policajti, niektorí s chirurgickými rúškami na tvárach. V slabom raňajšom svetle vyzerala celá scéna surrealisticky.

Pán Gardiner zastal s autom za jedným z prenosových vozov.

"Budete musieť zísť dnu a vyhľadať riaditeľa," oznámil. "Ja mám zostať vonku a pokúsiť sa zvládnuť paniku odtiaľto. Želám vám veľa šťastia!"

Po ceste ku vchodu vytiahla Marissa identifikačnú kartu.

Ukázala ju jednému z policajtov, no ten musel zakričať na seržanta a spýtať sa, či ju môže pustiť. Len čo skupina reportérov začula, že je zo strediska, zhromaždila sa okolo nej a žiadala, aby im naznačila svoje stanovisko.

"Nie som vôbec oboznámená so situáciou," protestovala Marissa, pričom cítila, ako do nej strkajú tlačiaci sa novinári.

Bola vďaka policajtom, ktorý zástupcov tlače odsunul nabok, potom nadvihol jeden zo zátarasov a umožnil jej prejsť.

Nanešťastie vnútri v nemocnici vládol ešte väčší chaos. V hale sa tlačili ľudia, a keď Marissa vošla dnu, opäť sa ocitla v dave.

Očividne bola prvou osobou, ktorá v priebehu posledných hodín prešla vchodom tým či oným smerom.

98

Masa ľudí, čo sa na ňu tlačila, boli pacienti v pyžamách a županoch. Všetci naraz sa čosi pýtali a žiadali odpoveď.

Prosím vás!" zakričal niekto vpravo od Marissy. "Prosím vás, dovoľte, nech môžem prejsť." Zavallitý človek s huňatým obočím sa pretlačil až k nej. "Doktorka Blumenthalová?"

Áno," odpovedala Marissa s úlavou.

Zavallitý chlapík ju chytil za lakeť bez chladu na to, že nesie kufor aj aktovku. Pretláčal sa nazad cez dav a viedol ju na druhú stranu haly k dverám, ktoré za sebou zamkol. Stáli na dlhej rovnej chodbe.

"Veľmi sa vám ospravedlňujem za ten rozruch," začal. "Som Lloyd Davis, riaditeľ nemocnice, a zdá sa, že máme na krku menšiu paniku."

Šla za Davisom do jeho pracovne. Vošli ta bočným vchodom, a vtedy si všimla, že hlavné dvere sú znútra zabarikádované stoličkou s dreveným operadlom, a tak jej zišlo na um, že menšia panika bude asi priveľmi zdržanlivé označenie situácie.

"Čaká na vás náš personál, aby ste mu niečo povedali," oznámil pán Davis, vzal Marisse z rúk batožinu a uložil ju vedľa písacieho stola. Z plných pľúc si vzdychol, akoby ho vyčerpala námaha pri zohýbaní.

"A ako sa darí pacientom podozrivým z ebolovej hemoragickej horúčky?" spýtala sa.

"V tejto chvíli musia počkať," vysvetlil riaditeľ a naznačil, aby sa vrátili na chodbu.

"Lenže našou prvou povinnosťou je úplná izolácia pacientov."

"Sú dobre izolovaní," ubezpečil ju pán Davis. "Stará sa o to doktor Weaver." S rukou na jej pleci ju postrkoval ku dverám.

"Samozrejme, že poslúchneme všetky vaše pokyny, no teraz by som bol rád, keby ste povedali pár slov personálu, prv než vypukne vzburá."

"Hádám to nebude také zlé," miernila ho Marissa. Jedna vec je rozruch medzi hospitalizovanými pacientmi, a niečo celkom iné, keď podľahne hystérii aj profesionálny personál.

Pán Davis zatvoril dvere do pracovne a viedol ju inou chodbou.

»Veľa ľudí vystrašil už príkaz, že musia zostať v nemocnici."

»Koľko ďalších prípadov ste diagnostikovali odvtedy, čo ste volali do SKCH?"

99

"Šestnásť. Ale nikto z nich už nie je z osadenstva nemocnice.

Všetko sú to predplatitelia nemocenskej zdravotnej starostlivosti nášho programu Medica."

To znamenalo, že vírus prežíva už v druhej generácii a rozširujú ho pôvodne nakazení lekári a zdravotníci. Bolo to vlastne rovnaké ako pri predošlých dvoch epidémiách. Marissa sa zachvela pri pomyslení, že je zavretá v jednej budove s takou nákazlivou chorobou, a to ju priviedlo k otázke, akú útechu bude schopná poskytnúť personálu.

Uvažovala, či sa pri takom počte nakazených osôb vôbec podarí zvládnuť celý problém podobne ako v Los Angeles a v St. Louis. Hrozná predstava, že ebolová nákaza sa môže rozšíriť na celú spoločnosť, takmer presahovala možnosti ľudského chápania.

"Neviete náhodou, či niektorého z pôvodných pacientov v poslednom čase neprepadli?" spýtala sa Marissa sama taká

rozrušená, že takmer dúfala v pozitívnu odpoveď. Davis na ňu len rýchlo pozrel a zdvihol obočie, ako keby bola blázon. Pokladal to za dostatočnú odpoveď, akú si daná otázka zasluhovala. Vyšetrovanie týmto smerom teda stačí, pomyslela si Marissa a spomenula si na rozhovor s Ralphom.

Zastavili sa pred zamknutými dverami. Davis vybral kľúče, odomkol a voviedol Marissu do nemocničnej posluchárne. Nebola to veľká miestnosť. Sedelo tu približne stopäťdesiat ľudí. Marissa si všimla, že všetky sedadlá sú obsadené a niekoľko ľudí vzadu dokonca ešte stojí. Šumelo to tu desiatkami súčasne prebiehajúcich rozhovorov. Ako Marissa nervózne kráčala k pódiu, šum postupne celkom utíchol a všetky oči sa upreli na ňu. Vysoký, mimoriadne chudý muž vstal zo stoličky na pódiu a podal jej ruku.

Pán Davis ho predstavil ako doktora Guya Weavera, človeka, čo jej telefonoval.

"Doktorka Blumenthalová," hlboký hlas doktora Weavera ostro kontrastoval s jeho vycivenou postavou, "ani si neviete predstaviť, aký som šťastný, že vás vidím."

Zrazu ju premkol neprijemný pocit, že tu vystupuje ako podvodníčka. A ešte sa to zhoršovalo. Doktor Weaver zaklopal na mikrofón, aby sa presvedčil, či funguje, a pokračoval tým, že Marissu predstavil. Používal pri tom kvetnaté výrazy a ona sa cítila čím ďalej tým trápnejšie. Z prejavu vyplynulo, akoby jej osoba bola synonymom SKČH, takže všetky úspechy strediska vyzneli

100

ko jej úspechy. Napokon veľkým rozmachom dlhej ruky obrátil inikrofón k Marisse.

Ani za príjemnejších okolností by sa Marissa necítila vo svojej koži, keby musela hovoriť pred veľkou skupinou ľudí, a tak za danej situácie upadla do naozajstných rozpakov. Nemala ani potuchy, čo sa od nej čaká, a ešte menej vedela, čo povedať.

Niekoľko sekúnd, počas ktorých si upravovala mikrofón na potrebnú výšku, využila na premýšľanie.

Rýchlym pohľadom prebehla poslucháreň a všimla si, že asi polovica ľudí má na tvárach chirurgické rúška. Takisto si všimla, že veľká časť z nich, rovnako mužov aj žien, sa líši etnicky, charakteristickými črtami a farbou pleti. Boli tu aj rozličné vekové kategórie, takže medzi ľuďmi, ktorých pán Davis označil slovom personál, ako si práve uvedomila, patril každý, kto bol zamestnaný v nemocnici, nielen zdravotníci. Všetci na ňu hľadeli s očakávaním a ona si želala, aby väčšmi dôverovala vlastnej schopnosti vysvetliť im, čo sa v nemocnici robí.

"Prvé, čo urobíme, je, že si potvrdíme diagnózu," začala váhavo hlasom o niekoľko oktáv vyšším, než bežne hovorievala. Ako však pokračovala — hoci netušila, ktorým smerom sa vlastne uberá - hlas sa jej ustálil na normálnej výške. Predstavila sa slovami, ktoré väčšmi zodpovedali skutočnosti, a vysvetlila, aká je jej funkcia v SKCH. Takisto sa pokúsila poslucháčov uistiť, aj keď sama si nebola až taká istá, že epidémia sa dá zvládnuť prísnou izoláciou pacientov, spustením úplnej ochrannnej bariéry a primeranými karanténnymi opatreniami.

"Ochorieme všetci?" vykrikla akási žena vzadu. V posluchárni to zašumelo. Všetkých najväčšmi znepokojovalo práve toto.

"Bola som pri oboch nedávnych epidémiách," pripomenula Marissa, "a nenakazila som sa, aj keď som sa stýkala s chorými."

Nespomenula pritom svoj ešte vždy pretrvávajúci strach. "Zistili sme, že ebolová nákaza sa prenáša výlučne tesným osobným kontaktom. Evidentne sa neprenáša vzduchom." Všimla si, že niekoľkí poslucháči si po tomto vyhlásení stiahli z tváří rúška.

Rýchlo pozrela na doktora Weavera, ktorý ju povzbudil so zdvihnutým palcom.

"Naozaj je nevyhnutné, aby sme všetci ostali v nemocnici?"

°Pýtal sa chlapík v treťom rade. Bol oblečený v dlhom bielom Plášti ako lekár.

101

"Áno, istý čas," odpovedala Marissa diplomaticky. "Karanténne opatrenia, ktoré sme dodržiavali počas dvoch predchádzajúcich epidémií, vyžadujú rozdelenie potenciálne nakazených osôb na skupiny nakazených v priamom a v nepriamom kontakte." Ďalej podrobne opísala, aký priebeh mala epidémia v Los Angeles a v St.

Louis. Skončila oznámením, že nikto spomedzi ľudí v karanténe neochorel, hoci niektorí boli predtým v priamom kontakte — napríklad si podali ruky - s kýmisi, kto už chorý bol.

Napokon Marissa zvládla aj celú sériu otázok o počiatkových príznakoch a o klinickom priebehu ebolovej hemoragickej horúčky. Tie druhé búd poslucháčov do nemoty vystrašili — Marissa to nevedela posúdiť — alebo upokojili ich zvedavosť natoľko, že už nijaké ďalšie otázky nepoložili.

Kým vstával pán Davis, aby sa prihovril svojmu personálu, doktor Weaver odviedol Marissu z posluchárne. Hneď ako sa ocitli na chodbe, oznámila mu, že prv než zavolá do SKCH, chcela by sa pozrieť na niektorého z prvých nakazených. Doktor Weaver odpovedal, že s tým ráta, a ponúkol sa, že ju sám bude sprevádzať.

Cestou Marisse vysvetlil, že všetkých postihnutých umiestnili na dvoch poschodiach nemocnice, pričom ostatných pacientov presťahovali, a v tejto časti odizolovali aj ventilačný systém. Mal všetky dôvody veriť, že z oboch poschodí vytvorili celkom samostatný priestor. Zároveň vysvetlil, že tí, ktorých tu zamestnali, keď potrebovali doplniť personál, sú pracovníci špeciálne vyškolení jeho ľuďmi, že laboratórne práce obmedzili len na tie najnevyhnutnejšie, a aj to výlučne v jednotke narýchlo zostavenej na poschodiach infekčného oddelenia, a že všetko, čo sa použije v súvislosti s pacientmi, sa po použití namáča do natriumdezoxycholátu, a až potom sa to spaľuje.

Ďalej vysvetlil Marisse, že kvôli karanténe sem priniesli zvonku ďalšie matrace a miestnosti ambulancií premenili na rozsiahlu nocľaháreň, zvlášť pre osoby nakazené v priamom a zvlášť pre osoby nakazené v nepriamom kontakte. Aj všetko jedlo a voda sa sem prináša. Až potom sa Marissa dozvedela, že doktor Weaver pracoval šesť rokov ako

referent Výskumnej epidemiologickej služby v SKCH.

"Prečo ste ma teda predstavili ako expertku?" spýtala sa a pripomenula si rozpaky, do ktorých ju dostal svojím nadsadzo-

102

vaním. O karanténnych postupoch toho vedel aspoň toľko ako ona, ak nie viac.

Kvôli efektu," priznal sa doktor Weaver. "Personál nemocnice musí niečomu veriť."

Marissa pokrčila plecami. Nemala rada, keď niekto skresľoval fakty o nej samej, no zároveň jej imponovala výkonnosť doktora Weavera. Prv než vyšli na poschodie, obliekli sa do ochranných odevov. Pred vstupom do jednotlivých izieb si natiahli ešte ďalšiu ochranu, pozostávajúcu z kukly a okuliarov, z rúška, rukavíc a prezuviek.

Pacient, ku ktorému doktor Weaver Marissu zaviedol, patril medzi hlavných chirurgov kliniky. Bol Ind a pochádzal priamo z Bombaja. Známý strach z nákazy sa dostavil, len čo Marissa na pacienta pozrela. Zdalo sa, že ten človek zomiera, aj keď bol chorý len dvadsaťštyri hodín. Klinický obraz zodpovedal tretej fáze vývoja prípadov v Los Angeles a v St. Louis: vysoká horúčka, nízky tlak a typická kožná vyrážka so známami hemorágie na slizniciach. Marissa vedela, že nasledujúcich dvadsaťštyri hodín už pacient nevydrží.

Aby ušetrila čas, odobrala ihneď vzorky a doktor Weaver zorganizoval, aby ich bezchybne zabalili a hneď poslali Tadeovi Schockleymu.

Keď nazrela do chorobopisu, ukázalo sa, že anamnéza je len narýchlo načrtnutá, no ak v priebehu necelých šiestich hodín museli prijať osemdesiatštyri prípadov, ťažko mohla dúfať v anamnézu ako z učebnice. Nenašla tu nijakú poznámku ani o cestách do cudziny, ani o opiciach, ani o kontaktoch s epidémiou v Los Angeles či v St. Louis.

Keď schádzali na prízemie, Marissa najskôr požiadala o možnosť telefonovať, potom by vraj potrebovala toľko dobrovoľníkov z radov zdravotníkov, koľko jej len môžu poskytnúť na pomoc pri rozhovoroch s pacientmi. Ak sú na tom ostatní tak zle ako indický lekár, budú musieť pracovať rýchlo, aby získali aspoň nejaké informácie.

Marisse dali k dispozícii telefón v pracovni pána Davisa.

V Atlante už bolo jedenásť preč, a tak zastihla Dubcheka hneď na Prvý raz. Správal sa nepríjemne, bol podráždený.

"Prečo ste sa mi neozvali, hneď ako vám volali, že máte prísť?"

103

Nevedel som, že ste preč, až kým som ráno neprišiel do práce."

Marissa držala jazyk za zubami. V skutočnosti ona sama požiadala telefonistku v SKCH, aby jej zavolala, len čo sa vyskytne dajaký telefonát v súvislosti s ebolovou nákazou.

Predpokladala, že Dubchek to spravil takisto, ak chcel byť okamžite informovaný, no teraz to nechcela ďalej rozvíjať a robiť si z neho ešte väčšieho nepriateľa.

"Vyzerá to ako ebolová nákaza?"

"To áno," odpovedala Marissa napätá, ako Dubchek zareaguje na nasledujúcu bombu. "Najväčší rozdiel je v počte nakazených."

V tejto chvíli je to stovka ľudí."

"Dúfam, že ste sa postarali o vhodnú izoláciu," bola celá Dubchekova odpoveď.

Marissa sa cítila podvedená. Čakala, že Dubcheka ohúri.

"Neprekvapuje vás počet prípadov?" spýtala sa.

"O víruse Ebola toho veľa nevieme," odpovedal Dubchek. "Z tohto hľadiska ma neprekvapí nič. No väčšmi ma zaujíma, ako to zvládnuť. Čo izolácia?"

"Izolácia je v poriadku," odpovedala Marissa.

"Dobre," pokračoval Dubchek. "Vickersovo laboratórium máme pripravené a v priebehu hodiny odchádzame."

Postarajte sa, aby ste mali čo najskôr vzorky pre Tada."

Zistila, že svoje ubezpečenie o tom hovorí do hluchého telefónu. Ten sviniar zavesil. Nedal jej ani šancu, aby ho upozornila, že celá nemocnica je v karanténe, teda ak raz vojde, už nebude môcť odísť. "Tak mu treba," povedala si nahlas, keď vstávala spoza stola.

Vyšla a zbadala, že doktor Weaver zhromaždil jedenásť lekárov, aby jej pomohli s anamnézami: počas nedobrovoľného pobytu v nemocnici mohli aspoň čosi robiť.

Marissa si k nim sadla a vysvetlila, čo potrebuje. Šlo jej o čo najdôkladnejšie anamnézy všetkých prvých osemdesiatich štyroch prípadov. Ďalej im porozprávala, že v Los Angeles a v St. Louis mali vždy pacienta označeného ako kauza číslo jeden a z neho sa choroba preniesla na všetkých ostatných. Tu vo Phoenixe je to, ako sa zdá, celkom ináč. Keďže sa naraz vyskytlo tak veľa prípadov, domnievala sa, že ochorenie sa rozšírilo buď jedlom, alebo pitnou vodou.

104

1

Ak je to prostredníctvom pitnej vody, môžu byť nakazení ešte ďalší?" opýtala sa jedna žena.

Len keby bola infikovaná celá dodávka vody do nemocnice," doplnila Marissa. "Ale možno to bola len jedna fontánka na pitie..." hlas sa jej zlomil. "Ebolová nákaza sa však nikdy nešírila jedlom ani vodou," podotkla. "Celé je to veľmi záhadné, a práve preto tak veľmi potrebujeme dôkladné anamnézy, aby sme sa pokúsili nájsť nejakú styčnú plochu, spoločnú pre všetky prípady."

Pracovali všetci v jednej smene? Sú z tej istej časti nemocnice? Pili kávu z tej istej várky, jedli rovnaké jedlo, prišli do styku s tým istým zvieraťom?"

Marissa odtisla stoličku, prešla k tabuli a začala zapisovať poradie otázok, na ktoré by sa mali spýtať každého pacienta. Lekárov úloha zaujala a začali si robiť poznámky. Keď skončili, Marissa dodala, akoby jej to práve bolo zišlo na um, že sa môžu spýtať, či sa niektorý z pacientov nezúčastnil na konferencii očných chirurgov v San Diegu, ktorá sa konala asi pred tromi mesiacmi.

Prv než sa skupina rozišla, Marissa všetkým pripomenula, aby venovali zvýšenú pozornosť dodržiavaniu izolačných opatrení.

Potom všetkým poďakovala a odišla si prezrieť už jestvujúci zhromaždený materiál.

Rovnako ako v Los Angeles aj tu zabrala Marissa ako svoje veliteľské stanovište miestnosť za inšpekčnou izbou sestier na jednom poschodí infekčného oddelenia. Ostatní lekári postupne dokončovali anamnézy a prinášali ich Marisse — na jej plecيا dopadlo celé bremeno úlohy kriticky ich zhodnotiť. Z údajov nevyplynulo nič okrem faktu, že všetci pracovali v nemocnici Medica, čo sa už všeobecne vedelo.

Dopoludnia prijali ďalších štrnásť prípadov, a Marissu to numoriadne prestrašilo, keďže stáli pred skutočnou, plne rozvinutou epidémiou. Okrem jedného boli všetci títo pacienti predplatiteľmi Mediky a liečil ich niektorý zo štyridsiatic-dvoch pôvodne nakazených lekárov ešte predtým, než sám ochorel. Ten jeden bol laborant, ktorý pracoval so vzorkami prvých prípadov, skôr než vzniklo podozrenie, že ide o ebolovú nákazu.

Práve počas nástupu večernej smeny sa Marissa dozvedela, že "O nemocnice dorazili lekári zo strediska. S úľavou ich išla privítať."

105

Dubcheka zastihla, ako pomáha pri zostavovaní Vickersovho laboratória.

"Mohli ste ma informovať, že tá prekliata nemocnica je v karanténe," vyštekol, len čo ju zazrel.

"Nedali ste mi príležitosť," povedala a radšej mu nepripomenula, že prvý zavesil on. Chcela nejakým spôsobom upraviť ich vzťahy, ktoré sa čoraz väčšími zhoršovali.

"Paula a Marka to vôbec nepotešilo," pokračoval Dubchek.

"Keď sa dozvedeli, že si nás tu chcú všetkých troch nechať počas celej epidémie ako v klepci, zvrtili sa na päte a vrátili sa nazad do Atlanty."

"A čo doktor Layne?" spýtala sa Marissa s pocitom viny.

"Ten sa už stretol s Weaverom a s vedením nemocnice. Potom sa pokúsi zistiť, či by minister zdravotníctva nemohol členom SKCH udeliť výnimku z karantény."

"Predpokladám, že s vami nemôžem hovoriť, kým nespustíte laboratórium," dodala Marissa.

"Ak nič iné, pamäť máte dobrú," odpovedal Dubchek a zohol sa, aby vybral z drevenej debny centrifúgu. "Až tu skončím a stretneme sa s Laynom kvôli postupom v izolácii, vypočujem si, čo ste objavili."

Cestou nazad si Marissa vymýšľala všelijaké sprosté odpovede, lenže každá z nich by celú vec len zhoršila. Preto vlastne nepovedala nič.

Po jedle, dodávanom v balíčku pre aerolínie, ktoré Marissa zjedla na pôvodnom oddelení ambulantnej liečby, kde teraz sídlil personál, ktorý bol v priamom kontakte s chorými, vrátila sa k práci nad chorobopismi. Mala už anamnézy väčšiny pôvodných osemdesiatich štyroch prípadov.

Našla tu Dubcheka, ako listuje v jej poznámkach. Narovnal sa, keď ju zazrel. "Nie som presvedčený, že to bol dobrý nápad poveriť lekárov z nemocnice, aby robili tieto anamnézy."

Tým Marissu zaskočil. "Lenže prípadov je priveľa," bránila sa.

"Nemohla som ich všetkých sama navštíviť dosť rýchlo. Situácia je taká, že siedmi už ani nevládzu rozprávať a traja ďalší sú mŕtvi."

"Aj tak to nepokladám za dostatočný dôvod, aby ste vystavovali nákaze lekárov, ktorí nemajú výcvik ako epidemiológovia. Arizonské ministerstvo zdravotníctva má vyškolený personál, ktorý

106

mohol využiť. Keď ktokolvek z lekárov, ktorých ste si vybrali, ochorie, zodpovednosť ponesie SKCH."

Ale oni..." pokúsila sa protestovať Marissa.

To stačilo! zasiahol Dubchek. "Nie som tu na to, aby som sa s vami hádal. Čo ste zistili?"

Marissa sa pokúšala dať si dohromady myšlienky a udržať na uzde emócie. Naozaj si neuvedomila právne dôsledky svojho konania, to bola pravda, no neverila, že to je hlavný problém. Ved o lekároch sa uvažovalo ako o možných nakazených, preto boli v karanténe. Sadla si za stôl a vyhľadala stránku so súhrnnými poznámkami. Keď ju našla, začala monotónne čítať, na Dubcheka pritom ani nepozrela. "Jeden z prvých prípadov je oftalmológ, ktorý sa zúčastnil na konferencii v San Diegu, rovnako ako doktor Richter a Zabriski. Ďalší z nich, chirurg ortopéd, bol pred dvoma mesiacmi na safari vo Východnej Afrike. Dvaja pracovali pri svojich výskumoch s opicami, no nijaká ich neuhryzla, ani inak neboli v poslednom čase zranení. Keďže vo všetkých osemdesiatich štyroch prípadoch sa zjavili príznaky v priebehu šiestich hodín, môžeme ich pokladať za skupinu, ktorá bola nakazená naraz. Prudkosť príznakov zasa nasvedčuje, že sa im ušla obrovská dávka infekčného agensa. Každý z nich je zamestnancom nemocnice Medica, no nepracujú na jednom oddelení, z čoho vyplýva, že zdrojom nákazy asi nebolo klimatizačné zariadenie. Vidí sa mi, že by mohlo ísť o infekciu prenesenú jedlom či pitnou vodou, a z tohto hľadiska jedinou styčnou plochou v údajoch je, že všetkých osemdesiatštyri ľudí chodí obedovať do samoobslužnej nemocničnej reštaurácie. V skutočnosti náš najpresnejší údaj hovorí, že všetci tam obedovali pred tromi dňami."

Marissa konečne pozrela na Dubcheka, ktorý civel do povaly.

Keď si uvedomil, že skončila, prehodil: "A čo styky s niektorým z pacientov v Los Angeles alebo v St. Louis?"

"Nijaké," odpovedala. "Aspoň sme na nič neprišli."

"Poslali ste vzorky krvi Tadeovi?"

"Áno," prikývla Marissa.

Cyrill sa pobral ku dverám. "Myslím, že by ste mali zdvojnásobiť úsilie, aby ste našli spojitosť medzi touto epidémiou a niektorou z tých dvoch predchádzajúcich. Nejaká súvislosť tu musí byť."

"A čo nemocničná reštaurácia?" pripomenula Marissa.

"To je len vaša vlastná myšlienka," skonštatoval Dubček.

107

Dubčeka laboratória "Mohli/ v karant "Neš la, že>< vzt'at nepreniesol jedlom, a tak si neviem 'a súvisieť reštaurácia..."
Otvoril *\$ * u toľkých ľudí je prekvapujúci *^-. iý inštinkt bez ohľadu na moje .rpajte všetky možnosti, aké by tu .angeleskou a saintlouiskou epidé-

.o hľadela na zavreté dvere. Potom znovu poznámky a na kopu anamnéz. Pôsobili li Cyrillove posledné slová výzvou, rozhodla sa ^mocničnú samoobslužnú reštauráciu, ktorá zaberala j krídlo na druhej strane nádvorja s kvetinovými záhonmi, ^ridlové dvere do veľkej miestnosti boli zavreté a na ich a vej polovici bol pripichnutý oznam: Z nariadenia ministerstva zdravotníctva zatvorené. Marissa dvere potlačila. Neboli zamknuté.

Miestnosť za nimi žiarila úzkostlivou čistotou, zariadená bola nábytkom z plastov a nehrdzavejúcej. ocele. Priamo pred Marissou stál pult na teplé jedlá so stohmi navíšených podnosov na jednej strane a s pokladnicou na strane druhej. Za pultom na teplé jedlá boli druhé dvojkrídlové dvere s malými okrúhlymi okienkami, ktoré viedli do kuchyne. Otvorili sa, práve keď Marissa váhala, či ta vojsť, alebo nie, a zjavila sa v nich robustná, no atraktívna žena stredných rokov a zakričala, že reštaurácia je zavretá. Marissa sa predstavila a požiadala, či by jej mohla položiť niekoľko otázok.

"Samozrejme," odpovedala žena, ktorá s ľahkým škandinávskym prízvukom vysvetlila, že sa volá Jana Beronsonová a že je vedúcou samoobslužnej reštaurácie. Marissa s ňou zašla do kancelárie, izbičky bez okien, ktorej steny pokrývali tabuľky a jedálne lístky.

Po krátkom zdvorilostnom rozhovore si Marissa vypýtala jedálny lístok spreď troch dní. Slečna Beronsonová ho vybrala z fascikla a Marissa si ho celý podrobne preštudovala. Obsahoval bežné samoobslužné menu s troma hlavnými chodmi, s dvoma polievkami a dezertom podľa výberu.

"Sú to všetky ponúkané jedlá?"

"To sú objednávané jedlá," odpovedala slečna Beronsonová.

108

Prirodzene, že okrem nich ponúkame aj široký výber obložených chlebičkov, šalátov a nealkoholických nápojov." Marissa požiadala, či môže dostať kópiu jedálneho lístka, a slečna Beronsonová vyšla z kancelárie, aby papier okopírovala.

Marissa sa rozhodla, že sa vráti ku každému z pôvodných prípadov a spýta sa ich, čo pred troma dňami obedovali.

Takisto sa opýta kontrolnej skupiny zostavenej z ľudí, ktorí si vyberali jedlo z toho istého menu a neochoreli.

Slečna Beronsonová sa vrátila s kópiou. Ako papier skladala, Marissa sa spýtala: "Postihlo to aj jednu z vašich zamestnankýň, však?"

"Máriu Gonzalesovú," odpovedala slečna Beronsonová.

"Aké tu mala pracovné povinnosti?"

"Pracovala buď pri pulte s teplými jedlami, alebo pri šalátoch," oznámila slečna Beronsonová.

"Mohli by ste mi povedať, kde robila v spomínaný deň?" opýtala sa ďalej Marissa.

Slečna Beronsonová vstala a prešla k veľkej popísanej tabuľke na stene.

"Pri dezertoch a šalátoch," upresnila.

Marisse zišlo na um, že by mali spraviť testy na ebolové protilátky celému osadenstvu reštaurácie. Aj keď Ralph spomenul ebolovú Mary len zo žartu, mohlo sa prihodiť práve čosi také, hoci v Afrike to bolo celkom inak.

"Chcete si prezrieť naše zariadenie?" spýtala sa slečna Beronsonová v snahe byť nejako nápomocná.

V priebehu nasledujúcich tridsiatich minút Marissa absolvovala veľkú okružnú cestu po reštaurácii, skladajúcej sa z dvoch kuchýň a priestoru jedálne. V kuchyni si prezrela chladiacu komoru, prípravovňu jedál a obrovské plynové sporáky. V jedálenskom priestore prešla popri pulte na teplé jedlá, nakukla do strieborných varníc a ponadvihovala prikrývky nádob na šaláty.

"Chcete vidieť aj sklad?" spýtala sa slečna Beronsonová, keď končili.

Marissa odmietla, lebo si uvedomila, že nadišiel čas zájsť za pacientmi a spýtať sa ich, čo z jedálneho lístka, ktorý mala teraz pri sebe, si pred troma dňami vybrali.

Marissa sa na otáčacej stoličke oprela dozadu a pretrela si oči.

109

Dubčeka laboratória^ * "Mohl/ \^ v karant "Neí la, že vzt'ah Mudným druhého dňa jej pobytu vo " pospať si len štyri hodiny. Pridelili ku gynekologickej ambulancie, .. zobudilo ju to.

M dverí. Obrátila sa a zazrela ^tej ruke miestne noviny. Titulok svedčené o skrytom prameni ebolovej * naňho si Marissa uvedomila, že je ako », aby ste nehovorili s novinármi."

.n. novinami. "Tu to stojí čierne na bielom: íumenthalová z SKCH povedala, že v USA je nejaký vírusu Ebola a epidémia vo Phoenixe sa rozšírila .;ným jedlom alebo vodou... Marissa, myslím, že vám ausím vravieť, aké problémy ste si týmto narobili!"

Marissa vzala noviny a rýchlo článok prebehla. Naozaj ju citovali, ale iba z druhej ruky. Informácie podával Bili Freeman, jeden z lekárov, ktorí jej pomáhali robiť anamnézy. Upozornila na to Dubcheka.

"Nie je podstatné, či ste sa s novinármi zhovárali priamo, alebo ste mali prostredníka, čo to urobil za vás. Výsledok je rovnaký.

Z článku vyplýva, že SKCH stojí za vašimi dohadmi, a to nie je pravda. Nemáme dôkazy, že by tu bola nejaká súvislosť s jedlom, a nechceme ani vyvolať týmto spôsobom masovú hystériu."

Marissa si zahryzla do spodnej pery. Zdalo sa, že vždy, keď s ňou tento človek hovorí, je to len preto, aby jej vytkol nejakú chybu.

Keby len bola zvládla epizódu v losangeleskom hoteli s väčšou diplomaciou, možno by nebol taký nazlostený. Koniec koncov, čakal vari, že s nikým neprehodí ani slovo? Tímové úsilie je predsa založené na komunikácii.

So sebaovládaním vrátila Dubchekovi noviny. "Myslím, že by ste sa teraz mali pozrieť na toto."

"Čo je to?" spýtal sa podráždene.

"Výsledok ďalšieho prieskumu u prvých nakazených pacientov.

Aspoň tých, čo boli schopní odpovedať. Všimnite si, že jedna vec priam bije do očí. Okrem dvoch ľudí, ktorí si nevedeli spomenúť, všetci pacienti jedli pred štyrmi dňami v nemocničnej jedálni vanilkový puding. Ak sa pamätáte na môj prvý prieskum, bol obed

110

jedálni nemocnice jediným bodom spoločným pre všetkých.

Takisto si, prosím, všimnite, že skupina dvadsaťjeden ľudí, ktorá tam takisto v ten deň obedovala, no nejedia vanilkový puding, ostala zdravá."

Dubchek odložil noviny na pult. "Toto je pre nás výborné cvičenie, no zabúdate pri ňom na dôležitý fakt: ebolová nákaza sa jedlom neprenáša."

"To viem," odpovedala Marissa. "No nemôžete ignorovať fakt, že tentoraz sa epidémia začala ako lavína a po izolácii chorých sa jej postup výrazne spomalil."

Dubchek sa zhlboka nadýchol. "Počúvajte," začal blahosklonne, "doktor Layne vyjadril podporu vášmu pôvodnému zisteniu, že jeden z pacientov bol na konferencii v San Diegu s Richtermom a Zabriským. Z tejto skutočnosti vychádza naše oficiálne stanovisko: Richter preniesol vírus z jeho endemického prirodzeného prostredia v Afrike sem a rozšíril ho na ostatných lekárov v San Diegu, a teda aj na toho chudáka oftalmológa z nemocnice Medica."

"Ale vaše stanovisko ignoruje to, čo vieme o inkubačnom čase hemoragickej horúčky."

"Chápem, že sú tu rozpory," pripustil Dubchek otrávene, "no v tejto chvíli je to naše oficiálne stanovisko. Nestarám sa, či budete skúmať možnosti prenosu prostredníctvom jedla, ale, pre živého boha, prestaňte o tom rozprávať. Uvedomte si, že ste tu v oficiálnom postavení. Nechcem, aby ste vyslovovali svoje súkromné názory pred hocikým, najmä nie pred novinármi.

Rozumiete?"

Marissa prikývla.

"A je tu zopár vecí, ktoré by ste mohli urobiť," pokračoval Dubchek. "Bol by som rád, keby ste sa spojili s kanceláriou ministerstva zdravotníctva a požiadali ich, nech sa postarajú o pozostatky niektorých obetí. Budeme chcieť, aby sa niektoré preparáty zmrazili a zaslali do Atlanty."

Marissa opäť prikývla. Dubchek už bol medzi dverami, no vzápätí zaváhal. Obzrel sa a povedal oveľa láskavejším tónom:

"Možno by vás zaujímalo, že Tad začal porovnávať vírus Ebola

2 losangeleskej, zo saintlouiskej a z phoenixskej epidémie.

Predbežné výsledky nasvedčujú, že všetky patria k tomu istému druhu. To teda podporuje názor, že ide o jedinú súvislú

111

Dubcheka laboratória "Mohlv v karant "Ne/^ la, ži vzt'ah

rýchlym pohľadom plným sebaus-

'i sa, čo robiť. Nanešťastie 'lkový puding. To by veci ^ .d vziať krv všetkým, ktorí *t na protilátky. Takisto sa .iie vzorky surovín, z ktorých sa s] navrávalo, že aj keď bol puding •izistí nič. Vedelo sa, že vírus je jie teploty, takže do pudingu sa mohol /chladol. Ale ako? Marissa civela na stoh ami. Chýbajúce ohnivko musí byť niekde tu.

MU viac skúseností, možno by si ho bola schopná

8

16. mája Prešiel takmer celý mesiac a Marissa konečne sedela vo vlastnej pracovni v budove SKCH v Atlante.

Phoenixskú epidémiu napokon zvládli, a tak ona, ako aj Dubchek a ostatní lekári zo strediska mohli z nemocnice odísť, hoci ešte vždy bez konečných odpovedí na otázku, čo nákazu spôsobuje a ako sa chrániť pred jej opätovným výskytom.

Ako epidémia ustupovala, Marissa sa čoraz väčšmi tešila na domov a na prácu v stredisku. A teraz, napriek tomu všetkému, bola nešťastná. Potláčala slzy vyvolané zmiešanými pocitmi znechutenia a zlosti a uprene hľadela na krátky list, ktorý sa začínal slovami: "S ľútosťou vám oznamujeme..." Dubchek znovu odmietol jej návrh pracovať s vírusom Ebola v maximálne zabezpečenom laboratóriu, napriek tomu, že si ďalej zvyšovala zručnosť v laboratórnej práci s vírusmi a tkanivovými kultúrami-

V tejto chvíli bola skutočne znechutená. Ešte vždy cítila, že sa nemýlila, keď rozšírenie epidémie vo Phoenixe dávala do súvislosti s vanilkovým pudingom, a zúfalo si potrebovala svoje stanovisko

112

veriť na zvieracích systémoch. Mala pocit, že ak sa jej podarí ochopiť, ako sa vírus prenáša, odhalí aj podstatu toho, odkiaľ sa tu vôbec zjavil.

Zahľadela sa na veľké hárky papiera zachytávajúce prenos vírusu Ebola v niekoľkých generáciách počas všetkých troch epidémií v Amerike. Zostrojila aj menej úplný, no podobný graf dvoch predchádzajúcich epidémií z roku 1976. Obe vypukli takmer súčasne, jedna v Yambuku v Zaire, druhá v Nzare v Sudáne. Materiály získala z množstva údajov uložených v archívoch SKCH.

Z afrických poznatkov ju mimoriadne zaujalo to, že sa nikdy nezistil rezervoár vírusu. Dokonca ani odhalenie skutočnosti, že vírus hemoragickej horúčky Lassa preživa v konkrétnom druhu domových myši, nepomohlo lokalizovať rezervoár vírusu Ebola.

Podozrievali všetky možné živočíchy - komáre, ploštice, opice, myši, potkany — no postupne ich s definitívnou platnosťou vylučovali. Rovnaká záhada to bola v Afrike i v Spojených štátoch.

Marissa hodila ceruzu na písací stôl s pocitom márnosti.

Dubchekov list ju nemohol prekvapiť, najmä nie odvtedy, čo ju postupne odstavoval od jej vlastnej práce vo Phoenixe, a do Atlanty ju poslal hneď v ten istý deň, keď sa skončila karanténa.

Zdalo sa, že je rozhodnutý podporovať stanovisko, že vírus Ebola priviezol z Afriky doktor Richter a od neho sa potom preniesol na kolegov oftalmológov počas konferencie očných chirurgov v San Diegu. Dubchek bol presvedčený, že dlhý inkubačný čas je nejaká anomália.

Z náhleho popudu Marissa vstala a šla pohľadať Tada. Pomáhal jej pri písaní žiadosti a verila, že po terajšom

Dubchekovom zamietnutí jej dovoľí, aby sa mu vyplakala na pleci.

Po niekoľkých protestoch ho Marissa vytiahla z virologického laboratória na skorý obed.

"Predsa to môžeš skúsiť znovu," utešoval ju Tad, keď mu bez okolov oznámila zlú správu.

Marissa sa usmiala. Hneď sa cítila lepšie. Tadova naivita pôsobila podmanivo.

Prešli lávkou do hlavnej budovy. Výhodou skorého obeda bolo, že v jedálni ešte nestál rad čakajúcich.

Akoby toho Marissa nemala už dosť, jedným z dnešných

113

Dubcheka laboratória "Mohli v karanténe la, '. Keď prišli k stolu a položili naň >ž Tad otestoval suroviny na • poslala z Arizony.

"Vby to bolo jednoduché fým by sa dalo vysvetliť v zdravotníckych zariadeniach -

„," oznámil Tad. "No mal by som ťa A, čo robím, a prskal. Marissa, čo je .to sa niečo vo Phoenixe?" ašeni povedať Tádovi o všetkom, no znova sa a mohla už aj tak zlú situáciu ešte zhoršiť. A tak, .a. nejako odpovedať, vysvetliť, že nechtiac sa stala .nových informácií, ktoré sa odlišovali od oficiálneho . SKCH. í odhryzol z obloženého chlebička. "To bola tá historka, čo .a, že niekde v USA je skrytý rezervoár vírusu Ebola?" ivlarissa prikývla. "Som si istá, že vírus bol v tom vanilkovom puding. A som presvedčená, že budeme musieť čeliť ďalším epidémiám."

Tad pokrčil plecami. "Moja robota podľá všetkého podporí Dubchekovo stanovisko. Izoloval som RНК a kapsidové proteíny vírusu zo všetkých troch epidémií, a na veľké počudovanie vysvitlo, že sú identické. To znamená, že celý čas máme do činenia s tým istým druhom vírusu, z čoho zase logicky vyplýva, že skúmame jednu a tú istú epidémiu. Vírus Ebola má zvyčajne odstupňované mutanty. Dokonca aj obe africké epidémie v Yambuku a v Nzare, ktoré boh' od seba vzdialené iba osemstopäťdesiat kilometrov, mali mierne rozdielne druhy."

"A čo inkubačný čas?" namietla Marissa. "Pri každej epidémii bol inkubačný čas nových prípadov vždy dva až štyri dni. No medzi konferenciou v San Diegu a epidémiou vo Phoenixe prešli tri mesiace."

"Dobre," povedal Tad. "Lenže väčším kameňom úrazu bude, keď začneš vysvetľovať, ako sa vírus dostal do vanilkového pudingu, a navyše v takom množstve."

"Práve preto som ti poslala suroviny."

114

Ale, Marissa," ohradil sa Tad, "predsa vírus Ebola neznesie viac ako šesťdesiat stupňov Celzia. Aj keby v surovinách bol býval, počas varenia by bol stratil infekčnosť."

?:Aj servírka, ktorá dezert podávala, ochorela. Možno puding sama infikovala."

„Krásne," Tad prevrátil belasé oči. "A odkiaľ zobrala vírus, ktorý žije len v čiernej Afrike?"

"Neviem," pripustila Marissa. "Som si však istá, že sa nezúčastnila na konferencii očných lekárov v San Diegu."

Pár minút jedli v napätom tichu.

"Poznám len jedno miesto, odkiaľ mohla servírka získať vírus," povedala Marissa napokon.

"A to?"

"Odtiaľto, zo strediska."

Tad položil zvyšok obloženého chlebička a vyvalil na Marissu oči.

"Panebože, vieš, čo tým naznačuješ?"

"Nič nenaznačujem," odpovedala. "Jednoducho konštatujem fakt. Jediný známy rezervoár vírusu Ebola je v našom maximálne zabezpečenom laboratóriu."

Tad neveriaco pokrútil hlavou.

"Tad," ozvala sa Marissa s rozhodnosťou v hlase. "Chcem ťa požiadať o láskavosť. Mohol by si mi obstarat' z oddelenia biologickej ochrany zoznam všetkých ľudí, ktorí vstúpili za posledný rok do maximálne zabezpečeného laboratória?"

"To sa mi nepáči," vyhlásil Tad a oprel sa dozadu.

"No tak," nedala sa Marissa. "Taký výpis predsa nikomu neublíži. Som si istá, že vymyslíš, čím takú žiadosť zdôvodniť."

"Výpis nie je problém, v minulosti som už čosi podobné žiadal.

Čo sa mi na tom nepáči, je, že tým podporujem tvoju paranoidnú teóriu a viac-menej sa dostávam medzi teba a vedenie, konkrétne medzi teba a Dubcheka."

"Láry-fáry," povedala Marissa. "Sotva sa dostaneš medzi mňa a Dubcheka tým, že mi prinesieš jeden výpis. Napokon, ako sa to Dubček dozvie? Ako sa to dozvie hocikto iný?"

»V tom máš pravdu," súhlasil Tad neochotne. "Ale len s podmienkou, že to nikomu neukážeš."

»Dobre," súhlasila, akoby to už mala. "Zastavím sa dnes večer u teba doma. Čo povieš?"

»Fajn, súhlasím."

115

Dubcheka laboratória "Mohl v karant "N la, že ^ -kvelý kamarát a mala výborný ~<itko. Upokojovalo ju to, lebo :u láskavosť. Chcela sa opäť 'aboratória. j . ystúpila z hondy. Ulica .volesá smerom k obrubníviac ráz, v byte uňho nebola /chodu a pokúsila sa uhádnuť, , takmer deväť večer a tma. vedela, že má pre ňu to, čo chcela, ^o sa usmieval, keď otvoril.

.ta nízku čalúnenú pohovku a netrpezlivo Tado v murko zmyselne a maznavo poobtíeral .nefúbym úškrnom predložil pred Marissu výpis "Povedal som im, že si pre vlastnú potrebu skontrolu-

...venciu vstupov," vysvetľoval Tad. "Ani nemrli."

.rissa začala od prvej strany a všimla si, že sú tu pedantne ^namerané všetky návštevy maximálne zabezpečeného laboratória, s menami a časmi príchodu a odchodu. Ukazovák sledovala mená, spoznávala však len niektoré.

Najčastejšie sa tam zjavovalo Tado.

"Všetci vedia, že som jediný poctivý pracant v SKCH," vyhlásil so smiechom.

"Nečakala som, že zoznam bude taký dlhý," postáňovala sa a prudko prevracala strany. "Majú všetci z tohto zoznamu ešte vždy povolenie na vstup?"

Tad sa naklonil ponad Marissino plece a skúmal stránky. "Obráť to na začiatok."

"Tento chlapík, Gaston Dubois," ukázal na meno, "už nemá vstupnú kartu. Je to zástupca Svetovej zdravotníckej organizácie a v meste sa zdržal iba krátko. A tento chlapík," Tad ukázal na akéhosi Harryho Longforda, "bol študentom postgraduálneho štúdia na Harvardskej univerzite a vstupná karta do laboratória mu platila, len kým pracoval na jednej špecifickej výskumnej úlohe."

Marissa si všimla, že v zozname sa viac ráz vyskytuje meno plukovníka Woolberta a takisto akéhosi Heberlinga, ktorého

116

návštevy boli až do septembra pravidelné. Potom sa jeho meno stratilo, a tak sa Marissa naňho opýtala.

„Herberling u nás pracoval," vysvetľoval Tad. "Pred šiestimi mesiacmi zmenil zamestnanie. V poslednom čase došlo v akademickej virológii k niekoľkým presunom kvôli veľkým dotáciám, ktoré vznikli zo strachu pred AIDS."

"Kam odišiel?" spýtala sa Marissa a obrátila stranu.

Tad pokrčil plecami. "Nech sa prepadnem, ak viem. Myslím, že chcel nastúpiť do pevnosti Detrick, ale medzi ním a Woolbertom to bohvieako neklapalo. Heberling je šikovný, no nemá práve najpríjemnejšiu povahu a len ťažko sa s ním dá vychádzať."

Kolovala hláska, že sa uchádza o Dubchekovo miesto. Som rád, že ho nedostal. Iste by mi bol spravil zo života peklo."

Marissa prelistovala zoznam až po január a ukázala na meno zjavujúce sa viac ráz v priebehu dvoch týždňov: Glória Frenchová.

"Kto je to?" spýtala sa.

"Glória sa zaoberá parazitárnymi ochoreniami. Používa laboratórium príležitostne pri výskume vírusových problémov vrodeneho bacilonosičstva."

Marissa zrolovala zoznam.

"Spokojná?" spýtal sa Tad.

"Je to viac, než som čakala," priznala. "Vážim si tvoju pomoc."

No aj tak mám ešte niečo."

"Ach, nie," zvolal Tad.

"Upokoj sa," chlácholila ho Marissa. "Hovoril si, že vírus Ebola z Los Angeles, zo St. Louis aj z Phoerúxu je ten istý druh. Rada by som videla, ako si to stanovil."

"Ale všetky podkladové materiály sú v maximálne zabezpečenom laboratóriu," bránil sa chabo Tad.

"No a?" opýtala sa Marissa.

"Ešte vždy nemáš povolenie na vstup," pripomenul jej. Vedel, čo bude nasledovať."

»Nemám povolenie na vstup v tom zmysle, že tam nesmiem robiť výskumy," hovorila Marissa. "To znamená, že do laboratória nemám čo chodiť sama. Lenže je iné, keď pôjdem s tebou, a najmä ak tam nikto nebude. Po našej poslednej návšteve sa nevyskytli nijaké ťažkosti, však?"

S tým musel súhlasiť. Naozaj sa nevyskytli nijaké ťažkosti, tak Prečo by návštevu nemohli zopakovať? Nikto mu predsa výslovne

117

Dubcheka laboratória "Mohli/ v karant "Netff\ do laboratória, takže ešte vždy ' vedel, že ho -Marissa opäť ; čaru. Navyše bol hrdý na 'ojovalo ho, že jej tým i'era, alebo hocikedy, to je pohárik," dodala. "Tentoraz pla- .de mal Tad kľúče a vstupnú kartu do jženú kabelku. xm autom začal Tad zložito opisovať svoj ^arissa počúvala, ale len povrchne. O laborató-

4 pre dačo iné.

/ raz obaja sa zapísali na vrátnici SKCH a vyviezli sa _ cahom, akoby šli do Marissinej pracovne. Na jej vystúpili, zbehli pol poschodia a napokon prešli po lávke .ovy virológie. Prv než Tad stihol otvoriť oceľové dvere, .äsa zopakovala číselný kód: "99 - 57 - 97." i'ad na ňu obdivne pozrel. "Bože, to je pamäť!"

"Asi si už zabudol," zasmiala sa Marissa. "Sú to moje miery."

Tad len zafučal.

Keď zažal svetlo a uviedol do chodu kompresory vonkajších prístupových priestorov, Marissa pocítila ten istý nepokoj ako pri prvej návšteve. Laboratórium čmsi naháňalo hrôzu. Spôsobovala to atmosféra akoby prenesená z vedecko-fantastického filmu.

Vošli do šatne a bez slova sa prezliekli, najprv do sterilných bavlnených odevov a potom do igelitových kombinéz. Po Tadovi si aj Marissa pripojila vzduchovú hadicu na potrubie.

"Ide ti to ako starému profikovi," komentoval Tad, keď rozsvietil vo vnútornom laboratóriu a naznačil jej, aby si odpojila hadicu a prešla do ďalšej komory.

Kým čakala na Tada v malej miestnosti, kde na spiatocnej ceste podstupia sprchovanie fenolovým dezinfekčným prostriedkom, prepadla ju klaustrofóbia. Bojovala proti nej, no vytratila sa, až keď vstúpili do vnútorného rozľahlého laboratória. Praktické cvičenia s vírusmi jej pomohli spoznať mnohé prístroje. Poznala už 'nkubátory na tkanivové kultúry, a dokonca zariadenia na chromatografiu.

Tam je to," ukázal Tad, keď sa obaja napojili na príslušné rozdvajky. Odviedol ju k jednému z pracovných stolov, na ktorom bola súprava exoticky pôsobiaceho laboratórneho skla, a začal vysvetľovať, ako sa separuje RNK a kapsidové proteíny z vírusu Ebola.

Marissine myšlienky však blúdili inde. V skutočnosti chcela vidieť, kde vírus Ebola skladujú. Zrak jej padol na izolovacie dvere zavreté na závoru. Ak by mala hádať, povedala by, že je to tam. Len čo Tad prerušil výklad, spýtala sa, či by jej nemohol ukázať, kde uchovávajú vírus.

Na okamih zaváhal. "Tam," ukázal na izolovacie dvere.

"Môžem sa pozrieť?" spýtala sa.

Tad pokrčil plecami. Potom jej naznačil, aby šla za ním.

Odknisal sa do bočnej časti miestnosti a ukázal na zariadenie vedľa jedného z inkubátorov na tkanivové kultúry.

Predtým teda neukazoval na izolovacie dvere.

"Tu?" spýtala sa prekvapená a sklamaná Marissa. Očakávala primeranejšiu skrýšu, čosi so zámkami a závorami.

"Vyzerá to ako mraznička doma u mojich rodičov."

"Naozaj je to pultová mraznička," odpovedal Tad. "Len sme ju upravili, aby bola schopná ako chladiacu zmes používať tekutý dusík." Ukázal na prívodnú a odvodnú hadicu. "Udržiavame teplotu na mínus sedemdesiatich stupňoch Celzia." Okolo mrazničky a popod držadlo dvierok bola obkrútená reťaz, zaistená zámkou na číselnú kombináciu. Tad nadvihol ^ámku. "Človek, čo určil tento kód, mal zmysel pre humor.

Čarovné trojčíslenie je 6 - 6 - 6."

"Nevidí sa mi to ktovieako bezpečné," podotkla Marissa.

Tad pokrčil plecami. "Kto sem chodí? Upratovačka?"

"Myslím to vážne," nedala sa Marissa.

"Do laboratória sa nedostane nikto, kto nemá vstupnú kartu," povedal Tad, otvoril zámok a vytiahol reťaz.

Dajsamisvete, pomyslela si Marissa.

Tad otvoril dvierka a Marissa zhora nakukla dnu, akoby. očakávala, že na ňu stade niečo vyskočí. To, čo cez mrazivú hmlu uvidela, boli tisícky a tisícky drobných fľaštičiek s plastikovými uzávermi, nastavané na kovových podložkách.

118

119

Dubcheka laboratóri "Mohli v karan "Ne la, vzť a ífe ^ utrel Tad zarosenú vnútornú ^avila schéma, podlá ktorej sú nej číslo podložky vírusu ako keď predavač hľadá jednu fľaštičku a spravil ** zachytila. Začula Tadov jeho igelitového obleku duto x>dráždenie. Toto naozaj nebolo "my.

.ištičkou k Marisse a vravel, nech si ju . Zvieral ju nezmyselný strach. ye toho veľa," ukázal na drobnú kvapku riálu, "ale je tam asi milión vírusov."

.. som to už videla, asi by si to mal dať naspäť."

.l nevrátil fľaštičku na podložku, nezavrel dvierka .eprevliekol reťaz s bicyklovou zámkou. Potom Marissa *a pohľadom po laboratóriu. Prostredie na ňu celkovo oilo cudzo, no jednotlivé kusy zariadenia sa jej zdali dosť -tídné.

"Je tu niečo také, čo nebýva v bežných laboratóriách?"

"Bežné laboratóriá nemajú vzduchotesne dvere a negatívny systém tlaku vzduchu," vysvetlil.

"Nie. Mám na mysli jednotlivé časti zariadenia."

Tad sa poobzeral. Zrak mu spočinul na ochranných odsávačoch nad pracovnými stolmi, tvoriacimi ostrov v strede miestnosti.

"Tieto odsávače sú špecifické," ukázal na ne. "Ich názov je filtračný systém HEPA typ 3. To je to, čo si mala ma myslieť?"

"Používajú sa len v maximálne zabezpečených laboratóriách?"

"Výlučne. Skonštruovali nám ich na objednávku."

Marissa podišla k odsávaču nad Tadovým stolom. Vyzeral ako masívny odsávací vetrák nad sporákom.

"Kto ich vyrobil?" opýtala sa.

"Môžeš sa pozrieť," dodal Tad a dotkol sa kovovej tabuľky na boku odsávača. Bola na nej firma: Laboratórna technika, Južný Bend, Indiána. Marissa zišlo na uni, či si niekto v poslednom čase nedal vyrobiť také isté odsávače. Vedela, že je to bláznivý nápad

120

vydolovaný kdesi zo dna jej mysle, no odkedy dospela k záveru, že phoenixskú epidémiu spôsobil vanilkový puding, nemohla sa ubrániť myšlienke, že epidémia ktosi vyvoláva zámerne. Alebo možno nejaký lekár začal s výskumom, ktorý sa mu vymkol z rúk.

"Počuj, myslel som, že máš záujem o moju prácu," povedal náhle Tad.

"To aj mám," pritakala Marissa. "Len ma trochu ohuruje toto miesto."

Tad chvíľu mlčal, kým sa pokúšal vybaviť si, kde v prednáške prestal, a potom začal odznova. Marissine myšlienky zatiaľ blúdili inde. V duchu si spravila poznámku: napísať do Laboratórnej techniky.

"Tak čo si o tom myslíš?" spýtal sa Tad, keď napokon skončil.

"Som nadšená," vyhlásila Marissa, "... a veľmi smädná. Poďme na ten pohárik."

Cestou von ju Tad vzal do svojej malej pracovne a ukázal jej, ako sa jednotlivé záverečné výsledky navzájom úplne rovnajú jeden druhému, čo nasvedčuje, že všetky epidémie boli vlastne jedna a tá istá.

"Porovnal si americký druh s africkými?" spýtala sa.

"Ešte nie," priznal Tad.

"Máš aj z afrických tie isté grafy?"

"Isteže mám," odpovedal. Podišiel k skrinke na spisy a vytiahol poslednú zásuvku. Bola taká plná, že len s ťažkosťami z nej vybral dva manilové obaly. "Tu je Sudán, a tu Zair." Rozložil ich na písacom stole a opäť si sadol.

Marissa otvorila prvý obal. Grafy sa jej zdali rovnaké, no Tad poukázal na podstatné rozdiely medzi takmer všetkými šiestimi proteínmi vírusu Ebola. Potom Marissa otvorila druhý obal. Tad sa nahol dopredu, vzal jeden zo zairských grafov a položil ho vedľa toho, ktorý práve dokončil.

"Tomu neverím." Zhrabol niekoľko ďalších grafov a uložil ich na stole vedľa seba.

"Čomu?" spýtala sa Marissa.

"Budem to musieť zajtra dať do spektrofotometra. Pre istotu."

"Pre akú istotu?"

"Je tu takmer úplná štruktúrna homológia," povedal Tad.

121

Dubcheka laboratória "MohliJ v karanlj "NeS la, vzt'ah ^, "ovor zrozumiteľne. Čo si to m z troch posledných ^ "-\pokon prevravela adesiatego šieste-

.dteho siedmeho vo au?"

. a opäť pozrel na grafy.

.ia sa Marissa. že je to len štatistická náhoda."

.e oči uprel na Marissu. "Je to ,mám čo povedať." hlavnej budovy a Marissa usadila Tada .a napísala na stroji krátky list. žitý, že mu musíš písať ešte teraz v noci list?"

.I to spraviť, kým mám všetko v čerstvej pamäti," vtiahla list zo stroja a vložila ho do obálky. "Tak. Ani .10 dlho, však?" V kabelke pohľadala známku. Adresát .ooratórna technika, Južný Bend, Indiána.

Vreče, prepánajána, im píšeš?" spýtal sa Tad.

"Chcem nejaké informácie o filtračnom systéme HEPA typ

3."

Tad vstal. "A načo?" vyzvedal sa s iskričkou záujmu. Vedel, že Marissa je impulzívna. Zišlo mu na um, že spravil chybu, keď ju opäť vzal do maximálne zabezpečeného laboratória.

"Pod' už!" zasmiala sa Marissa. "Ak mi Dubchek bude aj naďalej zamietat' žiadosť o povolenie vstupu do maximálne zabezpečeného laboratória, budem si musieť postaviť vlastné."

Tad sa chystal dačo namietnuť, no Marissa ho schmatla za ruku a ťahala ho k výt'ahu.

122

17. mája Marissa vstala zavčasu naplnená pocitom rozhodnosti. Využila veľkolepé jarné ráno a šla si aj s Taffym zabehať. Zdalo sa, že dokonca aj pes vychutnáva nádherné počasie, lebo v kruhoch obiehal okolo Marissy, ktorá prešla okolie krížom-krážom.

Po návrate domov sa osprechovala, kým sa obliekala, zapla si na chvíľu televíziu a o pol deviatej už bola na ceste do strediska.

V pracovni si na skrinku so spismi odložila kabelku a sadla si za písací stôl. Potrebovala zistiť, či má dosť informácií o

jednotlivých druhoch vírusu Ebola, aby mohla vypočítať, aká je štatistická pravdepodobnosť, že americký druh je ten istý ako zairský z roku

1976. Ak by tu bola aspoň malá šanca, odhadovala, že by potom mala vedecky podloženú bázu, o ktorú by mohla oprieť svoje čoraz väčšie podozrenia.

Marissa sa však ďalej nedostala. Uprostred zelenej podložky na písacom stole ležal interný list. Otvorila ho a prečítala si stručný odkaz, aby ihneď prišla do pracovne doktora Dubcheka.

Prešla do budovy virológie. V noci jej dávala lávka obohnaná drôteným pletivom pocit istoty, no v jasnom slnečnom ráne vyvolávala väzenské pocity. Dubchekova sekretárka zatiaľ neprišla, a tak Marissa zaklopala na odchýlené dvere. Dubchek sa za písacím stolom skláňal nad poštou. Keď zdvihol zrak, povedal jej, aby zavrela dvere a sadla si. Marissa spravila, o čo ju požiadal, a pritom si uvedomovala, že Dubchek sleduje svojimi ónyxovými očami každý jej pohyb. V pracovni bol ako vždy neporiadok spôsobený najmä kôpkami kópií vedeckých článkov na každej voľnej ploche. Chaos patril k Dubchekovmu štýlu práce, aj keď on sám chodil vždy dokonale upravený.

"Doktorka Blumenthalová," začal hlbokým, dobre ovládaným hlasom. "Viem, že ste boh včera večer v maximálne zabezpečenom laboratóriu."

Marissa nevravela nič. Dubchek sa jej nespytoval, iba konštatoval skutočnosť.

"Myslím, že som vám jasne povedal, že ta nemôžete, kým

123

nedostanete povolenie na vstup. Zistil som, že - mierne povedané - nevenujete pozornosť mojim zákazom, najmä odvtedy, ako ste dali Tadovi bez oprávnenia vyhodnotiť vzorky jedla z nemocnice Medica."

"Usilujem sa robiť svoju prácu čo najlepšie," odpovedala Marissa. Jej znepokojenie sa rýchlo menilo na zlosť. Zdá sa, že Dubchek nikdy nezabudne na to, ako ho v Los Angeles odmietla.

"Lenže to, čo je najlepšie podlá vás, ešte nestačí," odsekol. "A myslím, že neviete odhadnúť šírku zodpovednosti strediska voči verejnosti, najmä za súčasnej situácie vytvorenej okolo AIDS."

"Podľa mňa nemáte pravdu," vzdorovala Marissa Dubchekovi - j mu blížiacemu pohľadu. "Beriem našu zodpovednosť voči verejnosti veľmi vážne a myslím si, že minimalizovanie ebolového nebezpečenstva je medvedia služba. Neexistuje nijaký vedecky podložený dôvod veriť, že ebolové epidémie sú už za nami, a ja sa zo všetkých síl pokúšam vypátrať ich prameň, prv než budeme stáť pred ďalšou."

"Doktorka Blumenthalová, nie ste tu šéfkou!"

"Tejto skutočnosti som si veľmi dobre vedomá, doktor Dubchek. Ak by som bola, celkom iste by som nepodpísala oficiálne stanovisko, že doktor Richter preniesol vírus Ebola z Afriky, a ten potom nepozorovaný prežil kdesi šesťtyždňovú inkubačnú lehotu."

A ak vírus nepreniesol doktor Richter, potom je jeho jediným známym prameňom SKCH."

"Práve takéto nezodpovedné dohady vám nemienim tolerovať."

"Môžete to nazvať dohad," vyhlásila Marissa a vstala. "Lenže ja to nazývam fakt. Dokonca ani pevnosť Detrick nemá vzorky vírusu Ebola. Tento vírus má len SKCH a uskladňujete ho v mrazničke zatvorenej na obyčajnú zámku od bicykla. To je ochrana najvražednejšieho vírusu, aký ľudstvo pozná! A ak si myslíte, že maximálne zabezpečené laboratórium je naozaj dobre zabezpečené, tak vám len pripomínam, že dnu sa podarilo dostať dokonca aj mne."

Marissa sa ešte vždy triasla, keď o pár hodín neskôr vchádzala do fakultnej nemocnice a spytovala sa na cestu do nemocničnej jedálne. Ako kráčala vestibulom, žasla nad sebou a sama sa

124

čudovala, odkiaľ sa v nej vzala taká sila. Nikdy predtým nebola schopná postaviť sa proti autorite, ako to práve urobila. No teraz, pri spomienke na Dubchekovu tvár vo chvíli, keď ju vykázal zo svojej pracovne, cítila sa hrozne. V pochybnostiach, čo ďalej, a istá si tým, že jej kariéra referentky Výskumnej epidemiologickej služby sa chýli ku koncu, odišla zo strediska a bezcieľne sa vozila po meste, až kým si nespomenula na Ralpha a nerozhodla sa požiadať ho o radu. Zastihla ho medzi dvoma chirurgickými zákrokmi a on súhlasil, že sa s ňou stretne cez obed.

Jedáleň fakultnej nemocnice bola príjemné miesto so žltými stolmi a dlážkou z bielych dlaždíc. Marissa zbadala, že Ralph na ňu kýva od rožného stola.

Ako bolo preňho typické, keď sa Marissa priblížila, vstal a pridržal jej stoličku. Hoci mala slzy na krajíčku, usmiala sa. Zdalo sa jej, že takéto galantné spôsoby sa k chirurgickému plášťu nehodia.

"Ďakujem, že si si na mňa našiel čas," začala. "Viem, koľko máš práce."

"Hlúposť," ohradil sa Ralph. "Pre teba mám čas vždy. Povedz, čo sa stalo? V telefóne si sa mi zdala vykoľajená."

"Poďme si najprv vziať jedlo," požiadala Marissa.

Malé prerušenie rozhovoru jej prospelo. Keď sa vrátili s podnosmi, Marissa už lepšie ovládala svoje city. "Mám v SKCH nejaké problémy," priznala sa. Vyrozpárala Ralphovi o Dubchekovom správaní sa v Los Angeles a o príhode v hotelovej izbe.

"Od toho času sa všetko začalo zhoršovať. Možno som naozaj nezvládla každú vec tak, ako som mala, no nemyslím, že som zodpovedná za všetko zlé. Vieš, mám pocit, že si na mne potreboval vybiť sexuálnu agresivitu."

"To sa mi k Dubchekovi vôbec nehodí," zamračil sa Ralph.

"Azda mi len veríš, či nie?" spýtala sa.

"Pravdaže," ubezpečil ju Ralph. "Len si naozaj nie som istý, či za všetky tvoje problémy môže tá nešťastná príhoda. Musíš si uvedomiť, že SKCH je štátna inštitúcia, aj keď ľudia túto skutočnosť ignorujú." Ralph zmíkol a odhryzol si z obloženého chlebaka. Potom pokračoval. "Môžem sa ťa na niečo spýtať?"

"Prirodzene," odpovedala.
"Veríš mi, že som tvoj priateľ a mám na srdci len tvoje dobro?"
125

Marisa prikývla a čakala, čo príde.

"Takže môžem hovoriť bez okolkov," dodal Ralph. "Dostalo sa mi do uší, že istí ľudia v SKCH nie sú s tebou spokojní, lebo neposlúchaš ako hodinky. Viem, že sa ma nepýtaš na radu, no aj tak ti ju dám. V systéme založenom na byrokracii si musíš vlastný názor nechať pre seba, až kým nepríde ten správny čas. Otvorene povedané, musíš sa naučiť držať jazyk za zubami. Viem to, lebo som istý čas strávil v armáde."

"Zvyčajne sa pridávaš na moju stranu, ak ide o otázky súvisiace s ebolovou epidémiou," bránila sa Marissa. Dotklo sa jej, čo práve povedal, aj keď vedela, že má pravdu. Mala dojem, že predsa len odvieďla kus dobrej práce.

"Tvoj postoj k ebolovej epidémii je len časťou problému.

Jednoducho si sa nesprávala ako členka tímu."

"Kto ti to povedal?" spýtala sa provokatívne.

"Ak ti to poviem, nič sa tým nevyrieši," povedal Ralph.

"A takisto sa nič nevyrieši, keď budem držať jazyk za zubami.

Nemôžem prijať stanovisko SKCH k ebolovej epidémii. Je v ňom priveľa rozporov a nezodpovedaných otázok a na jednu z nich som prišla iba včera večer počas nepovolenej návštevy v maximálne zabezpečovanom laboratóriu."

"A čo to bolo?"

"Vie sa, že vírus Ebola nepretržite vytvára mutanty. A teraz stojíme pred skutočnosťou, že všetky tri americké druhy sú identické, a ešte ohromujúcejšie je, že sú takisto identické s druhom zo zairskej epidémie z tisícdeväťstosedemdesiateho šiesteho roku. A preto sa mi vôbec nezdá, že by sa choroba bola rozšírila prirodzenou cestou."

"Možno máš pravdu," pritakal Ralph. "Si však v situácii politika a podľa toho sa musíš správať. Ak by vypukla ďalšia epidémia, hoci dúfam, že sa už nič podobné nestane, plne dôverujem stredisku, že ju bude schopné udržať pod kontrolou."

"To je jeden veľký otáznik," skonštatovala Marissa. "Štatistické údaje z Phoenixu nie sú povzbudzujúce. Vieš si predstaviť, že tam zomrelo stoštyridsaťsedem ľudí a prežili len trinásť?"

"Poznám štatistiku," vyhlásil Ralph. "Ale pri osemdesiatich štyroch pôvodne nakazených ste odvieďli naozaj perfektnú prácu."

126

"Neviem, či by si si myslel, že je taká perfektná, ak by epidémia vypukla tu v tvojej nemocnici," dodala Marissa.

"Asi máš pravdu," súhlasil Ralph. "Straší ma myšlienka na ďalšiu ebolovú epidémiu. Možno preto chcem aj sám uveriť oficiálnemu stanovisku. Ak je to naozaj tak, potom je hrozba zažehnaná."

"Dočerta!" vyhrklo z Marissy so všetkou naliehavosťou. "Tak som sa sústredila na seba, že som úplne zabudla na Tada. Dubček určite vie, že do laboratória ma vzal on. Bude lepšie, keď sa vrátim a preskúmam to uňho."

"Pustím ťa s jednou podmienkou," vyhlásil Ralph. "Zajtra je sobota. Dovoľ, aby som ťa pozval na večeru."

"Si milý. Naozaj mi tým spraviš radosť."

Marissa sa naklonila a pobožkala Ralpha na čelo. Bol taký milý.

Škoda, že nie je trochu prítiažlivejší.

Kým sa Marissa viezla nazad do SKCH, uvedomila si, že zlosť na Dubčeka nahradil strach zo straty zamestnania a pocit viny z toho, ako sa správala. Ralph mal nepochybne pravdu. Nesprávala sa ako členka tímu.

Tada našla vo virologickom laboratóriu, opäť v práci na novom programe výskumu AIDS. Výskum AIDS bol ešte vždy prioritnou úlohou číslo jeden. Len čo zazrel Marissu, zakryl si tvár rukami v predstieranom obrannom geste.

"Bolo to také zlé?" opýtala sa.

"Ešte horšie," vyhlásil.

"Prepáč mi to," ospravedlňovala sa Marissa. "Ako to zistil?"

"Spýtal sa ma," vysvetlil Tad.

"A ty si mu to povedal?"

"Iste. Nezvyknem klamať. Ešte sa ma spýtal, či spolu chodíme."

"A aj to si mu povedal," dotknuto skonštatovala Marissa.

"Prečo nie?" bránil sa Tad. "Aspoň ho to presvedčilo, že nebudem brať do maximálne zabezpečovaného laboratória len tak hocikoho z ulice."

Marissa sa zhlboka nadýchla. Možno bolo lepšie, že vyšlo najavo všetko naraz. Položila Tadovi ruku na plece. "Naozaj ma veľmi mrzí, že som ti spôsobila toľko trápôt. Môžem sa to pokúsiť odškodniť tak, že ťa pozvem na improvizovanú večeru?"

Tad sa rozžiaril. "Fantastické!"

127

O šiestej sa Tad zastavil po Marissu v pracovni, potom šiel svojím autom za jej hondou až po samoobsluhu. Pri pulte si Tad vypýtal dve jahňacie kotlety a čakal, kým mu ich mäsiar odsekne, Marissa zatiaľ vybrala zemiaky a hlávkový šalát. Potraviny hodili do kufra Marissinho auta, no Tad trval na tom, že kúpi ešte nejaké víno. Povedal, že sa stretnú u nej doma, dovtedy môže začať s prípravami.

Medzičasom sa rozpršalo, no ako Marissa počúvala pravidelné zvuky stieračov, cítila sa oveľa istejšie než počas celého dňa.

Rozhodne už pokladala za lepšie, že vyšlo najavo všetko naraz, a prvé, čo v pondelok urobí, bude, že sa Dubchekovi ospravedlní.

Ako dvaja dospelí ľudia určite budú schopní dať veci do poriadku.

Stavila sa v miestnej pekárni a kúpila dva koláče Napoleon.

Potom zašla za dom a cúvla až ku kuchynským dverám, aby to mala s nákupom čo najbližšie. Bola rada, že Tada predbehla.

Slnko zatiaľ nezapadlo, no bolo už šero. Marissa sa musela pohrať s kľúčmi, kým dostala do zámky ten pravý. V kuchyni rozsvietila laktom ešte prv, než zložila dve veľké hnedé tašky na kuchynský stôl. Kým vypínala poplašné zariadenie, začudovala sa, že ju nevíta Taffy. Zakričala na psa a zišlo jej na um, či si ho náhodou nevzali Judsonovci. Opäť zakričala, no dom bol neprirodzene tichý.

Vošla cez malú predizbu do obývačky a šťukla vypínačom, aby rozsvietila za gaučom. "Taaaffyyy," zaspievala psie meno. Zašla ku schodom zistiť, či sa pes náhodou nezabuchol v niektorej zo spálni hore, ako sa to už neraz stalo. Vtom zbadala, že Taffy leží na dlážke pod oknom s hlavou neprirodzene vykrútenou.

"Taffy!" skríkla zúfalo, rozbehla sa ku psovi a zviezla sa na kolená. No prv než sa mohla zvierať dotknúť, ktosi ju schmatol zozadu, hlavu jej vyvrátil dohora takou silou, až sa jej pred očami rozkrútila izba. Inštinktívne vystrela ruku, zachytila sa útočnickovho predlaktia, a vtedy si uvedomila, že pod látkou obleku je ruka tvrdá ako z dreva. Aj keď do toho vložila všetku silu, nevládala spraviť nič, musela len vydržať zovretie na krku. Ozvalo sa praskanie trhajúcich sa šiat. Pokúsila sa obrátiť, aby videla útočníka, no nemohla.

Vo vrecku saka mala núdzové tlačidlo poplašného zariadenia.

Siahla ta a hmatala po ňom prstami v zúfalej snahe stlačiť ho. Len

128

čo sa jej to podarilo, úder do hlavy ju zrazil na zem. V hluku, ktorý trhal uši, sa pokúsila postaviť na nohy. Vtom začula, ako Tad kričí na votrelca. Na vratkých nohách sa obrátila a uvidela ho, ako zápasí s vysokým zavalitým mužom. S rukami na ušiach, aby si ich chránila pred jačaním poplašného zariadenia, bežala k hlavnému vchodu, otvorila dvere a zakričala o pomoc na Judsonovcov. Prebehla cez trávnik a pomedzi kriky, ktoré oddeľovali oba pozemky. Keď sa priblížila k domu Judsonovcov, zbadala, že pán Judson otvára dvere. Skríkla, aby zavolali políciu, no nepokúsila sa nič viac vysvetľovať. Zvrtla sa na päte a bežala nazad domov. Zvuk poplašného zariadenia sa odrážal od stromov lemujuúcich ulicu. Berala schodíky pred vchodom po dvoch, obývačku našla prázdnu. V panike sa ponáhľala cez predizbu do kuchyne. Zadné dvere boli pootvorené. Natiahla sa k panelu pri dverách a vypla jačavý zvuk.

"Tad!" vykrikla po ceste do obývačky, pričom nazrela aj do izieb na poschodí. Nebolo po ňom ani chýru.

Pán Judson pribehol cez hlavný vchod a hrozivo šermoval kulačom. Spoločne prešli do kuchyne a k zadnému vchodu.

"Moja žena volá políciu," oznamoval pán Judson.

"Mala som tu priateľa," vysvetľovala zadychčaná Marissa so vzrastajúcimi obavami. "Neviem, kde je."

"Tam ktosi ide," ukázal pán Judson.

Marissa uvidela postavu blížiacu sa pomedzi vždyzelené kriky.

Bol to Tad. S úľavou k nemu bežala, chytila ho okolo krku a pýtala sa, čo sa stalo.

"Nanešťastie som spadol," povedal a dotkol sa hlavy. "Kým som sa pozviechal, chlapík bol preč. Čakalo ho auto."

Marissa odvieďla Tada do kuchyne a mokrým uterákom mu vyčistila ranu na boku hlavy. Mal tam len odreniny.

"Ruku mal ako kyjak," dodal Tad.

"Stastie, že nie si horšie zranený. Vôbec si za ním nemal bežať."

Čo ak mal zbraň?"

"Netúžil som sa stať hrdinom," namietol Tad. "A on mal so sebou len aktovku."

"Aktovku? Čo je to za vlamača s aktovkou?"

"Bol slušne oblečený," dodal Tad. "To viem určite."

"Všimli ste si ho dobre? Spoznali by ste ho?" spytoval sa pán Judson.

129

Tad pokrčil plecami. "Pochybujem. Celé sa to zbehlo priveľmi rýchlo."

Z dialky počuli približujúci sa zvuk policajnej sirény. Pán Judson pozrel na hodinky. "Zareagovali naozaj rýchlo."

"Taffy!" skríkla Marissa, keď si odrazu spomenula na psa.

Rozbehla sa do obývačky s Tadam a pánom Judsonom za pätami.

Pes ležal ako predtým a Marissa sa zohla a opatrne zviera zodvihla. Taffymu ochabnuto ovisla hlava. Mal zlomené väzy.

Až do tejto chvíle sa Marissa ovládala. No teraz začala hystericky plakať. Pánu Judsonovi sa ju nakoniec podarilo presvedčiť, aby psa položila. Tad chytil Marissu okolo pliec a pokúšal sa ju čo najväčšmi utešiť.

Vonku zastalo policajné auto s blikajúcim majákom. Dvaja uniformovaní strážnici vošli dnu. V ich prospech treba povedať, že sa Marisse videli citliví a schopní. Zistili, kadiaľ útočník vošiel, bolo to rozbité okno v obývačke, a vysvetlili, prečo sa ihneď neozvalo poplašné zariadenie: votrelec vytlačil sklo a vliezol rovno dnu, pričom okno ostalo zatvorené.

Potom policajti veľmi metodicky zhromaždili všetky závažné informácie o vlamaní. Nanešťastie ani Marissa, ani Tad nevedeli útočníka opísať, pamätali si len to, že mal akúsi tvrdú ruku. Keď sa spýtali, či niečo zmizlo, Marissa musela

priznať, že to zatiaľ nezistí ovaľa. Ako im však vravela o Taffym, opäť sa rozplakala.

Policaťti sa jej spýtali, či chce ísť do nemocnice, ale odmietla.

Nato oznámili, že ostanú v kontakte, a odišli. Domov sa pobral aj pán Judson, povedal však, aby zavolaľa, ak by čokoľvek potrebovala, a aby skúsila nemyslieť na Taffyho. Takisto sľúbil, že dozrie, nech zajtra dajú do poriadku okno. Zrazu ostali Marissa a Tad sami, sedeli pri kuchynskom stole, na ktorom ešte vždy stáli tašky s nákupom.

"Veľmi ma to všetko mrzí," ospravedľňovala sa Marissa a šúchala si udretú hlavu.

"Neblázni," zaprotestoval Tad. "Prečo by sme nemohli ísť na večeru niekam von?"

"Naozaj nemám chuť ísť do reštaurácie. Ale nechce sa mi ani ostať tu. Neprekážalo by ti, keby som večeru uvarila u teba?"

"Vôbec nie. Poďme!"

"Dobre. Len chvíľočku vydrž, kým sa prezlečiem." \

130

10

20. mája Prišlo pondelňajšie ráno a Marissu napínali pocity hrôzy. Víkend, ktorý mala za sebou, nebol dobrý. Piatok pokladala za vôbec najhorší deň svojho života od epizódy s Dubchekom cez prepadnutie až po stratu Taffyho.

Bezprostredne po útoku sa upokojila, lenže neskôr sa jej rozrušenie vrátilo. Urobila si s Tadam večeru a ostala uňho, no bol to búrlivý večer plný síz a záchvatov zúrivosti voči votrelcovi, ktorý jej zabil psa.

V sobotu sa jej duševné rozpoloženie nezlepšilo, napriek tomu, že sa spočiatku Tad a potom aj Judsonovci snažili Marissu rozveseliť. V sobotu večer sa podľa dohovoru stretla s Ralphom, a ten jej navrhol, aby požiadala o krátku dovolenku na zotavenie.

Dokonca sa ponúkol, že ju zoberie na pár dní na Karibské ostrovy.

Krátky oddychový čas podľá neho prispeje k tomu, aby sa situácia v SKCH normalizovala. Keď Marissa trvala na svojom návrate do práce, navrhol jej, aby sa zamerala na niečo iné ako ebolové epidémie, ale Marissa aj na to krútila hlavou. "Tak aspoň nerob ďalší rozruch," radil jej Ralph. Podľá jeho názoru je Dubchek v podstate správny chlap, no ešte vždy sa nespamätal zo straty manželky, ktorú veľmi miloval. Marissa by to s ním mala ešte raz skúsiť. S takým názorom Marissa súhlasila.

V obave z ďalšej konfrontácie s Dubchekom, no rozhodnutá skúsiť všetko, len aby dosiahla zlepšenie ich vzájomného vzťahu, šla do práce. Na písacom stole však našla ďalší odkaz. Predpokladala, že bude od Dubcheka, no keď vzala obálku do rúk, zistila, že je od doktora Carbonaru, vedúceho Výskumnej epidemiologickej služby, a teda jej skutočného šéfa. S búšiacim srdcom otvorila obálku a prečítala si, že ho má ihneď navštíviť. To nevyzeralo dobre.

Pracovňa doktora Carbonaru bola na prvom poschodí a Marissa ta zbehla po schodoch, pričom rozmyšľala, či už nie je nezamestnaná. Pracovňa bola veľká a pohodlná, na jednej strane jej dominovala obrovská mapa sveta s malými červenými špendlíkmi označujúcimi miesta, kde sú práve pridelení referenti Výskumnej epidemiologickej služby. Doktor Carbonara s mäkkým hlasom

131

a šticou nepoddajných sivých vlasov pôsobil otcovsky. Naznačil Marisse, aby si sadla, kým dotelefonuje. Keď zavesil, priateľsky sa usmial. Jeho úsmev Marissu trochu upokojil. Nezdalo sa, že by mal v úmysle ukončiť jej pracovný pomer. Prekvapil ju, keď vyjadril ľútosť nad tým, že ju prepadli a zabili jej psa. Nemyslela si, že o tom vie ešte niekto iný okrem Tada, Alpha a susedov Judsonovcov.

"Navrhujem, aby ste si vzali krátku dovolenku na zotavenie," vravel ďalej doktor Carbonara. "Po takých nepríjemných zážitkoch vám zmena prostredia spraví dobre."

"Som vám vďačná za ohľaduplnosť," ozvala sa Marissa. "No pravdu povediac, radšej by som ostala v práci. Tu sa aspoň mám na čo sústrediť a navyše som presvedčená, že epidémie sa ešte neskončili."

Doktor Carbonara vzal fajku a obradne si ju zapálil. Keď sa na jeho spokojnosť rozhorela, pokračoval: "V súvislosti so situáciou okolo ebolových epidémií sa nanešťastie vyskytli isté ťažkosti.

Preto sme vás odo dneška preložili z virologického oddelenia na oddelenie bakteriologické. Svoju pracovňu si necháte. V skutočnosti je bližšie k vášmu novému pracovisku ako k starému. Som si istý, že nové zaradenie bude pre vás rovnako podnetné ako to predchádzajúce." Mocne zabafkal z fajky a vypustil kúdol prevažujúceho sa dymu.

Marissu to zdrvilo. Preloženie sa podľa jej názoru rovnalo vyhodeniu.

"Mohol by som vám narozprávať kadejaké drobné klamstvá," vysvetľoval doktor Carbonara, "no pravda je taká, že o vaše preloženie z virológie, a to čo najďalej od záležitostí týkajúcich sa ebolovej epidémie, požiadal osobne šéf SKCH doktor Morrison."

"Tomu neverím," odsekla Marissa. "Bol to doktor Dubchek!"

"Nie. Nebol to doktor Dubchek," dôrazne oponoval doktor Carbonara. Potom však pripustil: "Pravda, doktor Dubchek proti tomuto rozhodnutiu neprotestoval."

Marissa sa len sarkasticky zasmiala.

"Marissa, informovali ma, že medzi vami a Dubchekom bol nešťastný osobný konflikt, no..."

"Presnejšie označenie je vybíjame sexuálnej agresivity," skoči-

132

la mu do reči. "Ten človek mi sťažuje všetko na svete od chvíle, čo som sa ho dotkla tým, že som odmietla pokus o zbliženie."

"Mrzí ma, že od vás počujem čosi podobné," pokračoval doktor Carbonara pokojne. "Asi bude v záujme všetkých, ak vám to rozpoviem celé. Aby ste teda vedeli, doktorovi Morrisonovi telefonoval člen Kongresu Calvin Markham, ktorý je predsedom podvýboru Snemovne schvaľujúceho rozpočet Ministerstva zdravotníctva a sociálnych vecí. Ako iste viete, podvýbor rozhoduje aj o výške dotácií, každoročne pridelených stredisku. A práve tento člen Kongresu, a nie doktor Dubchek trval na vašom odvolaní z tímu, ktorý sa zaoberá ebolovými epidémiami."

Marissa na chvíľu stratila reč. Myšlienka, že člen Kongresu Spojených štátov telefonoval šéfovi SKCH, aby ju odvolali z vyšetrovania ebolových epidémií, sa jej zdala neuveriteľná.

"Poslanec Markham spomenul konkrétne moje meno?" spýtala sa, len čo bola schopná prehovoriť.

"Áno," potvrdil doktor Carbonara. "Verte mi, sám som sa spýtal na to isté."

"Ale prečo?" nedalo jej to pokoja.

"To nikto nevysvetlil," povedal doktor Carbonara. "A bol to skôr rozkaz ako žiadosť. Z politických dôvodov sme teda nemali na výber. Dúfam, že to chápete."

Marissa pokrútila hlavou. "Práve to je niečo, čo vôbec nechápem. No ak je to tak, potom by som predsa len prijala vašu ponuku vziať si dovolenku. Tuším naozaj potrebujem trochu času."

"Výborne," potešil sa doktor Carbonara. "Zariadim to - dostanete voľno s okamžitou platnosťou. Keď si oddýchnete, začnete odznova. Chcem vás ubezpečiť, že voči vašej práci nemáme nijaké výhrady. V skutočnosti na nás urobil váš výkon veľký dojem."

Ebolové epidémie nás vystrašili. Pre ľudí zaoberajúcich sa črevnými baktériami budete prínosom a som presvedčený, že doktorka Harriet Samfordová, ktorá skupinu vedie, sa vám bude páčiť."

Marissa sa s rozbúrenou myslou poberala domov. Rátala s tým, že práca ju odvedie od myšlienok na brutálne zabitie Taffyho, a zatiaľ čo čakala, že možno stratí zamestnanie, ani nevedela, ako sa ocitla na dovolenke. Neurčito si spomenula, že by sa mala spýtať

133

Ralpha, či výlet na Karibské ostrovy myslel vážne. Hoci aj táto jeho ponuka mala isté nevýhody. Ralpha mala rada ako priateľa, no nebola si nacistom, či je pripravená na čosi viac.

Dom bez Taffyho búrlivého víťania bol tichý. Marissa pocítila silné nutkanie zliezť do postele a schovať hlavu pod prikrývku, no vedela, že by to znamenalo podľahnúť depresii, a proti tej bola rozhodnutá bojovať. V skutočnosti odmietla historku doktora Carbonaru, ktorou ospravedľoval jej odstránenie z vyšetrovania ebolových epidémií. Náhodná zmienka nejakého poslanca Kongresu zvyčajne nevyvoláva také rýchle závery. Verila, že ak by pátrala ďalej, zistila by, že Markham a Dubchek sú priatelia.

S pohľadom upretým na posteľ a na jej lákavo našuchorené vankúše sa pevne rozhodla, že tentoraz sa nezachová podľa zvyčajnej ústupovej šablóny a nezaľahne. Mala ešte v čerstvej pamäti poslednú depresiu z podobnej reakcie po rozchode s Rogerom. Namiesto toho, aby zliezla do postele a akceptovala danú situáciu, povedala si, že niečo musí robiť. Otázkou však bolo, čo.

S úmyslom pustiť sa do prania, ktoré má terapeutické účinky, roztriedila špinavé šatstvo, a vtom si všimla zabalený kufor. Bolo to ako znamenie osudu.

Bez rozmýšľania zdvihla slúchadlo a v spoločnosti Delta si rezervovala letenku na najbližší let do Washingtonu, D. C. "Hneď za vchodom nájdete kóju informátora," vysvetľoval vševediaci taxikár, keď jej ukazoval schodište vedúce do budovy úradu Kongresu.

Vnútri prešla Marissa cez detektor kovov, zatiaľ čo jej uniformovaný strážnik skontroloval obsah kabelky. Keď sa spýtala na Markhamovu kanceláriu, dozvedela sa, že je na štvrtom poschodí. Marissa postupovala podľa pomerne komplikovaných inštrukcií - hlavný výťah chodil totiž iba na tretie poschodie — a pritom ju zaskočilo, že vnútrošok budovy je dosť ošarpaný.

Steny výťahovej kabíny boli napríklad celé postriekané sprayovými farbami.

Napriek kľukatej ceste našla kanceláriu bez ťažkostí. Vonkajšie dvere boli odchýlené, a tak vošla bez ohlásenia s nádejou, že moment prekvapenia jej môže priniesť výhodu. Bohužiaľ, Markham tam nebol.

134

"Nemyslím, že sa vráti z Houstonu skôr ako o tri dni. Chcete si s ním dohodnúť schôdzku?" opýtala sa sekretárka.

"Ani neviem," zaváhala Marissa a cítila sa trochu hlúpo, pretože sem letela až z Atlanty, a ani si neoverila, či bude dotýčný vôbec v meste a či ju prijme.

"Nechcete si pohovoriť s organizačným tajomníkom pánom Abramsom?"

"Vlastne chcem," rozhodla sa Marissa. Pravdu povediac, nebola si istá, ako vystupovať voči Markhamovi. Ak by sa priamo spýtala, či sa pokúsil spraviť Dubchekovi láskavosť tým, že vymyslel spôsob, ako ju odstrániť z vyšetrovania ebolových epidémií, mohol to jednoducho poprieť. Kým nad tým uvažovala, pristúpil k nej vážny mladý muž a predstavil sa ako Michael Abrams. "Čo pre vás môžem urobiť?" spýtal sa a podával jej ruku.

Vyzeral asi na dvadsaťpäť rokov, mal tmavé, takmer čierne vlasy a široký úsmev, ktorý nebol až taký úprimný, ako spočiatku vyzeral, uvedomila si Marissa.

"Môžeme sa tu dakde nerušene pohovárať?" spýtala sa ho.

Stáli priamo pred sekretárkiným stolom.

"Isteže," odpovedal Michael. Zaviedol ju do Markhamovej kancelárie, veľkej miestnosti s vysokým stropom a mohutným mahagónovým písacím stolom, vyzdobeným z jednej strany americkou a z druhej strany texaskou štátnou vlajkou. Steny boli pokryté zarámovanými fotografiami poslanca podávajúceho si ruky s rozličnými známymi

osobnosťami vrátane niekoľkých prezidentov.

"Som doktorka Blumenthalová," predstavila sa Marissa, len čo si sadla. "Hovorí vám niečo moje meno?"

Michael pokrútil hlavou. "Malo by?" spýtal sa priateľsky.

"Možno áno," povedala Marissa váhavo, nevediac, ako ďalej.

"Ste z Houstonu?" spýtal sa Michael.

"Som z Atlanty," pokračovala Marissa. "Z SKCH." Pozorovala, či nezbadá nezvyčajnú reakciu. Nič.

"Z SKCH," zopakoval Michael. "Ste tu v nejakej úradnej záležitosti?"

"Nie," odpovedala. "Ide mi o spojenie pána Markhama s našim strediskom. Je to jeden z jeho preferovaných záujmov?"

"Neviem, či preferovaný je to pravé slovo," začal Michael ostražito. "Zaujíma sa o všetky oblasti zdravotnej

starostlivosti . V

135

skutočnosti navrhol poslanec Markham viac legislatívnych úprav v oblasti zdravotnej starostlivosti než hociktorý iný člen Kongresu.

Nedávno podporil návrh zákona limitujúceho imigráciu absolventov zahraničných lekárskech fakúlt, ďalej návrh zákona o povinnom arbitrážnom rozhodovaní o prípadoch zanedbania lekárskej starostlivosti, návrh zákona, ktorý zavádza federálny limit na pokuty pri zanedbaní lekárskej starostlivosti, a návrh zákona limitujúceho príspevky ZPO - teda Zdravotníckej podpornej organizácie..." Michael stíchol, lebo sa potreboval nadýchnuť.

"Veľkolepé," skočila mu do reči Marissa. "Vidieť, že pán Markham má skutočný záujem o americké zdravotníctvo."

"Určite," súhlasil Michael. "Jeho otec bol praktický lekár, a to jeden z najlepších."

"Povedzte," pokračovala, "nezaujíma sa poslanec osobne o niektorý zo špecifických projektov SKCH?"

"O ničom takom neviem," vyhlásil Michael.

"Predpokladám, že okolo vás nie je veľa toho, o čom by ste nevedeli."

Michael sa naširoko uškrnul.

"Fajn, ďakujem, že ste sa mi venovali," dodala Marissa a vstala.

Intuitívne vycítila, že od Michaela Abramsa sa viac nedozvie.

Keď sa ocitla na ulici, znova na ňu doľahla sklúčenosť. Túžba urobiť v danej veci niečo pozitívne vypíchla. Nevedela sa rozhodnúť, či sa má tri dni potíkať po Washingtone a čakať na Markhamov návrat, alebo sa vrátiť do Atlanty. Bezcieľne kráčala smerom ku Capitolu. Bola ubytovaná v hoteli v Georgetovrae, tak prečo by vlastne neostala? Môže si pozrieť nejaké múzeá a galérie. No keď sa tak zadívala na veľkolepú kupolu Capitolu, musela sa opäť s počudovaním zamyslieť, prečo by sa človek v Markhamovej pozícii zaoberal práve ňou, iba ak by bol naozaj Dubchekovým priateľom. Zrazu jej hlavou blysol nápad. Zakývala na taxík, rýchlo doň nastúpila a povedala:

"Federálna volebná komisia. Viete, kde to je?"

Taxikár, pekný černocho, sa k nej obrátil a poznamenal: "Pani; ak sa v tomto meste nájde jedno miesto, ktoré nepoznám, zoberiem vás za zadarmo."

Marissa sa spokojne oprela dozadu a viac si vodiča nevšímala.

Po pätnástich minútach zastali pred šedivou, nevelmi modernou kancelárskou budovou v neudržiavanej centrálnej časti Washing-

136

1

I tonu. Tamojší uniformovaný strážnik Marisse nevenoval pozornosť, iba jej naznačil, že sa musí pred vstupom zapísať. Marissa chvíľu váhala, na ktoré oddelenie má ísť, no napokon sa rozhodla vojsť do kancelárie na prízemí. Za sivými kovovými stolmi usilovne písali na strojoch štyri ženy.

Marissa sa k nim priblížila, a vtedy jedna z nich zdvihla zrak od práce a spýtala sa jej, či potrebuje nejakú pomoc.

"Asi áno," usmiala sa Marissa. "Zaujíma by ma, kto financoval volebnú kampaň jedného člena Kongresu."

Predpokladám, že sú to archívne materiály prístupné verejnosti."

"Isteže," súhlasila žena a vstala. "Máte záujem o príspevky, alebo o vyplácané sumy?"

"Hádám o príspevky," povedala Marissa a pokrčila plecami.

Žena si ju zvedavo obzrela. "O ktorého člena Kongresu ide?"

"O Markhama," odpovedala Marissa, "o Calvina Markhama."

Žena prešla k okrúhlemu stolu zapratanému čiernymi knihami s vloženými listami. Našla tú správnu a otvorila ju na písmene M, pričom vysvetlila, že čísla za poslancovým menom odkazujú na príslušné kazety s mikrofilmom. Potom zaviedla Marissu k obrovskej polici s kazetami, vybrala z nich jednu a vložila ju do prístroja na čítanie mikrofilmov.

"O ktoré voľby sa zaujímate?" spýtala sa pripravená zasunúť dané čísla dokumentu.

"O posledné, azda..." odpovedala Marissa. Ešte vždy si nebola istá, čo vlastne hľadá — možno náznak spojenia Markhama s Dubchekom či s SKCH.

Stroj so zabzučaním ožil, dokumenty na obrazovke prebleskovali priveľmi rýchlo, takže pripomínali neprerušenú šmuhu. Vtom žena stlačila gombík a ukázala Marisse, ako regulovať rýchlosť.

»Ak chcete nejaké kópie, jedna stojí päť centov. Peniaze sa hádžu sem." Ukázala na štrbinu na mince. "Ak by ste mali nejaký problém, len ma zavolajte."

Marissu zaskočil rovnako prístroj, ako aj informácie, ktoré poskytoval. Ako si prezerala mená a adresy všetkých, ktorí Prispeli zväčša značnými sumami na Markhamovo znovuzvolenie, všimla si, že Markham dostáva finančnú podporu v celonárodnom meradle, nielen zo štátu Texas. Zišlo jej na um, že to asi nebude typické, azda len s výnimkou predsedu Snemovne či predsedu

stáleho výboru Kongresu na kontrolu finančného zákonodarstva Zároveň si všimla, že veľké percento darcov sú lekári, čím sa vysvetľovala Markhamova angažovanosť v oblasti zdravotníckej legislatívy.

Mená nasledovali v abecednom poriadku, a aj keď písmeno D prezrela dôkladne, Dubčekovo meno nenašla. Aj tak to bol bláznivý nápad, vravela si. Kde by Cyrill nabral peniaze, aby mohol ovplyvňovať mocného člena Kongresu? Mohol mať na Markhama nejaký vplyv, no určite nie finančný. Marissa sa musela zasmiať.

Spomenula si, ako pokladala za naivného Tada!

Urobila si kópie zoznamov všetkých prispievateľov, rozhodnutá, že vo voľnom čase si ich prezrie. Všimla si, že jeden lekár, otec šiestich detí, daroval maximálnu možnú čiastku za seba aj za každého člena svojej rodiny. To už je podpora! Na konci, za individuálnymi prispievateľmi, nasledoval zoznam prispievateľských organizácií. Jedna z nich s názvom Politický výbor Lekárskeho akčného kongresu darovala viac peňazí než ktorákoľvek z množstva texaských ropných spoločností. Marissa sa vrátila k predošlým voľbám a našla tam tú istú organizáciu. Nepochybne to bola dobre fungujúca firma s tradíciou a o Markhama mala mimoriadny záujem.

Keď Marissa podakovala za pomoc, vyšla a zakývala na taxík.

Kým sa posúvali v hustej premávke dopravnej špičky, opäť nazrela do zoznamu individuálnych prispievateľov. Zrazu jej papiere takmer vypadli z ruky. V strede stránky sa vynímalo meno doktora Ralpha Hempstona. Istotne to bola iba zhoda okolností a pripomenulo jej to, aký je svet malý, no keď sa nad celou vecou zamyslela, ani nebola veľmi prekvapená. To, čo ju vždy na Ralphovi znepokojovalo, bol jeho konzervativizmus. Dalo sa od neho čakať, že bude podporovať poslanca, ako je Markham.

Hodiny ukazovali päť tridsať, keď Marissa vošla do príjemnej haly svojho hotelu. Ako prechádzala okolo stánku s novinami, zazrela titulok vo Washington Post: Ebola opäť útočí.

Zareagovala ako železo na magnet a zamierila na druhý koniec miestnosti. Zhrabla noviny a čítala podtitulok: V Meste bratskej lásky straší nová metla ľudstva.

Zo spodku kabelky vydolovala drobné, kúpila noviny a čítala ďalej, až kým došla k výťahu. V nemocnici Bersonovej kliniky v Abingtone, v štáte Pennsylvánia, v tesnej blízkosti Philadelphie,

sa vyskytli tri pravdepodobné prípady ebolovej hemoragickej horúčky. Článok opisoval paniku šíriacu sa v celej prímestskej oblasti.

Kecí stlačila gombík svojho poschodia, všimla si, že článok cituje Dubčeka, ktorý vyslovil nádej, že epidémiu rýchlo zlikvidujú, takže nie je dôvod znepokojsť sa: počas predchádzajúcich troch epidémií sa SKCH naučilo vela a je schopné vírus zvládnuť.

Článok ďalej citoval Petra Carba, jedného z vodcov hnutia Za práva philadelphských homosexuálov, ktorý — ako poznamenal Jerry Falwell - verí, že ani jeden známy homosexuál sa nenakazí touto novou a oveľa nebezpečnejšou chorobou, ktorá pochádza z tej istej oblasti Afriky ako AIDS.

To už bola Marissa v izbe a obrátila stránku, aby si pozrela fotografiu. Obrázok zachytával policajné zátarasy pred vchodom do Bersonovej nemocnice, a tým jej pripomenul Phoenix.

Dočítala, položila noviny na stôl a pozrela sa do zrkadla. Aj keď mala dovolenku a oficiálne už nepatrila do ebolového tímu SKCH, vedela, že musí získať detaily z prvej ruky. Do problému ebolovej hemoragickej horúčky sa už natolko pohrúžila, že jej voľba bola jednoznačná. Svoje rozhodnutie si zdôvodnila tým, že Philadelphia prakticky susedí s Washingtonom, takže ta môže zájsť dokonca vlakom. Poobzerala sa po izbe a pustila sa do balenia.

Na philadelphskej stanici si Marissa vzala taxík do Abingtonu, no vysvitlo, že cesta bude oveľa drahšia, než pôvodne predpokladala. Našťastie mala v peňaženke zastrčené aj nejaké cestovné šeky a taxikár ich bol ochotný prijať. Pred Bersonovou nemocnicou narazila na policajný kordón, ktorý videla už na obrázku v novinách. Prv než sa pokúsila dostať dnu, spýtala sa jedného reportéra, či je nemocnica v karanténe. "Nie," odpovedal chlapík, ktorý sa pokúšal o rozhovor s akýmsi okoloidúcim lekárom.

Polícia tu bola pre prípad, že by sa rozhodli karanténu nariadiť.

Marissa ukázala jednému zo strážcov identifikačnú kartu SKCH.

Bez slova ju pustil dnu.

Nemocnica bola pekná a nová, podobala sa na tie z predchádzajúcich ebolových epidémií v Los Angeles a vo Phoenixe. Kým Marissa kráčala k informačnej budke, zišlo jej na um, prečo vírus útočí práve v týchto elegantných, nových stavbách, a nie v sivých, zanedbaných nemocniciach v centre New Yorku či Bostonu.

•notalo množstvo ľudí, no nepripomínalo to /o Phoenixe. Ľudia vyzerali znepokojení, no 'xormátor Marisse povedal, že ebolové prípady sú oddelené na piatom poschodí. Marissa sa pohla Keď na ňu muž zakričal: "Pani, návštevy sú zakázané!"

./päť vytiahla identifikačnú kartu SKCH. "Prepáčte, pani .Ká. Chodte posledným výťahom. Na piate chodí iba ten."

^n čo Marissa vystúpila z výťahu, okoloidúca sestrička jej ovedala, aby si obliekla ochranný odev. Nevypytovala sa jej, prečo je tu. Marissu mimoriadne upokojilo, keď si nasadila rúško.

Nielenže ju chránilo, ale dodávalo jej aj anonymitu.

"Prepáčte, sú tu niekde lekári z SKCH?" spýtala sa dvoch klebetiacich žien, na ktoré narazila pri dverách do inšpekčnej izby sestier.

"Ach, nepočuli sme vás prichádzať," zareagovala staršia z nich.
"Ľudia z SKCH odišli asi pred hodinou," vysvetlila druhá.
"Tuším vraveli, že idú dolu, za naším vedením. Skúste v kancelárii vedenia nemocnice."
"Netreba," odpovedala Marissa. "Ako sa majú všetci traja pacienti?"
"Už ich je sedem," poznamenala prvá žena. Potom sa spýtala Marissy, kto vlastne je.
"Som z SKCH," odpovedala a zámerne sa nepredstavila menom. "A vy?"
"Bohužiaľ, sme sestry z tohto oddelenia. Lenže sme zvyknuté starať sa o pacientov s obvyčajnými infekčnými chorobami, nie o smrteľné prípady. Chvalabohu, že už ste tu vy s vašimi kolegami."
"Spočiatku to býva trochu odstrašujúce," s pochopením vysvetľovala Marissa a rázne vošla do miestnosti. "Ale ja som napríklad bola pri všetkých troch predošlých epidémiách, a aj keď to nebolo nič príjemné, v skutočnosti som nijaké problémy nemala."
Nespomenula pritom, ako veľmi sa bála. "Sú chorobopisy tu, alebo na izbách?"
"Tu," odpovedala staršia zo sestier a ukázala na rohovú policu.
"Ako to vyzerá s pacientmi."
"Hrozne. Viem, že to znie veľmi neprofesionálne, ale v živote

140

som nevidela ľudí, ktorí by vyzerali väčšmi chorí. Máme pri nich nepretržitú dvadsaťštyrihodinovú službu, a hoci skúsime všetko možné, je to s nimi čoraz horšie."
Marissa dobre poznala pocit márnosti, ktorý sestra opisovala. Beznádejní pacienti zvyčajne pôsobili na personál deprimujúco.
"Vie niektorá z vás, koho z pacientov prijali ako prvého?"
Staršia z oboch podišla k Marissinej stoličke a hlučne rozložila po stole chorobopisy, až potom jeden vybrala a podala jej ho.
"Prvý bol doktor Alexi. Som prekvapená, že ešte žije."
Marissa chorobopis otvorila. Našla v ňom všetky dobre známe symptómy, no nijakú zmienku o ceste do zahraničia, o experimentoch so zvieratami, ani o styku s niektorým chorým z troch predchádzajúcich epidémií. A dozvedela sa, že doktor Alexi je primárom očného oddelenia! To ju ohromilo. Žeby mal napokon Dubchek pravdu?
Keďže si nebola istá, ako dlho bude môcť na oddelení zostať, vybrala sa hneď navštíviť pacienta. Navlečená v ďalšej vrstve ochranného odevu vrátane jednorazových okuliarov vstúpila do izby.
"Je doktor Alexi pri vedomí?" spýtala sa sestry v nepretržitej službe, ktorá sa volala Márie. Pacient ležal ticho na chrbte s ústami otvorenými a s očami upretými na povalu. Jeho pleť už mala cestovitožltý odtieň, o ktorom Marissa vedela, že je príznakom blížiacej sa smrti.
"Raz je pri vedomí a raz ho stráca," odpovedala sestra.
"Chvíľami hovorí, a zrazu nereaguje. Krvný tlak sa mu opäť znížil.
Lekári ho už odpísali."
Marissa nervózne preglgla. Nikdy sa necítila vo svojej koži pri rozkaze neresuscitovať.
"Doktor Alexi," zvolala Marissa a jemne sa dotkla pacientovej ruky. Pomaly k nej obrátil hlavu. Všimla si, že pod pravým okom má veľkú odreninu.
"Počujete ma, doktor Alexi?"
Prikývol.
"Boli ste v poslednom čase v Afrike?"
Doktor Alexi pokrútil hlavou, že nebol.
"Zúčastnili ste sa na konferencii očných chirurgov v San Diegu Pred niekoľkými mesiacmi?"
Pacient naznačil ústami slovo áno.

141

Možno mal Dubchek naozaj pravdu. Na náhodnú zhodu okolností toho bolo priveľa. Prvou obeťou každej epidémie bol oftalmológ, ktorý sa zúčastnil na konferencii v San Diegu.
"Doktor Alexi," Marissa opatrne vyberala slová. "Máte priateľov v Los Angeles, v St. Louis alebo vo Phoenixe? Stretli ste sa s nimi v poslednom čase?"
No prv než dokončila, opäť stratil vedomie.
"Takto to s ním ide dokola," ozvala sa sestra a pohla sa k druhej strane posteľe, aby mu zmerala tlak.
Marissa váhala. Azda pár minút počká a znova skúsi položiť otázku. Sústredila sa na odreninu pod pacientovým okom a spýtala sa sestry, či nevie, ako k nej prísť.
"Jeho žena mi povedala, že ho prepadli," vysvetlila sestra.
Potom dodala: "Zasa mu klesol tlak." Pokrútila nad tým hlavou a položila stetoskop.
"Prepadli ho predtým, než ochorel?" opýtala sa Marissa. Chcela sa len presvedčiť, či dobre počula.
"Áno. Myslím, že zlodej ho udrel do tváre, hoci nekládol nijaký odpor."
Reproduktor nemocničného dispečingu zaprskal: "Márie, je u vás v izbe nejaká lekárka z SKCH?"
Sestra pozrela z reproduktora na Marissu a opäť na reproduktor. "Áno, je tu."
V praskavom zvuku ešte vždy zapnutého reproduktora Marissa začula ženský hlas. "Je v izbe doktora Álexiho." Iný hlas odpovedal: "Nemusíte nič hovoriť. Idem ta a porozprávam sa s ňou."
Marissa sa zrýchlil tep. Bol to Dubchek. Horúčkovo sa obzrela po izbe, akoby sa chcela skryť. Zišlo jej na um spýtať

sa sestry, citu nie je dáky iný východ, no vedela, že by to znelo smiešne, a aj tak už bolo neskoro. V predizbe začula kroky.

Cyrril vošiel a ešte si upravoval ochranné okuliare.

"Vy ste Márie?" spýtal sa.

"Áno," odpovedala sestra.

Marissa vykročila k dverám. Dubček ju schmatol za lakeť.

Stuhla. Nemohla uveriť, že vznikla takáto konfliktná situácia, a to v prítomnosti umierajúceho človeka. Dubčekova reakcia jej naháňala strach, lebo vedela, koľko pravidiel porušila. A zároveň sa zlostila, že ju vlastne prinútili porušiť ich.

142

"Čo tu, dočerta, robíte?" zavrčal. Ruku jej však nepustil.

"Majte ohľad aspoň na pacienta, ak už nie na nič iné," povedala Ivlarissa, konečne sa vyslobodila a vyšla. Dubček šiel za ňou.

Stiahla si okuliare, vrchné rúško zložila do pripravenej nádoby. To isté urobil aj Dubček.

"Vykonávate činnosť, na ktorú vám nikto nedal oprávnenie," skríkol s ťažko ovládanou zúrivosťou. "Pokladáte toto všetko za nejakú hru?"

"Radšej by som o tom nehovorila," vyhlásila Marissa. V tejto chvíli nebol Dubček podlá nej schopný rozumnej diskusie.

Vykročila k výťahom.

"Čo chcete povedať tým, že by ste o tom radšej nehovorili?" vrieskal Dubček. "Kto si myslíte, že ste?"

Opäť ju chytil za lakeť a obrátil ju tvárou k sebe.

"Myslím, že by sme mali počkať, až nebudete taký rozrušený," pokúsila sa o vysvetlenie najpokojnejšie, ako len vedela.

"Rozrušený?" vybuchol Dubček. "Počúvajte ma, mladá dáma. Prvé, čo ráno urobím, je, že zavolám doktorovi Morrisonovi, aby vám dal neplatené voľno namiesto dovolenky. Ak nebude súhlasiť, požiadam ho o formálne prešetrenie celej veci."

"To mi vyhovuje," odpovedala Marissa s akou-takou sebakontrolou. "Na týchto ebolových epidémiách je niečo podozrivé, a zdá sa mi, že to nechcete vidieť. Formálne prešetrenie je presne to, čo potrebujeme."

"Vypadnite odtiaľto, prv než vás vyrazím," vyštekol Dubček.

"S radosťou," odpovedala.

Keď Marissa vyšla z nemocnice, zistila, že sa trasie. Nenávidela konfliktné situácie, a teraz sa opäť zmietala medzi spravodlivým hnevom a pokorou vyvolanou pocitom viny. S istotou vedela, že skutočnú príčinu epidémií má na dosah, no ešte vždy nebola schopná sformulovať podozrenia tak jasne, aby bola sama spokojná, a už vonkoncom nie tak, aby bol spokojný dakto iný.

Marissa sa pokúšala premyslieť si to počas cesty na letisko, no mala plnú hlavu hroznej scény s Dubčekom. Vedela už pri návšteve Bersonovej nemocnice, ktorá bola z jej strany naozaj neoprávnená, že berie na seba riziko. Cyrril mal skutočný dôvod zúriť. Škoda, že ho nemohla informovať o zvláštnej okolnosti, na

143

ktorú narazila — že totiž každého pacienta číslo jeden tesne predtým, než ochorel, prepadli.

Kým čakala na letisku na spätočný let do Atlanty, vošla do telefónnej búdky a zavolať Ralphovi. Ozval sa ihneď.

Hovoril, že mal o ňu strach a bol aj u nej doma, keďže nebrala telefón. Spýtal sa jej, kde je, a predstieral rozhorčenie, že mu pri odchode z mesta nič nepovedala.

"Bola som vo Washingtone a teraz vo Philadelphii," vysvetlila Marissa, "ale už sa vraciam domov."

"Vybrala si sa do Philadelphie kvôli novej ebolovej epidémii?"

"Áno," odpovedala. "Všeličo sa prihodilo, odkedy sme sa naposledy zhovárali. Je to dlhá história, no najdôležitejšie je to, že ma sem neposlali oficiálne, a keď ma Dubček prichytil, skoro zošalel. Možno som už nezamestnaná. Nevieš o niekom, kto by mohol využiť doteraz prakticky nevyužitú detskú lekárku?"

"To je najmenší problém," zachichotal sa Ralph. "Môžem ťa zamestnať rovno tu, vo fakultnej nemocnici. Ktorým lietadlom priletiš? Prídem ti naproti na letisko. Rád by som počul o všetkom, čo ťa prinútilo odísť tak narychlo, že si sa mi nestihla ohlásiť."

"Ďakujem, ale netreba, aby si po mňa chodil," odpovedala Marissa. "Čaká ma moja honda."

"Tak sa u mňa zastav cestou domov."

"Asi už bude neskoro," namietla, no pomyslela si, že u Ralpha by bolo oveľa príjemnejšie než v jej prázdnom dome.

"Chcem sa ešte zastaviť v stredisku. Mám tam čosi, čo by som rada spravila, kým je Dubček mimo mesta."

"Nevidí sa mi to najšťastnejší nápad," odporoval Ralph. "Čo to má byť?"

"Ver mi, skoro nič," pokračovala. "Musím sa len nakrátko zastaviť v maximálne zabezpečenom laboratóriu."

"Myslel som, že ešte nemáš povolenie na vstup."

"Viem si to zariadiť," odpovedala.

"Radím ti, drž sa bokom od strediska," pripomínal Ralph.

"Práve to, že si šla do laboratória, spôsobilo hneď na začiatku väčšinu tvojich problémov."

"Viem," uznala Marissa, "no aj tak ta musím ísť. Celá táto ebolová záležitosť ma privádza do šialenstva."

"Rob, ako myslíš, no zastav sa tu. Budem dlho hore."

144

Ralph?" Marissa pozbierala všetku odvahu, aby sa spýtala: poznáš Calvina Markharaa?"

"Na chvíľu zavládlo ticho. "Poznám ho."

Prispel si niekedy na jeho volebnú kampaň?"

To je zvláštna otázka, najmä v rámci medzimiestského telefonátu."

"Prispel si?" nedala sa Marissa odradiť.

"Áno," priznal. "Viac ráz. Páči sa mi jeho postoj v mnohých medicínskych otázkach."

Marissa ešte sľúbila, že ho večer navštívi, a s pocitom úľavy zavesila. Bola rada, že problém Markham nahryzla, a ešte väčšmi ju potešila Ralphova otvorenosť.

Keď však lietadlo štartovalo, opäť ju ovládol pocit úzkosti.

Teória, ešte vždy zasunutá kdesi v hĺbke mysle, sa zdala až priveľmi hrozná a Marissa sa bála dať jej reálnu podobu.

A tak ju ešte väčšmi vydesilo, keď jej zišlo na um, že vládanie a násilná smrť Taffyho bolo čosi viac než len náhodný útok, za ktorý to všetko doteraz pokladala.

11

20. mája večer Z letiska šla Marissa rovno k Tadovi. Netelefonovala vopred, lebo si myslela, že bude lepšie rovno k nemu zaskočiť, aj keď už bolo takmer deväť.

Zaparkovala priamo pred vchodom, potešená, že v obývačke na prvom poschodí sa svieti.

"Marissa!" zvolal Tad, keď otvoril vchodové dvere s lekárskeym časopisom v ruke. "Čo tu robíš?"

"Prišla som navštíviť pána domu," odpovedala Marissa. "Zbieram podklady pre štatistický prieskum, koľko domácností uprednostňuje arašidovú nátierku."

"Žartuješ."

"Samozrejme, že žartujem," odvrkla podráždene. "Pozveš ma

145

dnu, alebo strávime večer tu?" Marissu prekvapila vlastná bezočivosť.

"Prepáč," Tad ustúpil, aby mohla prejsť. "Pod dalejšie."

Dvere do bytu nechal otvorené, takže Marissa vyšla po

schodoch a vstúpila do bytu prvá. Pozrela na poličku v predizbe a zbadala, že vstupná karta do laboratória je tam.

"Celý deň som ťa vyvolával," začal Tad. "Kde si bola?"

"Preč," odpovedala Marissa stroho. "Zasa jeden zaujímavý deň!"

"Povedali mi, že ťa preložili zo špeciálnej patogenézy," pokračoval Tad. "Potom som počul hlásku, že si si vzala dovolenku. Čo sa robí?"

"To by som aj ja rada vedela," vzdychla Marissa a hodila sa na Tadvu nízku pohovku. Nevedno odkiaľ sa tu zjavil kocúr a skočil jej do lona. "Čo s tou Philadelphiou? Je to ebolová epidémia?"

"Obávam sa, že áno," pritakal Tad a sadol si k nej. "Telefonické oznámenie prišlo v nedeľu. Vzorky som dostal dnes ráno a sú samý vírus."

"Je to ten istý druh?"

"To zatiaľ neviem," odpovedal.

"Ešte vždy si myslíš, že sa to všetko začalo na stretnutí očných lekárov v San Diegu?" spýtala sa ho.

"Neviem," dodal Tad trochu podráždene. "Som virológ, nie epidemiológ."

"Čo sa paprčíš," miernila ho Marissa. "Nemusiš byť epidemiológ, aby si bol schopný vytyšiť, že sa robí čosi čudné. Vieš vôbec, prečo ma preložili?"

"Predpokladám, že o to požiadal Dubček."

"Vôbec nie," oznámila Marissa. "Požiadal o to člen Kongresu za štát Texas, ktorý sa volá Calvin Markham. Zavolať priamo doktorovi Morrisonovi. A keďže patrí medzi tých, čo sedia vo finančnom výbore rozhodujúcom o sumách z rozpočtu pre SKCH, Morrison musel vyhovieť. Je to poriadne strelené, čo povieš? Mám na mysli to, že som len obyčajná referentka Výskumnej epidemiologickej služby."

"Mám dojem, že to teda je," súhlasil Tad. Vyzeral čoraz nervóznejší.

Marissa vystrela ruku a položila mu ju na plece. "Čo je s tebou?"

146

Znepokojuje ma to všetko," začal Tad. "Vieš, že ťa mám rád."

Ale kam sa pohneš, všade sa okolo teba kopia problémy a ja sa v nich ani trochu netúžim ocitnúť. Náhodou sa mi moja robota páči."

Nechcem ťa do ničoho zat'ahovať, no potrebujem, aby si mi ešte posledný raz pomohol. Preto som prišla, aj keď je už neskoro."

Tad zakýval rukou. "Prosím ťa, nežiadať, aby som porušil nejaký ďalší zákaz."

"Musím sa vrátiť do maximálne zabezpečeného laboratória," vysvetľovala Marissa. "Len na pár minút."

"Nie!" rozhodne odmietol Tad. "Jednoducho nemôžem takto riskovať. Prepáč."

"Dubček je mimo mesta," presviedčala ho. "O tomto čase tam nikto nebude."

"Nie," trval na svojom Tad. "Nič také."

Marissa videla, že neustúpi. "Tak dobre," povedala. "Chápem ťa."

"Vážne?" Tada prekvapilo, že sa vzdala tak ľahko.

"Vážne. No keď nemôžeš ísť so mnou do laboratória, mohol by si mi dať aspoň dačo na pitie."

"Prirodzene," odpovedal Tad a ochotne ponúkal. "Pivo, biele víno, čo si dáš?"

"Asi pivo," vybrala si Marissa.

Tad zmizol v kuchyni. Keď začula, ako otvára chladničku, vstala a po prstoch vybehla do predizby. Na policičke s potešením zbadala až dve vstupné karty. Možno si nevšimne, že si jednu požičala, pomyslela si, ako ju strkala do vrečka na saku. Keď sa Tad vrátil s pivami, už zasa sedela na gauči.

Jednu fľašu podal Tad Marisse a druhú si postavil pred seba.

Zároveň priniesol balíček zemiakových lupienkov, ktorý navrchu roztrhol a položil na konferenčný stolík. Marissa sa mu pokúsila zlepšiť náladu a spýtala sa ho na posledné výskumy, no bolo na nej vidieť, že nevenuje veľkú pozornosť tomu, čo Tad vraví.

"Nemáš rada značku Rolling Rock?" spýtal sa Tad, keď videl, že sa piva sotva dotkla. "Je dobré," odpovedala Marissa a zívla.

»No tuším som väčšmi unavená než smädná. Asi by som mala ísť."

"Môžeš tu zostať na noc," ponúkol sa Tad.

Marissa vstala. "Vďaka, ale naozaj pôjdem domov."

147

"Ospravedlňujem sa za to laboratórium," dodal Tad a zohol sa aby ju pobožkal. , "Chápem ťa," odpovedala Marissa. Zamierila ku dverám a vyšla, skôr než ju mohol objasť.

Tad počkal, kým začul buchnutie vchodových dverí, až potom sa vrátil do bytu. Na jednej strane bol rád, že vedel odolať Marissiným manipuláciám, na druhej sa však cítil pod psa, lebo ju sklamal.

Z miesta, na ktorom stál, videl priamo na policičku, kam zvyčajne odkladal kľúče a vstupné karty do laboratória. V duchu sa ešte zaoberal Marissou, keď si uvedomil, že jedna z kariet je preč.

Dôkladne prezrel vrečku so všetkými drobnosťami, a potom prehládadal policičku zhora i zdola. Rezervná karta bola preč. "Dočerta!" zahrešil. Mohol rátať s nejakým trikom, keď sa vzdala tak ľahko. Otvoril dvere a zbehol dolu schodmi až na ulicu v nádeji, že ju ešte chyť, no ulica bola prázdna. V nočnej vlhkosti sa nehýbal ani vzduch. Aj listy na stromoch ovisali celkom bez pohnutia.

Tad sa vrátil do bytu a pokúšal sa prísť na niečo, čo by mohol podniknúť. Pozrel na hodinky, potom pristúpil k telefónu. Marissu mal rád, no tentoraz zašla príďaleko. Zdvihol slúchadlo a začal vykrúcať číslo.

Cestou do strediska zišlo Marisse na um, či Dubček neupozornil strážcov, že doktorka Blumenthalová už nepracuje na virológii.

Keď však vytiahla identifikačnú kartu, strážnik v službe sa len usmial a poznamenal: "Zasa do práce?"

Takže zatiaľ bolo všetko v poriadku, no aj tak zašla najskôr do svojej pracovne pre prípad, že by sa ju strážnik rozhodol sledovať.

Zasvietila, sadla si za písací stôl a čakala, no na chodbe sa neozvali nijaké kroky.

Na písacej podložke ležalo niekoľko listov: dva s reklamnými prospektami od výrobcov liekov a tretí z Laboratórnej techniky z Južného Bendu. Marissa ho otvorila. Obchodný zástupca jej ďakoval za záujem, ktorý prejavila o ich laboratórne odsávače HEPA typ 3, a pokračoval, že zariadenia tohto druhu sa vyrábajú len na základe zákaznických požiadaviek. Ak má záujem, mala by sa spojiť s nejakou konštrukčnou firmou, ktorá sa špecializuje na zdravotnícke stavby. Pisateľ končil odpoveďou na otázku

148

položenú v jej liste: Za posledný rok vyrobili v Laboratórnej technike iba jediný takýto systém, a to pre Profesionálne laboratória v Graysone, štát Georgia.

Marissa sa zahľadela na mapu Spojených štátov, ktorá tu ostala po predchádzajúcom užívateľovi jej terajšej pracovne. Sústredene si prezerala Georgiu a skúšala nájsť Grayson. Nebol tam.

Prehľadala zásuvky, lebo si spomenula, že niekde má automapu Georgie. Napokon ju našla v skrinke na spisy. Grayson bol malé mestečko južne od Atlanty vzdialené pár hodín cesty autom. Čo tam asi tak prepánajána môžu robiť s laboratórnymi odsávačmi HEPA typ 3?

Odložila mapu nazad do skrinky na spisy a list do vrečka na saku a vyzrela na chodbu. Bolo tam ticho a aj výťah stál ešte vždy na jej poschodí, teda nikto ho nepoužil. Nastal ten správny čas, aby vyrazila.

Zišla peši o poschodie nižšie a z hlavnej budovy prešla po lávke do budovy virológie. Potešilo ju, že sa tam nikde nesvieti. Keď prechádzala okolo Dubčekových dverí, vyplazila jazyk. Hoci to bola detinskosť, spravila jej dobre. Za rohom zastala pred oceľovými vzduchotesnými dverami. Podvedome zatajila dych, vložila Tadvu kartu a vytŕkala jeho číselný kód: 99 - 57 - 97.

Ozvalo sa mechanické šťuknutie, ťažké dvere sa otvorili a Marisse udrel do nosa závan fenolového dezinfekčného prostriedku.

Uvedomila si, ako prudko jej bije srdce. Prekročila prah a zrazu sa dostavil nepríjemný pocit, akoby vstúpila do domu hrôzy.

Matne osvetlený jaskynný priestor vysoký dve poschodia a zaplnený spleťou potrubí a ich tieňov vytváral dojem obrovskej pavučiny.

Tak ako to videla robiť Tada počas dvoch predchádzajúcich návštev, aj Marissa otvorila skrinku pri vchode a potlačila posuvné vypínače, čím zasvietila a zároveň uviedla do činnosti kompresory a ventiláciu. Stroje pracovali oveľa hlučnejšie, než si to pamätala, chvenie sa prenášalo až do dlážky.

Keď bola sama, aj futuristické laboratórium sa jej videlo oveľa strašidelnéjšie než predtým. Potrebovala zozbierať všetku odvalu, aby vládala pokračovať, a okrem toho vedela, že porušuje ďalšie predpisy, keďže je tu už len podmienene. Každá sekunda bola plná strachu, že ju niekto odhalí.

Spotenými dlanami chytila koleso na vzduchotesných dverách

149

do prezliekárne a pokúsila sa ním zakrútiť. Ani sa nepohlo. Až keď sústredila všetku silu, konečne sa jej to podarilo. Tesnenie sa s charakteristickým zvukom odlepilo a dvere sa otvorili. Vliezla dnu a začula, ako sa dvere so zlovestným zadunením zabuchli.

Šumelo jej v ušiach, keď si navliekala sterilizované plátenné oblečenie. Druhé dvere sa otvárali oveľa ľahšie, no čím bolo menej problémov, ktoré musela prekonať, tým väčšími sa jej zdal strach zo skutočnosti rizika, čo na seba vzala. Približne medzi dvadsiatkou zavesených igelitových kombinéz si vybrala tú najmenšiu, no dostať sa do nej bez Tadorevej pomoci šlo naozaj ťažko. Celá sa spotila, kým sa jej podarilo zatiahnuť zips.

Na paneli s vypínačmi skrútila iba jeden, ktorým sa rozsvetcovalo vo vnútornom laboratóriu, inde svetlo nepotrebovala. Nemienila chodiť do časti so zvieracími klieťkami. Napokon prešla so vzduchovou hadicou v ruke cez dezinfekčnú komoru a preliezla poslednými vzduchotesnými dverami do vnútorného laboratória.

Prvá starosť bola napojiť sa na vhodne umiestnenú rozdvajku, aby sa jej igelitový oblek naplnil čerstvým vzduchom a očistila sa zarosená maska. Uvítala zasyčanie vzduchu. Okolité ticho pôsobilo ťaživo. Zorientovala sa podľa umiestnenia jednotlivých aparatúr a zamerala sa na mrazničku. Teraz už ľutovala, že nerozsvietila všetky svetlá. Tieni na druhom konci laboratória prehľbovali pochmúrnú náladu vytvorenú prítomnosťou smrteľne nebezpečných vírusov a stupňovali Marissin strach.

Naširoko rozkročená, aby sa prispôbila nafúknutému ochrannému igelitovému obleku, pohla sa k mrazničke a znova sa začudovala, že v susedstve vyspelej techniky, popri najmodernejších aparatúrach tu umiestnili obyčajné zariadenie do domácnosti.

V maximálne zabezpečovanom laboratóriu pôsobilo tak neskutočne ako stará kalkulačka na kľuku v spoločnosti počítačov.

Blízko mrazničky Marissa zastala a zahľadela sa na dvere vľavo od nej. Keďže sa dozvedela, že za nimi nechránia vírusy, zišlo jej na um, čo sa tam tak môže skrývať. Nervózne vystrela ruku a potiahla závoru. Ako otvorila dvere a vchádzala dnu, vyvalil sa odtiaľ oblak pary. Chvíľu sa cítila, akoby vstúpila do mrznúceho mračna.

Potom sa za ňou ťažké dvere privreli, pokiaľ im to dovolila vzduchová hadica, a ona sa ocitla v tme.

150

Keď sa trochu rozľadela, všimla si čosi, čo mohol byť vypínač, a zasvietila. Stropné svetlo zablikalo tak, že sotva osvietilo teplomer vedľa vypínača. Nahla sa bližšie a zistila, že ukazuje mínus päťdesiatjeden stupňov Celzia. "Bože môj!" zvolala, keď pochopila, odkiaľ sa berie všetka tá para: len čo sa vzduch o bežnej izbovej teplote dostal do styku s týmto chladom, vlhkosť z neho sa premenila na ľad.

Obrátila sa a vkročila do hustej hmlý ďalej do miestnosti, rozrážajúc vzduch rukami. Odrazu sa pred ňou vynoril príšerný obraz. Vykrikla a v igelitovej kombinéze to nadobudlo obrovskú ozvenu. Spočiatku myslela, že vidí duchov. Potom si uvedomila - a to bolo ešte hrôzostrašnejšie - že pozerá na rad zmŕznutých nahých tiel, ktoré bolo vidieť len čiastočne medzi ľahko sa kúdoľiacou hmlou. Najprv myslela, že stoja vedľa seba na vlastných nohách, no ukázalo sa, že sú zavesené podobne ako mŕtvolky pred pitvou na seminároch z anatómie, s posuvnými hákami vŕazenými do kanála stredného ucha. Keď podišla bližšie, spoznala prvé telo. Chvíľu mala pocit, že už-úž omdlie: bol to indický lekár, ktorého Marissa videla vo Phoenixe, s tvárou zmŕznutou v maske smrteľného utrpenia.

Víselo tu asi šesť tiel. Nerátala ich. Vpravo videla mŕtvolky opíc a potkanov, zmŕazené v rozličných zvláštnych pózach. Hoci chápala, že takéto zmrazovanie je pravdepodobne nevyhnutné pri štúdiu celkových vzoriek, bola absolútne nepripravená, že čosi podobné uvidí. Niet sa čo čudovať, že sa jej Tada usiloval zabrániť, aby ta vošla.

Marissa vycúvala z miestnosti, zhasla a dvere opäť zavrela na závoru. Striaslo ju od znechutenia, ale aj od skutočného chladu.

Primerane potrestaná za zvedavosť sa teraz sústredila iba na mrazničku. Napriek neobratnosti zapríčinennej igelitovou kombinézou a vlastnou triaškou nastavila kombináciu na bicyklovom zámku a otvorila ho relatívne ľahko. Horšie to bolo s reťazou. Tá bola zauzlená a musela s ňou zápasiť, aby ju prevliekla popod držadlo. Trvalo to dlhšie, než rátala, no napokon uvoľnila a zodvihla dvierka.

Z ich vnútornej strany zotrela námrazu a pokúšala sa rozlúštiť Poriadkový kód. Vírusy tu boli zoradené podľa abecedy. Za 'označením: Vírus Ebola, Zair 76, nasledovalo: 97, E 11 - E 48, F1 - p 12. Marissa odhadovala, že prvé číslo označuje príslušnú

151

podložku a po ňom nasledujúce písmená s číslami určujú, v ktorej priehradke podložky sa vírus nachádza. Na každej podložke bolo prinajmenej tisíc vzoriek, čo znamenalo, že druh Zair 76 tu bol v päťdesiatich jednotlivých fľaštičkách. S čo najväčšou opatnosťou vybrala Marissa podložku 97

a položila ju na najbližší pracovný pult, aby podrobne prezrela jej jednotlivé priehradky. V každej bola malá fľaštička s čiernou zátkou. Marissa súčasne pocítila úľavu aj znepokojenie. Odrátala si, kde je druh Zair 76, a vybrala vzorku Eli. Malička zmŕznutá guľôčka vnútri vyzerala nevinne, no Marissa vedela, že obsahuje milióny vírusov a každý jeden z nich je po rozmrazení schopný zabiť ľudskú bytosť.

Vrátila fľaštičku do priehradky a vytiahla ďalšiu, aby skontrolovala, či je zmŕznutá guľôčka nedotknutá. Pokračovala týmto spôsobom a nezistila nič podozrivé, až kým nevytiahla fľaštičku E 39. Bola prázdna!

Marissa chytro prezrela zvyšok vzoriek. Všetko bolo, ako má byť. Podržala si fľaštičku E 39 proti svetlu, prižmurovala oči za priehľadnou fóliou masky, aby sa presvedčila, že sa nemýli. No nebolo o čom pochybovať: vo fľaštičke definitívne nič nebolo. Aj keď sa mohlo stať, že by niekto z vedcov vzorku preložil, podľa Marissy nebola fľaštička prázdna z takéhoto dôvodu. Všetky jej doterajšie skryté obavy, že pôvodcom epidémie je vzorka afrického vírusu pochádzajúca z SKCH, použitá náhodou alebo dokonca zámerne, sa týmto zdali potvrdené.

Zrazu si uvedomila akýsi pohyb. Koleso na dverách do dezinfekčnej komory sa krútilo! Niektorí prichádzali!

Ovládla ju ochromujúca panika. Okamih sa iba bezmocne dívala. Keď zistila, že sa môže hýbať, položila prázdnu fľaštičku na podložku, tú vložila nazad do mrazničky a zavrela dverka.

Pomyslela si, že by mala ujsť, no nebolo kam. Azda by sa mohla skryť. Zahľadela sa do tmavej časti pri zvieracích klietkach.

Nemala však čas. Začula charakteristický zvuk dverí a do laboratória vošli dvaja ľudia oblečení v anonymných igelitových ochranných kombinézach. Zdalo sa, že nižší z nich sa v laboratóriu vyzná, lebo ukázal svojmu mocnejšiemu spoločníkovi, kde si napojiť vzduchovú hadicu.

Marissa ostala v hrôze stáť na svojom mieste. Ešte vždy tu bola nepatrná možnosť, že sú to vedci z SKCH, ktorí si prišli

152

skontrolovať nejaký práve prebiehajúci experiment. Nádej sa však rýchlo vytrácala, keď si ijednomila, že idú smerom k nej. V tej chvíli si všimla, že nižší drží injekčnú striekačku. Rýchlo pozrela na jeho spoločníka, nemotorne postupujúceho vpred s laktom v čudnom uhle, a to jej vyburcovalo v mysli neprijemnú spomienku.

Pokúsila sa zazrieť im tváre, no odlesk svetla na priehľadných fóliách masiek to znemožňoval.

"Blumenthalová?" spýtal sa ten menší drsným hlasom. Natiahol ruku a hrubo obrátil Marissinu hlavu v maske k svetlu.

Určite ju spoznal, lebo kývol hlavou smerom k spoločníkovi, ktorý siahol na zips jej ochranného odevu.

"Nie!" skríkla Marissa, keď si uvedomila, že títo chlapi nie sú strážcovia. Chceli ju napadnúť tak ako u nej doma. V zúfalstve schytila bicyklový zámok z mrazničky a hodila ho do nich.

Spôsobený zmätok jej umožnil odpojiť si hadicu a rozbehnúť sa smerom ku klietkam.

V tej istej sekunde bol väčší chlap za ňou, no keď ju chcel chytiť, zadržala ho vlastná vzduchová hadica ako vodidlo psa.

Marissa bežala čo najrýchlejšie do tmavých uličiek medzi radmi klietok, pričom počula zvuky vystrašených opíc, potkanov, sliepok a bohviečoho ešte. Zúfalá sa ocitla v pasci, lebo laboratórium bolo nevelké. V nádeji, že odvedie ich pozornosť, začala otvárať klietky s opicami. Zvieratá, čo sa vládali hýbať, ihneď vyliezali. No začínalo sa jej ťažko dýchať.

Pohľadala rozdvojku, v tme to nebolo ľahké, a napojila sa na ňu.

Závan chladného suchého vzduchu jej spravil dobre. Väčší chlap sa očividne v laboratóriu nevyznal, no nemyslela si, že by tým v skutočnosti získala nejaké výhody. Pohybovala sa pod úrovňou klietok smerom do stredu miestnosti.

Oproti svetlu videla, ako sa jeho silueta približuje. Nemala ani potuchy, či ju vidí, alebo nie, zostala však stáť a pokúšala sa mu vsugerovať, aby prešiel do druhej uličky. No neodbočil. Kráčal rovno k nej. Vlasy sa jej zježili.

Vystrela ruku, odpojila si vzduchovú hadicu a chcela obísť Poslednú klietku v rade. No prv než sa jej podarilo tadiaľ prešmyknúť, chlap ju chytil za ľavú ruku.

Marissa pozrela na útočníka. Videla však len odblesky svetla na Priehľadnej časti masky. Sila, s akou ju držal, vylučovala akýkoľ-

153

vek odpor, lenže vtom náhle zazrela nad jeho plecom červenú pásku označenú: Núdzový signál.

V zúfalstve k nej vystrela voľnú ruku a potiahla. V tej chvíli sa rozozvučala poplašná siréna a zhora sa na celé laboratórium spustili oblaky fenolového dezinfekčného prostriedku, ktoré znížili viditeľnosť na nulu. Otrasený chlap jej pustil ruku. Marissa spadla. Zistila pritom, že môže prekíznuť popod rad klietok, a tak sa plazila od neho v nádeji, že je to smerom do stredu laboratória.

Po chvíli sa postavila a pohybovala sa len podľ hmatu. Dezinfekčný prostriedok padal celý čas ďalej, asi bolo treba zdvihnúť páku nazad. Dýchame jej začínalo spôsobovať bolesť. Potrebovala vzduch.

Niečo na ňu skočilo, takmer vykriklá. Bola to však len opica zmorená nedýchateľným ovzduším. Zviera sa jej chvíľu držalo, potom jej skízlo z pliec pokrytých igelitom a zmizlo.

Marissa hmatala vystretými rukami po potrubí. Dotkla sa rozdvojky a napojila si hadicu.

Napriek zvuku sirény začula vo vedľajšej uličke pohyb a potom tlmené výkriky. Odhadovala, že jej prenasledovateľ nemôže nájsť rozdvojku.

Spoláhla sa na to, že druhý chlap šiel pomôcť svojmu kompánovi, a tak si odpojila hadicu a pohla sa za svetlom, s rukami vystretými pred sebou ako nevidomá. Čoskoro už svetlo prebleskovalo rovnomerne, a to znamenalo, že je kdesi uprostred laboratória. Pohla sa k stene, narazila do mrazničky a spomenula si, že rozdvojka je priamo nad ňou. Na niekoľko rýchlych nádychov sa na ňu pripojila. Potom sa usilovala nahmatať cestu k dverám. V okamihu, keď sa ich dotkla, tesnenie sa uvoľnilo a ona ich ťahom otvorila. V nasledujúcej minúte už stála v dezinfekčnej komore.

Keďže dezinfekciu práve absolvovala, nečakala na ďalšiu.

Prešla do druhej miestnosti, kde rýchlo vykížla zo vzpierajúcej sa igelitovej kombinézy, prebehla do prednej miestnosti,

vybrala sterilizované šatstvo zo skriniek a nahádzala ho na vzduchotesne dvere. Nemyslela si, že tým zabráni prenasledovateľom otvoriť ich.

No azda tým spomalí ich postup.

Opreteký vhupla do vlastných šiat, jediným pohybom vypla všetky vypínače, dokonca zhasla aj v prezliekanú a vypla, ventilačný systém.

154

jsfapokon mala maximálne zabezpečené laboratórium za sebou, prebehla cez celú budovu virológie, potom cez lávku a po schodoch, ktoré brala po dvoch, došla do vestibulu. Zhlboka sa nadýchla, lebo chcela vyzeráť pokojne, keď bude prechádzať hlavným vchodom. Strážnik sedel za stolom vľavo. Práve niekomu do telefónu vysvetľoval, že sa spustil biologický, a nie bezpečnostný poplach.

Aj keď pochybovala, že by si prenasledovatelia boli zabezpečili strážnikovu pomoc, keďže sa ju pokúšali zabiť, roztriasla sa, kým sa odpisovala. Počula, že strážnik zavesil, keď tomu, s kým hovoril, vysvetlil, že telefonistka hľadá niekoho z vedenia virologického oddelenia.

"Hej!" zakričal strážnik, keď sa Marissa pohla k dverám. Srdce jej išlo vyskočiť z hrude. V prvej chvíli pomyslela na útek. Bola len dva metre odo dverí. Vtom začula, čo strážnik vraví: "Zabudli ste si zaznačiť čas."

Marissa sa vrátila a svedomito vyplnila kolónku. Vzápätí už bola vonku a bežala k autu.

Mala za sebou polovicu cesty k Ralphovi, keď konečne bola schopná ovládať triašku a začať rozmýšľať o hroznom odhalení.

Strata guľôčky zmrazeného vírusu Ebola nemohla byť náhodná.

Šlo o ten istý druh ako vo všetkých súčasných epidémiách v celej krajine. Niektorí vírus vzal a buď náhodou, alebo úmyselne nakazil smrteľnou chorobou lekárov i celé nemocnice v rozličných oblastiach a v rozličných časových intervaloch.

Fakt, že stratená vzorka z fľaštičky E 39 bola rezervoárom ebolových epidémií, ako jediný vysvetľoval otázku vynárajúcu sa v súvislosti so zjavne pridlhým inkubačným časom a takisto aj skutočnosť, že hoci vírus má tendenciu k mutáciám, všetky epidémie zapríčinil ten istý druh. No čo bolo ešte horšie, ktosi nechcel, aby sa táto informácia zverejnila. Preto Marissu vyradili z ebolového tímu a preto ju takmer zabili. Najväčšmi ju vystrašila predstava, že ju tam mohol nájsť len človek, ktorý má povolenie na vstup do maximálne zabezpečeného laboratória — pravdepodobne niekto zo zamestnancov SKCH. Vynadala si, že nemala dosť duchaprítomnosti a nevšimla si v dochádzkovej knihe, keď sa odpisovala, kto tam medzičasom prišiel.

Už odbočovala do Ralphovej ulice a tešila sa, ako mu o všetkom Porozpráva, no vtom si uvedomila, že nie je od nej fér zaťažovať ho

155

do tejto záležitosti. Zneužila už výhody Tadovho priateľstva a zajtra, keď Tad uvidí jej meno v dochádzkovej knihe, celkom isté ju vyradí spomedzi svojich priateľov. Jedinou jej nádejou bolo, že násilníci neohlásia jej prítomnosť v laboratóriu, lebo by tým dokázali vlastnú účasť na pokuse pripraviť ju o život. Skôr však musela rátať s tým, že si vymyslí priateľnú lož na všetko, čo sa stalo. V tom prípade bude ich slovo stáť proti jej slovu, lenže od zajtra jej slovo v SKCH nebude mať veľkú vážnosť. Vedela toho dosť, aby ju od zajtra mohla začať hľadať atlantská polícia.

Spomenula si, že v batožinovom priestore auta má ešte vždy nachystaný kufor, a tak zamierila do najbližšieho motela.

Len čo vstúpila do prenajatej izby, zavolała Ralphovi. Ozval sa ospalopo piatom zazvonení.

"Bol som hore, kým som vládol," vysvetľoval. "Prečo si sa nezastavila?"

"Je to dlhá história," vyhlásila Marissa. "Nemôžem ti to teraz vysvetľovať, ale dostala som sa do vážnych problémov. Možno budem potrebovať dobrého právniku, čo sa vyzná v trestnom práve. Poznáš nejakého?"

"Bože dobrý," vzdychol Ralph, už vôbec nie ospalo. "Asi by si mi radšej mala povedať, o čo ide."

"Nechcem ťa do ničoho zaťažovať," pokračovala. "Môžem len povedať, že celá situácia je naozaj vážna, no zatiaľ ešte nemám všetko, aby som to mohla predložiť úradom. Som čosi ako štvanec!" neveselo sa zasmiala.

"Prečo neprídeš ku mne?" spýtal sa Ralph. "Tu by si bola v bezpečí."

"Ralph, to, že ťa nechcem do ničoho zatiahnuť, som myslela vážne. Naozaj potrebujem právniku. Nájdeš mi nejakého?"

"Samozrejme," sľúbil Ralph. "Pomôžem ti. Kde si?"

"Ozvem sa ti," odpovedala Marissa vyhýbavo. "A vďaka, že si mojím priateľom."

Prerušila spojenie stlačením vidlice a pokúsila sa nabrat' odvalu, aby zavolała Tadovi a ospravedlnila sa mu ešte prv, než sa dozvie od iných, že mu vzala vstupnú kartu. Zhlboka sa nadýchla a vykrútila číslo. Keď sa hneď neozval, stratila po niekoľkých zazvoneniach nervy a rozhodla sa nebudíť ho.

Z vrečka vybrala list z Laboratórnej techniky a rozložila ho. Jej ďalšou zastávkou bude Grayson.

156

12

21. mája Hoci bola Marissa vyčerpaná, spala zle, v ťažkých snoch ju ktosi naháňal po neznámej krajine. Keď cez okno preniklo prvé ranné svetlo a zobudilo ju, ulavilo sa jej. Vyzrela von a zbadala nejakého chlapíka, ako novinami napína automat. Len čo sa vzdialil, vybehla a kúpila si Atlanta Journal and Constitution.

O SKCH nenašla ani zmienku, no počas raňajších televíznych správ komentátor spomenul problémy v stredisku.

Nehovoril o maximálne zabezpečenom laboratóriu, no zopakoval, že do Fakultnej nemocnice Emoryskej univerzity bol prijatý laborant,

I ktorý sa nadýchal fenolového dezinfekčného prostriedku, aj keď medzičasom ho už prepustili. Reportáž pokračovala telefonickým rozhovorom s doktorom Cyrilom Dubchekom. Marissa sa nahla k televízoru a pridala zvuk. "Postihnutý laborant bol jedinou obeťou," hovoril Cyril. Hlas mu znel plechovo. Marissa uvažovala, či je vo Philadelphii, alebo v Atlante. "Náhodným zásahom bol uvedený do činnosti bezpečnostný systém. Teraz je už všetko pod kontrolou, v súvislosti s touto nehodou však hľadáme doktorku Marissu Blumenthalovú." Moderátor doplnil reportáž o poznámku, že ak niekto niečo vie o doktorke Blumenthalovej, má to oznámiť atlantskej polícii. Asi na desať sekúnd ukázali jej fotografiu zo žiadosti o zamestnanie v SKCH. Marissa vypala televízor. Nemyslela na možnosť, že by sa jej prenasledovateľom stalo čosi vážne, a teraz ju to zmätlo, napriek tomu, že ju ten človek chcel pripraviť o život. Tád mal pravdu, keď povedal, že to vyzerá, akoby všade, kde sa zjaví, vznikali samé problémy. To, že je štvancom, vrela zo žartu a myslela to obrazne. Keď však teraz počula správu v televízii spojenú so žiadosťou o informácie o jej pobyte, uvedomila si, že žart sa mení na vážnu skutočnosť. Stala sa osobou, po ktorej pátra polícia, predbežne iba atlantská. Rýchlo si zbalila veci a šla sa odhlásiť z motela. Na recepcii bola

157

celý čas nervózna, keďže úradník tu mal jej meno čierne na bielom. No všetko, čo povedal, bolo len: "Želám vám príjemný deň." V neďalekom bufete vypila narýchlo kávu, zjedla šišku a odviezla sa do banky, ktorá mala naštastie v ten deň otvorené hneď od rána. Pred okienkom sa pokúsila skryť si tvár pre prípad, že by pokladník sledoval ranné správy, no zdalo sa, že ako zvyčajne o ňu neprejavuje záujem. Vybrala si väčšiu časť úspor, zaokrúhlene štyritisícšesťstopäťdesiat dolárov. S hotovosťou v peňaženke sa trochu upokojila. Zamierila na príjazdovú cestu k medzištátnej diaľnici číslo 78 a zapla rádio. Smerovala do Graysonu, štát Georgia. Cesta autom bola príjemná, aj keď dlhšia, než predpokladala, a nevelmi zaujímavá. Jediné, čo stálo za zmienku a za pohľad, bol geologický útvar nazvaný Kamenná hora. Bola to bublina z čirej žuly, ktorá sa vynímala na zalesnených pahorkoch Georgie ako materské znamienko na detskom zadočku. Za mestečkom Snellville Marissa odbočila na severovýchod na cestu číslo 84 a okolitá krajina dostávala čoraz vidieckejší charakter. Napokon minula tabuľu s nápisom: Vitajte v Grayson. Bola celá prederavená, akoby si ju bol niekto vybral za strelecký terč, aby tak prehodnotil úprimnosť jej obsahu. Mestečko vyzeralo presne tak, ako si ho Marissa predstavovala. Hlavnú ulicu tvorilo množstvo tehlových a drevom obkladaných domov. Stálo tu ošarpané kino a najväčšie obchody boli železiarstvo a potraviny. Banka so žulovým priečelím, umiestnená na jednom rohu, sa pýšila veľkými hodinami s rímskymi číslicami. Bol to presne typ mesta, aký potrebuje laboratórne odsávače HEPA typ 3! Ulice zívajú prázdnotou, kým po nich Marissa pomaly krúžila. Nevidela nijaké nové budovy, a tak jej zišlo na um, že Profesionálne laboratória budú asi ďakde za mestom. Musí sa opýtať, lenže koho? Nemohla predsa zájsť na miestnu policajnú stanicu. Keď došla na koniec ulice, obrátila sa a vracala sa späť. Stál tu obchod so zmiešaným tovarom, ktorý sa honosil aj nápisom: Poštový úrad Spojených štátov. "Profesionálne laboratória? Jasné. Tie sú na Bridge Road," vysvetlil jej majiteľ obchodu. Práve ukazoval v oddelení textilu zákazníkovi bavlnené látky. "Musíte sa obrátiť a dať sa vpravo

158

okolo požiarnej zbrojnice. Potom za Parsonovým potokom zabočíte dolava. Nájdete to. Je to tam jediná atrakcia okrem kráv! A čo tam robia?" spýtala sa Marissa. "Nemám ani potuchy," vyhlásil obchodník. "A mimochodom, vôbec ma to nezaujíma. Sú to dobrí zákazníci a účty platia načas." Podľa obchodníkových rád sa Marissa dostala za mesto. Mal pravdu v tom, že okrem kráv tu nebolo nič. Za Parsonovým potokom sa končila aj dláždená cesta a Marissa zišla na um, či nehľadá čosi nejestvujúce. No potom poľná cesta zamierila do borovicového lesa a vpredu medzi stromami uvidela budovu. Honda s nadskočením nabehla na vyasfaltovanú časť, kde sa cesta rozširovala, aby vytvorila parkovisko. Stáli tu dve ďalšie autá: biely skriňový nákladník s nápisom Profesionálne laboratória, uč. spol. namaľovaným na bokoch a mercedes smotanovej farby. Marissa zaparkovala vedľa nákladníka. Budova mala štítové strechy a množstvo zrkadlových okien, v ktorých sa odrážali pekne upravené rady stromov. Keď vystúpila, aby zašla ku vchodu, zaplavila ju výrazná vôňa borovicového lesa. Potiahla za kľučku, no dvere sa neotvorili. Skúsila potlačiť, akoby však boli na závoru. Ustúpila a hľadala zvonček, no nijaký tu nebol. Viac ráz zabúchala a vzápätí si uvedomila, že väčší hluk už ani nemôže robiť a niekto vnútri ju musí počuť. Vzdala sa nápadu dostať sa dnu cez hlavný vchod a rozhodla sa budovu obísť. Keď prišla k prvému oknu, zaclonila si rukami oči a pokúsila sa nazrieť dovnútra. Nešlo to. "Viete, že ste nedovolené vnikli na cudzí pozemok?" ozval sa nepriateľský hlas. Marissa s pocitom viny spustila ruky k telu. "Toto je súkromný majetok," povedal územčistý chlap stredných rokov v modrej pracovnej kombinéze.

"Ach..." ozvala sa Marissa a zúfalo sa pokúšala vymyslieť ospravedlnenie, prečo tu je. So sivými, na ježka ostrihanými vlasmi a ružovou plet'ou vyzeral ako typický poľnohospodársky robotník z päťdesiatych rokov.

"Nevideli ste tabule?" spýtal sa a ukázal rukou na nápis pred parkoviskom.

>,Ach, áno," pritakala Marissa. "Ale viete, som doktorka..."

Zaváhala. To, že je lekárka, ju ešte neopravňuje porušovať

159

čiekoľvek súkromie. Rýchlo pokračovala: "Keďže tu máte virologické laboratórium, zaujímalo by ma, či sa zaoberáte virologickou diagnostickou činnosťou."

"Prečo si myslíte, že toto je virologické laboratórium?" spýtal sa chlap.

"Počula som," odpovedala.

"Počuli ste zle. Zaoberáme sa molekulárnou biológiou. Keďže sa obávame priemyselnej špionáže, sme veľmi opatrní. Tak si myslím, že bude lepšie, keď odídete, prv než zavolám políciu."

"To nebude potrebné," ohradila sa Marissa. Privolávať políciu bolo posledné, čo chcela. "Naozaj sa ospravedlňujem. Nemyslela som to ako obťažovanie. Len som chcela vidieť vaše laboratórium."

Nedalo by sa to nejako zariadiť?"

"V nijakom prípade," kategoricky vyhlásil chlap. Odvádzal Marissu nazad k autu, pod nohami im škripal štrk na chodníku.

"Na koho by som sa mohla obrátiť, aby mi dovolil prehliadku?" spýtala sa Marissa už za volantom.

"Ja som tu šéfom," vyhlásil chlap priamočiaro. "Myslím, že by bolo lepšie, keby ste už šli." Odstúpil od auta a čakal, kedy sa pohne.

Marisse nezišlo na um nič šikovné, a tak naštartovala. Pokúsila sa na rozlúčku usmiať, no chlapova tvár ostala zachmúrená po celý čas, čo sledoval, ako odchádza smerom na Grayson.

Ostal na mieste, kým sa malá honda nestratila medzi stromami.

Zlostne pokrútil hlavou, obrátil sa a vracal sa k budove. Dvere hlavného vchodu sa automaticky otvorili.

Interiér bol rovnako moderný ako exteriér. Prešiel krátkou vydláždenou chodbou do malého laboratória. Na jednom konci bol písací stôl, na druhom tesniace oceľové dvere podobné tým, čo viedli do maximálne zabezpečeného laboratória v SKCH, a práve za nimi stál laboratórny stôl vybavený filtračným systémom HEPA typ 3.

Za písacím stolom sedel iný chlap a skrúcal spinku na spisy do všelijakých groteskných tvarov. Pozrel nahor: "Prečo si mňa, dočerta, nedovolil, aby som ju zlikvidoval?" Za reči sa silno rozkašlal, až mu do očí vstúpili slzy. Vybral vreckovku a dal si ju pred ústa.

"Lebo netušíme, kto všetko vie, že tu bola," odpovedal chlap v modrej pracovnej kombinéze. "Používaj občas hlavu, Paul."

160

Niekedy ma desíš." Zdvihol slúchadlo a až priveľmi rázne vyklepal na tlačidlovom telefóne volané číslo.

Ambulancia doktora Jacksona," ozval sa jasný, príjemný hlas.

"Dajte mi doktora."

"Ľutujem, práve sa venuje pacientovi."

"Zlatko, pre mňa za mňa sa môže venovať aj pánbožkovi. prepojte ma naňho."

"Koho mám ohlásiť?" spýtala sa sekretárka chladne.

"Povedzte mu trebárs, že volá predseda Výboru pre lekársku etiku, len už ma prepojte!"

"Moment, prosím."

Obrátil sa k písaciemu stolu a povedal: "Paul, podaj mi prosím ťa, kávu zo stola."

Paul zahodil spinku do koša a začal sa dvíhať zo stoličky. Musel na to vynaložiť trochu viac námahy, lebo bol jednak dosť mohutný, jednak mal nepohyblivý lávy lakeť. Ešte ako chlapca ho postrelil jeden policajt.

"Kto volá?" spýtal sa doktor Joshua Jackson na druhom konci linky.

"Heberling," povedal chlap v modrej kombinéze. "Doktor Arnold Heberling. Pamätáte sa na mňa?"

Paul podal Arnoldovi kávu, potom sa vrátil k písaciemu stolu a vybral si zo strednej zásuvky ďalšiu spinku na spisy. Zabúchal si na hrud' a odkašlal si.

"Heberling!" zlostne zopakoval doktor Jackson. "Povedal som vám, aby ste mi nikdy nevolali do ordinácie!"

"Bola tu tá malá Blumenthalová," začal Heberling a ignoroval Jacksonovu poznámku. "Prišla sem pekne-krásne na svojom červenom autíčku. Prichytil som ju, keď nakúkala cez okno do vnútra."

"Došlaka, ako sa dozvedela o laboratóriu?"

"Neviem, a ani sa nestarám," odvrkol Heberling. "Podstatné je, že tu bola a ja idem do mesta za vami. Takto to nemôže ísť ďalej."

Niečo sa s ňou musí spraviť."

"Nie! Sem nechodte!" skríkol Jackson zúfalo. "Ja prídem k vám."

"V poriadku," súhlasil Heberling. "No musí to byť dnes."

"Budem tam okolo piatej," Jackson tresol slúchadlom.

161

Marissa sa rozhodla, že sa zastaví v Graysoni a naobeduje sa. Bola hladná, a zároveň dúfala, že sa niečo dozvie o

laboratóriu Zaparkovala pred bufetom, vošla dnu a sadla si k staromódnemu barovému pultu. Objednala si hamburger a dostala ho v čerstvom opečenom rožku so štedrou dávkou cibulky. Kokakola bola namiešaná z koncentrátu.

Kým jedla, uvažovala o svojich možnostiach. Boli dosť skromné. Do SKCH ani do nemocnice Bersonovej kliniky sa vrátiť nemôže. Zistiť, čo robia Profesionálne laboratória s vysoko špecializovaným filtračným systémom HEPA typ 3, to by mohlo byť východisko z núdze, no šanca dostať sa dnu bola celkom nepatrná: budova pripomínala pevnosť. Možno by mala zavolať Ralphovi a spýtať sa, či jej už našiel právnik, ibaže by...

Marissa si odhryzla kus kvasenej uhorky. V duchu si znovu predstavila obe vozidlá na parkovisku pred laboratóriom. Biely skriňový nákladník mal na bokoch namalovaný nápis Profesionálne laboratória, uč. spol. Zaujala ju práve skratka uč. spol.

Marissa dojedla a peši sa vybrala ku kancelárskej budove, okolo ktorej, ako si pamätala, už predtým prechádzala. Na dverách z matného skla bolo zlatými písmenami napísané: Ronald Davu, advokát a realitný poradca. Keď vstúpila, ozval sa zvonček.

Uvidela zaprataný písací stôl, no nijakú sekretárku.

Zo zadnej miestnosti vyšiel muž v bielej košeli s motýlikom a červenými trakmi. Hoci sa nezdalo, že má viac ako tridsať, s okuliarmi v drôtenom ráme vyzeral takmer starootcovsky. "Čím vám poslužím?" oslovil ju so silným južanským prízvukom.

"Ste pán Davis?" opýtala sa Marissa.

"Áno." Chlapík si zastrčil palce za traky.

"Mám zopár otázok," pokračovala Marissa. "Týkajú sa zákona o obchodných spoločnostiach. Myslíte, že by ste na ne vedeli odpovedať?"

"Možno," odpovedal pán Davis. Pozval Marissu, aby šla ďalej.

Scéna vyzerala ako vystrihnutá z filmu z tridsiatych rokov, ešte aj so stolovým ventilátorom, ktorý sa pomaly obracal zo strany na stranu a pritom nadvihoval papiere. Pán Davis si sadol, oprel sa dozadu a ruku založil za hlavu. Potom povedal: "Tak čo chcete vedieť?"

"Chcela by som zistiť niečo o istej spoločnosti," začala. "Keď je

162

firma zaregistrovaná, môže niekto, napríklad ja, zistiť mená jej vlastníkov?" pán Davis sa naklonil dopredu a laktami sa oprel o stôl. "Možno áno, a možno nie," usmial sa.

Marissa vzdychla. Zdalo sa, že z pána Davisa to pôjde ako z chlpatkej deky. No prv než mohla zopakovať otázku, pokračoval:

Ak je daná spoločnosť účastinnou spoločnosťou, nebude ľahké zistiť všetkých držiteľov účastín, najmä ak väčšie množstvo účastín zverili ich skutoční majitelia na základe plnej moci tretím osobám.

Ale ak je firma obchodnou spoločnosťou, potom to bude jednoduché. V každom prípade sa dá zistiť aspoň meno právneho zástupcu, ak vám ide o začatie súdneho sporu. Máte na mysli niečo také?"

"Nie," namietla Marissa. "Chcem len informáciu. Ako zistím, či je firma účastinnou, alebo obchodnou spoločnosťou?"

"Lahko," odpovedal pán Davis a opäť sa oprel dozadu. "Jediné, čo musíte spraviť, je, že zájdete do budovy Štátnej legislatívy v Atlante, tam navštívite úrad ministerstva vnútra a spýtate sa na sekciu obchodných spoločností.

Úradníkovi, čo tam sedí, povieť meno spoločnosti a on vám ju vyhladá. Sú to archívne záležitosti prístupné verejnosti, a ak je spoločnosť zaregistrovaná v štáte Georgia, bude tam uvedená."

"Ďakujem," povedala Marissa s pocitom, že na konci tunela jej predsa len zablikalo svetielko.

"Čo som dlžná?"

Pán Davis nadvihol obočie a študoval Marissinu tvár. "Takých dvadsať dolárov, ak vám to..."

"S radosťou," skočila mu do reči, vytiahla dvadsaťdolarovku a podala mu ju.

Vrátila sa do auta a vyštartovala smerom k Atlante. Tešilo ju, že má cieľ, aj keď šanca získať dôležitú informáciu bola nevelká.

Šla pomalšie, než je maximálna povolená rýchlosť. Zo všetkého najmenej si želala, aby ju zastavila polícia. Podarilo sa jej prísť pomerne zavčasu, v meste bola pred štvrtou. Zaparkovala na stráženom zastrešenom parkovisku a do budovy Štátnej legislatívy šla pešo.

Na pôde mestskej polície sa rozhodne necítila vo svojej koži, a keď stúpala po schodoch k budove, od nervozity sa až spotila, lebo si bola istá, že ju spoznajú.

163

"Doktorka Blumenthalová," zakričal ktosi.

V prvom momente jej zišlo na um ujsť. Namiesto toho sa však obrátila a uvidela, že k nej prichádza sekretárka z SKCH príjemná mladá žena, čosi vyše dvadsaťročná.

"Som Alice MacCabová z kancelárie doktora Carbonaru.

Pamätáte sa na mňa?"

Marissa sa pamätala a niekoľko nasledujúcich nervy drásajúcich minút bola nútená stráviť v rozhovore s ňou.

Našťastie slečna MacCabová nič nedbala na fakt, že Marissa je hľadaná osoba.

Najrýchlejšie, ako to zdvorilosť dovoľovala, sa Marissa rozlúčila a vošla do budovy. Väčšmi než kedykoľvek predtým nechcela nič, len získať potrebnú informáciu a zmiznúť. Bohužiaľ, v sekcii obchodných spoločností stál dlhý rad.

Čakala, hoci ju opúšťala trpezlivosť, kým sa dostane k okienku, a rukou si zakrývala tvár v chabej nádeji, že sa tým chráni pred odhalením.

"Prosím," oslovil ju bielovlasý úradník, keď konečne prišla na rad.
"Chcela by som nejaké informácie o spoločnosti, ktorá sa volá Profesionálne laboratória."
"Kde sídli?" spýtal sa úradník. Nasadil si bifokálne okuliare a vyklepkal názov na termináli počítača.
"V Graysone, štát Georgia," odpovedala Marissa.
"Fajn," prikývol úradník. "Tu to máme. Spoločnosť zaregistrovaná len v minulom roku. Čo by ste o nej chceli vedieť?"
"Je to účasťinná spoločnosť, alebo obchodná spoločnosť?" spýtala sa Marissa a pokúšala sa vybaviť si slová pána Davisa.
"Spoločnosť s ručením obmedzeným, podkapitola S."
"Čo to znamená?" pýtala sa ďalej.
"To sa týka daní. Partneri si môžu odrátať straty spoločnosti, ak nejaké sú, zo svojich individuálnych ziskov."
"Sú partneri menovite uvedení?" spýtala sa Marissa a jej vzrušenie bolo v tej chvíli silnejšie než obavy z odhalenia.
"Áno," odpovedal úradník. "Je to Joshua Jackson, Rodd Becker..."
"Počkajte, prosím," prerušila ho. "Zapíšem si to." Vybrala pero a začala písať.
"Tak teda," povedal úradník s očami upretými na monitor počítača, "Jackson, Becker, máte to?"
"Áno."

164

Ďalej Sinclair Tieman, Jack Krause, Gustave Svenson, Duane Moody, Trent Goodridge a Lekársky akčný kongres." Čo bolo to posledné?" spýtala sa Marissa, kým zúrivo zapisovala.
Úradník zopakoval názov.
"Môže byť organizácia spoločníkom s ručením obmedzeným?"
Spomenula si, že Lekársky akčný kongres videla na Markhamovom zozname prispievateľov.
"Nie som právnik, pani, no myslím si, že áno. Vlastne to tak musí byť, lebo ináč by to tu nebolo uvedené. Je tu ešte čosi iné: právnická firma, ktorá sa volá Cooper, Hodges, McQuinnlin a Hanks."
"Aj to sú spoločníci?" spýtala sa a dala sa zapisovať ich mená.
"Nie," vysvetlil úradník. "To sú právni zástupcovia."
"Tých nepotrebujem," vyhlásila Marissa. "Nemám záujem podávať na spoločnosť žalobu." Preškrtla mená Cooper a Hodges.
S poďakovaním vyrazila na rýchly ústup smerom na parkovisko.
Keď opäť sedela v aute, otvorila aktovku a vybrala zoznam Markhamových prispievateľov. Presne, ako si pamätala, tu bol uvedený Lekársky akčný kongres. Na jednej strane to bol spoločník s ručením obmedzeným v špekulatívnom spoločnom podniku, na druhej finančný prispievateľ na znovuzvolenie konzervatívneho politika.
Marissa sa zo zvedavosti pozrela, či na zozname nenájde ešte niekoho z ostatných účastníarov Profesionálnych laboratórií. Na svoje veľké prekvapenie tam našla všetkých. Ešte väčší ju zarazilo, že spoločníci, tak ako Markhamovi prispievatelia, pochádzajú z celej krajiny. A vďaka Markhamovmu zoznamu mala aj všetky ich adresy.
Marissa strčila kľúč do štartéra, no vtom zaváhala. Ešte raz nazrela do Markhamovho zoznamu a uvedomila si, že Lekársky akčný kongres je tu zapísaný ako sponzorská organizácia. Hoci sa jej strašne nechcelo opäť pokúšať osud a prechádzať sa rovnou pod nosom mestskej polície, prinútila sa ešte raz vystúpiť z auta a vrátiť sa nazad. Druhý raz vyčkala v rade u toho istého úradníka a opýtala sa ho na Lekársky akčný kongres.
Úradník vyklepkal názov na termináli, chvíľu počkal, potom sa obrátil k Marisse. "Nepoviem vám nič. Nie je to tu."
165

"To znamená, že táto organizácia nie je zaregistrovaná?"
"Nie tak celkom. Znamená to, že nie je zaregistrovaná v Georgii."
Marissa znovu poďakovala a znovu behom opúšťala budovu Auto pre ňu predstavovalo azyl. Niekoľko minút si posedela a rozhodovala sa, čo ďalej. Naozaj nemala dostatok informácií a akoby sa čoraz väčší vzdďaľovala od ebolových epidémií. No intuitívne tušila, že všetko, čo sa dozvedela, akýmsi zvláštnym spôsobom spolu súvisí. Ak áno, potom bol Lekársky akčný kongres kľúčom ku všetkému. Lenže ako môže pátrať po organizácii, o ktorej okrem názvu nič nevie?
Prvé jej zišlo na um navštíviť školskú knižnicu Lekárskej fakulty Emoryskej univerzity. Možno jej niektorá z knihovníčok bude vedieť poradiť. No potom si spomenula, ako natrafila na Alice MacCabovú, a uvedomila si, že by ju mohli naozaj ľahko spoznať.
Oveľa lepšie spraví, ak na pár dní odíde z mesta. Lenže kam?
Ako štartovala auto, dostala inšpiráciu: ALA - Americká lekárska asociácia! Ak nezíska informáciu o lekárskej organizácii v ALA, potom taká informácia nejestvuje. A Chicago sa jej zároveň zdalo bezpečné. Zamierila na juh smerom k letisku s nádejou, že vystačí so skromnou zásobou šatstva, ktorú mala v kufri.
Veľký sedan Joshuu Jacksona zadunel na mostíku z drevených brvien nad Parsonovým potokom, a potom prudko zahol doľava, až zapíšťali pneumatiky. Dláždená cesta sa tu končila a štrk prskal spod kolies auta, rútiaceho sa po ceste lemovanej stromami.
V Jacksonovi, sediacom vnútri, s každou absolvovanou míľou narastala zúrivosť. Do laboratória sa mu nechcelo, no vôbec nemal v úmysle dovoliť, aby ho niekto z mesta videl v Heberlingovej spoločnosti. Ukazovalo sa, že ten chlap je čoraz nespoľahlivejší, a čo bolo horšie, čoraz nevyspytateľnejší. Požiadali ho, aby vyvolal menší chaos, a on si rozpúta atómovú vojnu. To, že ho najali, bolo nešťastné rozhodnutie, no teraz sa už s daným faktom nedalo nič robiť.
Pred laboratóriom Jackson zaparkoval naproti Heberlingovmu mercedesu. Vedel, že Heberling si ho zaplatil z peňazí,

ktoré dostal na technické vybavenie. Taká márnوترatnosť!
Jackson kráčal k budove. Bola to pôsobivá stavba a on azda
166

lepšie než ktokoľvek iný vedel, koľko stála. Lekársky akčný kongres postavil doktorovi Arnoldovi Heberlingovi osobný pomník, a za čo: za kopec neuveriteľných problémov, lebo Heberling bol somár. Ozvalo sa sfúknuť, dvere sa otvorili a Jackson vošiel dnu.

"Som v zasadačke," ozval sa Heberling.

Jackson vedel, ktorú miestnosť tým myslí, no podlá neho ťažko zodpovedala pojmu zasadačka. Zastal pri dverách a vnímal vysoký strop, zasklenú stenu a strohé zariadenie: dve chippendalské leňošky postavené oproti sebe na veľkom čínskom plyšovom koberci. Nijaký iný nábytok tam nebol. Heberling sedel na jednej z nich.

"Dúfam, že je to naozaj dôležité," začal Jackson, čím prebral iniciatívu. Sadol si oproti Heberlingovi. Čo sa týka ich vzhľadu, nemohli byť dvaja rozdielnejší ľudia. Zavalitý Heberling mal oduté líca a hrubé črty. Jackson bol vysoký a chudý s takmer asketickou tvárou. Ich oblečenie ešte podčiarkovalo kontrast:

Heberling bol v modrej pracovnej kombinéze, Jackson mal na sebe tmavý oblek s jemným pásikom.

"Tá malá Blumenthalová bola rovno tu, vonku," povedal Heberling a na zvýšenie efektu ukázal ponad plece. "Určite nič nevidela, no už fakt, že sem prišla, naznačuje, že niečo vie. Treba ju odstrániť."

"Mali ste možnosť," vyštekol Jackson. "Dvakrát! A po oba razy ste narobili spolu so svojimi hrdlarezmi riadny chaos. Najprv v jej dome, a potom včera v noci v SKCH!"

"Tak to skúsime znovu. J'enže vy to nechcete dovoliť."

"Dočerta! Samozrejme, že nie. Zistil som, že ju chcete nakaziť vírusom Ebola."

"A prečo nie?" čudoval sa Heberling. "Nakazila by sa pri práci."

Nikto by sa nad tým nepozastavil."

"Nechcem ebolovú epidémiu v Atlante," skríkol Jackson.

"Celé ma to desí. A mám vlastnú rodinu. Tú ženskú nechajte nám."

My sa o ňu postaráme."

"Ach, iste," posmieval sa Heberling. "To ste vraveli už vtedy, keď ste ju dali preložiť zo špeciálnej patogenézy. A pritom je ešte vždy hrozbou pre celý projekt a ja trvám na tom, že ju treba odstrániť."

,"Vy tu nie ste šéfom," ohradil sa hrozivo Jackson. "A keď už

167

hľadáme vinníka, nikto z nás by nemal problémy, keby ste sa boli držali pôvodného plánu a použili chrípkový vírus. Všetkých nás zachvátila panika, keď ste z vlastnej iniciatívy použili vírus Ebola!"

"Ach, opäť tu máme obžalobu," znechutene zahundral Heberling. "Ale keď ste počuli, že Richterovu kliniku zavreli, to ste boli všetci celí uveličení. Keď chcel Lekársky akčný kongres podkopať dôveru verejnosti voči klinikám, ktoré zaviedli nemocenské predplatné na zdravotnú starostlivosť, tak nič účinnejšie ani nemohol podniknúť. Jediný rozdiel oproti pôvodnému plánu je, že som si v terénnych podmienkach overoval vlastný výskum, čím som si ušetril roky výskumnej činnosti v laboratóriu."

Jackson študoval výraz Heberlingovej tváre. Dospel k záveru, že ten chlap je psychopat, a pocítil k nemu odpor. Nanešťastie to prišlo trochu prineskoro. Keď sa už raz projekt rozbehol, nebolo ľahké zastaviť ho. Ani spätne premýšľať o tom, aký jednoduchý sa javil ten plán, keď ho prvý raz navrhol výkonný výbor Lekárskeho akčného kongresu.

Jackson sa zhlboka nadýchol, lebo vedel, že sa napriek všetkému musí ovládať. "Povedal som vám veľa ráz, že Lekársky akčný kongres nechce, naopak, odmieta straty na životoch. To nikdy nebolo našim zámerom, a vy to dobre viete, doktor Heberling."

"Hovno!" skríkol Heberling. "Keby sme boli podľa vášho zámeru použili chrípkový vírus, takisto by tu bolo dosť mŕtvych."

Aký počet by ste tolerovali? Stovku? A čo hovoríte na všetky tie straty na životoch, ktoré spôsobujete vy, bohatí lekári so súkromnou praxou, keď prižmurujete oči nad zbytočnými operáciami alebo umožňujete neschopným lekárom využívať privilégiá vašich nemocníc?"

"Neschvaľujeme ani zbytočné operácie, ani neschopnosť," vyštekol Jackson. Ďalej už toho psychopata nemohol počúvať.

"Nerobíte nič, aby ste to zastavili," zhnusené odpovedal Heberling. "Neverím ničomu z omáčky, ktorou ma kŕmite vy aj Lekársky akčný kongres, ako sa len obávate o americkú medicínu, z ktorej sa vytrácajú tradičné hodnoty. Tým ma môžete len rozosmiať. Všetko sú to len pokusy, aby ste ospravedlnili vlastné ekonomické záujmy. Náhle je tu priveľa lekárov, a tí nemajú dosť pacientov. Jediný dôvod, prečo s vami spolupracujem, je, že ste mi

168

nestavili toto laboratórium." Heberling ukázal širokým gestom vôkol seba. "Chceli ste očierniť nemocenské predplatné na zdravotnú starostlivosť, a ja som to za vás urobil. Jediný rozdiel oproti pôvodnému plánu je, že som to robil svojím spôsobom a z vlastných dôvodov."

My sme vám však prikázali, aby ste s tým skončili," zareval Jackson. "Hneď po epidémii na Richterovej klinike."

"Veľmi vľadne, ak mám byť presný," pokračoval Heberling. plesali ste nad výsledkami. Nielenže to zabalili na Richterovej klinike, ale prvý raz po piatich rokoch prestal stúpať počet predplatiteľov kalifornského zdravotného

programu. Lekársky akčný kongres možno trochu hrýzlo svedomie, no v skutočnosti ste boli všetci šťastní. A ja som si potvrdil, o čom som bol dávno presvedčený, že vírus Ebola je biologickou zbraňou číslo jeden, lebo proti nemu nejestvuje ani vakcína, ani spôsob liečenia.

Ukázalo sa, že sa dá celkom jednoducho rozšíriť, ďalej relatívne ľahko udržať v daných medziach, a pritom je v malých spoločenstvách ohromujúco ničivý. Doktor Jackson, obaja sme docielili, čo sme chceli. Musíme sa len porátať s tou ženskou, kým spôsobí skutočné problémy."

"Povedal som vám raz a navždy," zopakoval Jackson. "Nechceme nijaký ďalší ebolový prípad. To je rozkaz!"

Heberling sa zasmial. "Doktor Jackson," povedal a nahol sa dopredu. "Mám silný dojem, že nechcete vidieť fakty.

Lekársky akčný kongres už dávno nie je v pozícii, z ktorej by mi mohol dávať rozkazy. Uvedomujete si, čo by sa stalo s vašou kariérou, keby pravda vyšla najavo? A hovorím vám, že sa to stane, ak mi nedovoliťe vybaviť si to s Blumenthalovou, ako si to predstavujem."

Jackson chvíľu bojoval s vlastným svedomím. Najradšej by bol Heberlinga chytil pod krk a uškrtil ho. No vedel, že chlap má pravdu: Lekársky akčný kongres má zviazané ruky. "V poriadku," precedil neochotne. "Spravte s doktorkou Blumenthalovou, čo pokladáte za najlepšie. Len mi o tom nehovorte a nepoužite vírus Ebola v Atlante."

"Výborne." Heberling sa usmial. "Ak vám to spraví dobre, dám vám slovo na jedno i na druhé. Koniec koncov, som veľmi Prístupný logickým argumentom."

Jackson vstal. "Ešte čosi. Nechcem, aby ste mi telefonovali do

169

ordinácie. Keď sa už so mnou musíte spojiť, volajte mi domov, na súkromné číslo."

"S radosťou," poznamenal Heberling.

Hoci bol let Atlanta-Chicago plne obsadený, Marissa musela čakať na ďalší len pol hodiny. Kúpila si detektívku od Dicka Francisa, no nevedela sa na čítanie sústrediť. Napokon sa rozhodla zavolať Tadví a aspoň sa pokúsiť o ospravedlnenie. Nevedela koľko mu toho má povedať o vlastných narastajúcich podozreniach, no rozhodla sa improvizovať podlá toho, ako sa to vyvinie.

Vykrútila číslo laboratória, a ako očakávala, opäť pracoval v nadčase.

"Tu je Marissa," povedala, keď zdvihol. "Hneváš sa na mňa?"

"Zabil by som ťa."

"Tad, prepáč..."

"Vzala si mi vstupnú kartu do laboratória."

"Tad, naozaj sa ospravedlňujem. Keď sa stretneme, všetko ti vysvetlím."

"Išla si rovno do maximálne zabezpečeného laboratória, však?" Tadví hlas znel nezvyčajne stroho.

"Vlastne áno."

"Marissa, vieš, že z laboratória je hŕba trosiek, všetky zvieratá zahynuli a nejakého človeka museli odviezť na pohotovosť do Emoryskej nemocnice?"

"Do laboratória prišli dvaja chlapi a napadli ma."

"Napadli ťa?"

"Áno," odpovedala. "Musíš mi veriť."

"Neviem, čomu mám veriť. Prečo sa také veci stávajú akurát tebe?"

"Asi práve pre tie ebolové epidémie. Tad, vieš, kto bol zranený?"

"Tuším nejaký laborant z iného oddelenia."

"Prečo to nezistíš? A mohol by si zistiť aj to, kto ďalší vošiel v noci do laboratória."

"Nemyslím, že by som mohol. Nikto mi nič nepovie práve preto, lebo vedia, že sa kamarátim. Kde si?"

"Na letisku," odpovedala.

170

Ak hovoríš pravdu o tom, že ťa napadli, mala by si prísť sem Vysvetliť to. Nemala by si utekať."

"Ja neutekám," presviedčala ho Marissa. "Idem do Americkej lekárskej asociácie do Chicaga, potrebujem informácie o organizácii Lekársky akčný kongres. Nepočul si o nej? Som presvedčená, že sú do celej veci zapletení."

"Marissa, asi by si mala prísť rovno sem, do strediska. Dostala si sa do naozajstných ťažkostí, ak to náhodou nevieš."

"Viem, no to, čo robím teraz, je dôležitejšie. Prosím ťa, ak môžeš, spýtaj sa na oddelení biologickej ochrany, kto bol v maximálne zabezpečenom laboratóriu včera večer."

"Marissa, nemám náladu dať sa do niečoho zaťahovať."

"Tad, ja..." stíchla. Tad zavesil. Pomaly položila slúchadlo.

V skutočnosti mu to vôbec nezazlievala.

Pozrela na hodinky. O päť minút sa končí nástup do lietadla.

Aby sa upokojila, zavolala ešte Ralphovi domov.

Zdvihol po treťom zazvonení. Na rozdiel od Tada prejavoval spoluúčať, nie zlosť. "Preboha, Marissa, čo sa robí? Píšu o tebe vo večerníku. Naozaj si vo vážnych ťažkostiach, hľadá ťa atlantská polícia."

"Viem si to predstaviť," odpovedala a pomyslela si, že mala byť múdrejšia, uviesť falošné meno a za letenku zaplatiť v hotovosti.

"Ralph, našiel si už nejakého dobrého právnik?"

"Prepáč. Keď si ma o to požiadala, neuvedomil som si, že je to také naliehavé."

"Začína to byť naliehavé," pripomenula Marissa. "Budem teraz deň alebo dva mimo mesta. Takže ak by si to zariadil

zajtra, budem ti vďačná.

"O čo vlastne ide?" spýtal sa Ralph. "V novinách nie sú nijaké podrobnosti."

"Povedala som ti už včera večer, že ťa nechcem do ničoho zaťažovať."

"To nie je dôležité," trval na svojom Ralph. "Prečo neprídeš sem? Porozprávame sa poriadne o tom a ráno ťa zoberiem k právnikovi."

"Počul si niekedy o organizácii s názvom Lekársky akčný kongres?" spýtala sa Marissa, ignorujúc Ralphovu ponuku.

"Nie," odpovedal. "Marissa prosím ťa, príď sem. Myslím, že

171

bude naozaj najlepšie, ak sa problému postavíš tvárou v tvár, nech už ide o čokoľvek. Útek vrhne na teba zlé svetlo." Marissa začula, že ohlasujú jej let.

"Idem do Americkej lekárskej asociácie zistiť niečo o tej organizácii," vysvetlila rýchlo Marissa. "Zavolám zajtra.

Musím bežať." Zavesila, vzala aktovku a knihu a pobrala sa do lietadla.

13

22. mája Po príchode do Chicaga sa Marissa rozhodla, že sa ubytuje v nejakom dobrom hoteli, a šťastná zistila, že v Palmer House majú voľnú izbu. Rozhodla sa riskovať a použila kreditnú kartu, a vzápätí šla rovno hore do postele. Druhý deň ráno si objednala na izbu čerstvé ovocie a kávu. Kým čakala, zapla si správy v televízii a šla sa osprchovať. Práve si sušila vlasy, keď začula moderátora spomenúť slovo Ebola. Prebehla do izby v očakávaní, že sa zo správ dozvie najnovšie informácie o situácii vo Philadelphii. Moderátor však namiesto toho opisoval novú epidémiu. Vypukla na Rosenbergovej klinike na Piatej avenue v New Yorku. Pacientom bol lekár menom Girish Mehta.

Zmienka o tom sa dostala do tlače a mesto zachvátila všeobecná panika.

Marissu zamrazilo. Epidémia vo Philadelphii ešte nedosiahla kulminačný bod, a medzitým sa vynorila ďalšia. Spravila si make-up, učesala sa a naraňajkovala. Vyhládala adresu Americkej lekárskej asociácie a vydala sa na Rush Street:

Ak by jej bol niekto pred rokom povedal, že navštívi asociáciu, nebola by mu vôbec verila. A teraz je tu a vchádza dnu.

Vrátnička ju nasmerovala na Oddelenie všeobecných informácií.

Marissa sa práve pokúšala vysvetliť jednej zo sekretarišiek, čo potrebuje zistiť, keď sa tam náhodou zjavil vedúci tohto oddelenia pán James Frank. Pozval ju do svojej kancelárie.

Pán Frank pripomínal Marisse študijného poradcu na jej strednej škole. Bol neurčitého veku, s miernou nadváhou a sklo-

172

orn k plešivosti. Mal jasné oči a veta sa smial. Marisse sa na prvý pohľad zapáčil.

Lekársky akčný kongres," zopakoval, keď mu položila otázku.

Nikdy som o takej organizácii nepočul. Kde ste na ňu nara-

•i'O" zih?

Na zozname prispievateľov istého člena Kongresu," odpovedala Marissa.

To je zvláštne," čudoval sa pán Frank. "Bol by som prisahal, že poznám všetky politicky činné výbory. Počkajte, pozriem sa, čo na to povie môj počítač."

Pán Frank naklepal názov organizácie. Chvilu sa nič nerobilo, potom monitor zablikal a ožil. "Kto by to bol povedal! Máte úplnú pravdu. Tu je to!" ukázal na obrazovku monitora. "Politický výbor Lekárskeho akčného kongresu. Je to registrovaný samostatný výlučný fond."

"Čo to znamená?" spýtala sa Marissa.

"Nič také zvláštne, ako by sa zdalo. Len to, že váš Lekársky akčný kongres je zaregistrovaná organizácia a má zákonne zostavený výbor na rozdeľovanie fondov, ktoré sú príspevkami do kampane. Pozrime sa, koho podporujú."

"Jedného kandidáta vám môžem prezradiť," nadviazala Marissa, "Calvin Markham."

Pán Frank prikývol. "Áno, tu je Markhamovo meno popri množstve ďalších konzervatívnych kandidátov. Prinajmenej nám to naznačuje, aká je ich politická orientácia."

"Pravicová skupina," poznamenala Marissa.

"Azda až ultrapravicová," dodal pán Frank.

"Nazdávam sa, že sa pokúšajú zlikvidovať zoskupenia s príbuzným zameraním, limitovať prist'ahovávanie absolventov lekárskech fakúlt zo zahraničia, zastaviť subvencovanie domácich lekárskech organizácií a podobne. Počkajte chvíľu, zavolám známemu na Federálnu volebnú komisiu."

Po krátkom nezáväznom rozhovore sa pán Frank svojho priateľa spýtal na Lekársky akčný kongres. Kým počúval, niekoľko ráz prikývol, potom zavesil a obrátil sa k Marisse. "O Lekárskom akčnom kongrese toho nevie veľa, iba to, že keď si ich vyhládala v zozname organizácií, zistil, že sú zaregistrovaní v štáte Delavvare."

"Prečo práve v Delavvare?" zaujímalo Marissu.

173

"Registrácia je tam najlacnejšia."

"Dalo by sa zistiť o tejto organizácii čosi viac?" opýtala sa.

"Čo napríklad? Kto sú jej predstavitelia? Kde sídlia? Takéto dačo?"

"Áno," pritakala.

Pán Frank opäť vzal do ruky slúchadlo a povedal: "Uvidíme, čo sa nám podarí v Delavvare."

Bol pomerne úspešný. Aj keď úradník delawarskej štátnej legislatívy tvrdil, že po takéto informácie si musí prísť

osobne, pán Frank získal od jeho nadriadeného povolenie výnimočne predpisy obísť.

Telefonát trval takmer pätnásť minút, pán Frank počúval a písal.

Keď skončil, podal Marisse zoznam predstaviteľov správnej rady.

Nazrela doň: Predseda MUDr. Joshua Jackson, podpredseda MUDr. Rodd Becker, pokladník MUDr. Sinclair Tieman, tajomník MUDr. Jack Krause, členovia predsedníctva MUDr.

Gustave Swenson, MUDr. Duane Moody a MUDr. Trent Goodridge. Otvorila aktovku a vybrala zoznam spoločníkov Profesionálnych laboratórií. Boli na ňom tie isté mená!

Marisse sa krútila hlava, keď opúšťala Americkú lekársku asociáciu. Otázka, ktorá sa jej vynárala v mysli, sa zdala priveľmi fantastická, aby si ju mohla pripustiť: čo môže mať spoločné ultrakonzervatívna organizácia lekárov s laboratóriom, ktoré vlastní komplikované zariadenia používané pri práci so smrteľne nebezpečnými vírusmi? Radšej si na tú otázku ani neodpovedala.

S rozbušenou myslou sa vybrala peši smerom k hotelu. Ostatní chodci do nej vrážali, no nevenovala im pozornosť.

V snahe nájsť trhliny vo vlastnej teórii si Marissa v duchu odškrtyvala podstatné fakty: Každá z ebolových epidémií sa začala v zdravotníckom zariadení s nemocenským predplatným na lekársku starostlivosť, ktoré patrilo uzavretej skupine vlastníkov.

Mená pacientov, ktorí boli kauzou číslo jeden, zneli zväčša cudzokrajne a každého z týchto prvých nakazených pár dní predtým, než ochorel, niekto prepadol. Jedinú výnimku tvorila epidémia vo Phoenixe, o ktorej Marissa ešte vždy predpokladala, že sa rozšírila jedlom.

Kútikom oka zazrela výklad Charlesa Jourdana — obchodu

174

obuvou, ktorá bola jej slabosťou. Náhle zastala, aby si ho prezrela a nemilo sa jej dotklo, keď ju akýsi chlapík skoro prevalil.

Nahnevane na ňu zagánil, ona ho však ignorovala. V duchu soriadala plán. Ak sú jej podozrenia odôvodnené a predchádzajúce epidémie neboli vecou náhody, potom aj kauza číslo jeden v New Yorku bude asi zamestnancom kliniky pracujúcej na princípe nemocenského predplatného na zdravotnú starostlivosť a niekoľko dní pred ochorením ho určite prepadli. Marissa sa rozhodla, že musí ísť do New Yorku.

Poobzerala sa, aby zistila, ktorým smerom leží jej hotel. Pred sebou videla nadzemnú dráhu a spomenula si, že vlaky prechádzajú obchodnou štvrťou Loop neďaleko hotela Palmer House.

Svižne vykročila, a vtom ju obľial strach. Nečudo, že na ňu zaútočili u nej doma. Nečudo, že chlap v maximálne zabezpečenom laboratóriu sa ju pokúsil zabiť. Nečudo, že Markham požiadal o jej preloženie. Ak sa jej dohady zakladali na pravde, potom jestvovalo spiknutie obrovských rozmerov a ona sa vystavovala mimoriadnemu nebezpečenstvu.

Až do tejto chvíle sa v Chicagu cítila bezpečne. No teraz, kamkoľvek pozrela, všade videla samé podozrivé typy. Stál tu chlap prezerajúci si výklad, ale Marissa bola presvedčená, že v ňom sleduje jej odraz. Prešla na druhú stranu ulice a čakala, či pôjde za ňou. Nešiel.

Nenápadne vošla do kaviarne a objednala si čaj, aby sa upokojila. Sadla si k stolíku pri okne a sledovala ulicu. Chlap, ktorý ju tak vyľakal, vyšiel z obchodu s plnou nákupnou taškou a kýval na taxík. Takže jedného mala z krku. Práve vtedy si všimla toho obchodníka. Upútalo ju, ako držal aktovku v nezvyčajne zohnutej ruke, akoby nemohol hýbať lakťom.

V duchu sa bleskovo preniesla domov a predstavila si svoj zúfalý boj s postavou, ktorú nevidí a ktorej ruka je na dotyk tuhá. A bola tu aj hrôzostrašná spomienka z laboratória...

Kým sa Marissa dívala, chlap si vybral cigaretu a zapálil si ju ~ všetko jednou rukou, zatiaľ čo druhou zvieral aktovku.

Spomenula si aj, ako Tad vravel, že útočník mal so sebou aktovku.

Zakryla si tvár rukami a modlila sa, nech sú to len jej vidiny.

Pretrela si oči, a keď pozrela druhý raz tým istým smerom, chlap bol preč.

175

Marissa dopila čaj, potom sa spýtala na cestu k hotelu Palmer House. Kráčala rýchlo, aktovku si nervózne prehadzovala z ruky do ruky. Pri najbližšom rohu sa obzrela: blížil sa k nej ten istý obchodník.

Ihneď zmenila smer a prešla na druhú stranu. Úkosom ho sledovala, kým kráčal ďalej, až do polovice bloku, potom prešiel na jej stranu. So vzrastajúcou panikou hľadala nejaký taxík, no ulica bola prázdna. Preto sa radšej zvrtila a bežala späť k nadzemnej dráhe. Náhlivo vybehla po schodoch a zaplietla sa do krdľa ľudí. Chcela ostať v dave.

Na nástupišti sa už cítila lepšie. Okolo postávalo dosť ľudí, prešla teda čo najďalej od vchodu. Srdce jej ešte vždy divo búšilo, no už aspoň vládala rozmyšľať. Bol to naozaj ten istý človek?

A sledoval ju?

Chlap sa jej vynoril v zornom poli ako stelesnená odpoveď na jej otázky. Mal drsné črty, zhrubnutú plet' a neholené strnisko na brade. Medzi hranatými zubami sa černeli veľké medzery. Kašlal do zatätej päsťe.

Prv než sa vládala pohnúť, zadunel na stanici vlak, dav sa zavlnil a vzal Marissu so sebou. Kým ju vnášal do vagóna, stratila chlapa z dohľadu.

Pokúšala sa prebojovať k dverám, lebo dúfala, že sa jej v poslednej chvíli podarí vystúpiť, ako to vidala v špiónážnych filmoch, no tlačiaci sa ľudia ju nepustili a dvere sa zavreli, prv než sa k nim dostala. Obrátila sa a prezerala si tváre okolo seba, no chlapa s nepohyblivým lakťom nevidela.

Vlak sa pohol a ona sa musela chytiť tyče. Len čo sa jej dotkla, znova ho uvidela. Stál hneď vedľa nej a držal sa

zdravou rukou tej istej tyče. Bol tak blízko, že cítila jeho kolínsku. Obrátila sa a ich pohľady sa stretli. Kútiky úst sa mu zdvihli v úsmeve, kým sa chytal tyče. Potom zakašlal a siahol si do vrečka na kabáte.

Marissa sa prestala ovládať. Výkrikla. V zúfalstve sa pokúsila od neho vzdialiť, no natlačený d'áv ju zadržal. Výkrik zanikol a nikto sa ani nepohol, ani nič nepovedal. Iba na ňu civeli. Kolesá zapíšťali, vlak začal prudko brzdiť a Marissa aj chlap sa naraz chytili tyče, aby nespádli. Ruky sa im dotkli.

Pustila tyč, akoby bola rozžeravená. Vtom sa na jej nevýslovnú úľavu začal k nej pretláčať dopravný policajt.

"Ste v poriadku?" policajt prekrikoval hukot vlaku.

176

Tento človek ma sleduje," ukázala naňho Marissa.

Policajt pozrel na obchodníka: "Je to pravda?"

Chlap pokrútil hlavou. "Vôbec som si ju nevšimal. Nevieť, o čom hovorí."

Policajt sa obrátil k Marisse, zatiaľ čo vlak začínal spomaľovať.

Chcete podať písomnú sťažnosť?"

"Nie," vysvetľovala Marissa, "ak odíde a dá mi pokoj."

Škrípanie kolies a sipot vzduchových brzd znemožnili ďalší rozhovor, až kým vlak nezastal. Dvere sa otvorili.

"Rád vystúpim, ak to dámu upokojí," povedal obchodník.

Niekoľko ľudí vystúpilo. Ostatní si ich len premeriavali. Policajt sa postavil do dverí, aby ich podržal otvorené, a s otázkou v očiach sa obrátil k Marisse.

"Upokojí ma to," vyhlásila náhle zneistená vlastnými reakciami.

Obchodník pokrčil plecami a vystúpil. Dvere sa takmer hneď zavreli a vlak sa znovu rozbehol.

"Je vám už lepšie?" opýtal sa policajt.

"Oveľa lepšie," odpovedala. Odľahlo jej, že obchodník je preč, no obávala sa, či ju policajt nebude chcieť legitimovať.

Podakovala mu a pozrela inde. Pochopil, čo tým naznačuje, a pobral sa preč.

Marissa si uvedomila, že sa na ňu upierajú všetky oči, a priviedlo ju to do rozpakov. Hneď na nasledujúcej zastávke vystúpila. Zišla na ulicu a v podvedomej obave, že chlap si našiel nejaký spôsob, ako ju ďalej sledovať, zastavila prvý taxík a dala sa zaviesť do hotela Palmer House.

V bezpečí taxíka sa Marissa trochu spamätala. Vedela, že sa zaplietla do čohosi, čo presahuje možnosti jej chápania, no nemala ani potuchy, na koho na vyšších miestach by sa mala obrátiť.

Predpokladala spiknutie, no vôbec si nevedela predstaviť jeho rozsah. A najhoršie zo všetkého bolo, že nemala nijaké dôkazy ~ nič, len zopár veľavravných faktov.

Rozhodla sa však, že do New Yorku sa v každom prípade vybrať môže. Ak najnovšia epidémia potvrdí jej podozrenia, rozhodne sa ňu mieste, s kým sa spojí. Dúfala, že Ralph jej medzitým našiel dobrého právnik. Ten azda celú vec zvládne.

Len čo sa Marissa vrátila do hotela, šla rovno do izby. Kvôli Paranoidným pocitom, ktoré ju teraz ovládli, chcela byť čo najrýchlejšie preč a nadávala si, že použila kreditnú kartu, a tak

177

uviedla pravé meno. Keď kupovala letenku z Atlanty do Chicaga udala falošné meno a platila v hotovosti, a to isté mala spraviť aj v hoteli.

Pri nastupovaní do výťahu sa rozhodla, že si len zbalí pár vecí a pôjde hneď na letisko. Odomkla a pobrala sa rovno do kúpeľne len kabelku a aktovku odložila na stolík. Kútkom oka zazrela akýsi pohyb a podvedome uhla hlavou. No aj tak bol úder taký silný, že spadla na manželskú posteľ, vedľa ktorej stála, a z nej na zem. Pozrela nahor a zbadala, ako sa k nej blíži chlap z vlaku.

V zúfalstve sa pokúsila vliezť pod posteľ, no chlap ju chytil zdravou rukou za sukňu a strhol ju nazad.

Marissa sa prevarila a zúriivo kopala. Niečo vypadlo chlapovi z ruky, kovovo zadunelo na zemi. Zbraň, pomyslela si, a jej úzkosť sa ešte prehĺbila.

Chlap sa zohol, aby zdvihol zbraň, a Marissa prekívla pod posteľou bližšie k dverám. Chlap sa vrátil a hmatol najprv pod jednu stranou manželskej postele, a potom pod tou, kde sa Marissa prikrčala. Pokúšal sa dočiahnuť ju veľkou rukou. Keď sa mu to nepodarilo, kľakol si, strčil sa pod posteľ, chytil Marissu za členok a ťahal ju von.

Po druhý raz v ten deň Marissa vykrikla. Opäť začala kopat' a chlapovo zovretie povolilo. V mihu bola opäť pod posteľou.

Otrávený z bezvýsledného naťahovania odložil zbraň na posteľ a zohol sa za ňou. Marissa sa však prevalila a vyliezla druhou stranou. Tackavo vstala a rozbehla sa ku dverám. Trhnutím ich otvorila, chlap však bleskurýchle preskočil posteľ a schytil ju za vlasy. Strhol ju a hodil smerom k toaletnému stolíku s takou silou, až z neho vypadlo zrkadlo a rozbito sa.

Rýchlo vyzrel na chodbu, potom zavrel a zaistil dvere. Marissa sa rozbehla do kúpeľne a pritom zhrabla z postele zbraň. Takmer sa jej podarilo zatvoriť dvere, no chlap bol pri nich skôr.

Zaprela sa chrbtom o umývadlo a pokúšala sa zatlačiť útočníka na druhej strane dverí. No jeho väčšia sila kúsok po kúsok víťazila.

Dvere sa pootvorili natoľko, že mu to umožnilo vsunúť do štrbiny ruku s nepohyblivým lakťom.

Marissa sledovala očami telefón na stene, no kým nohou pridŕžala dvere, nedočkala sa. Pozrela na pištoľ, ktorú zvierala, a zišlo jej na um, či by útočníka neodstrašila, ak by vystrelila do steny. V tej chvíli si však uvedomila, že má v rukách vzduchovú

očkovačiu pištoľ, presne takú, aká sa používala pri hromadnom očkovaní na pediatrickej klinike. pvere boli už otvorené natolko, že chlap v nich mohol hýbať rukou oveľa voľnejšie. Tápal naslepo, až kým sa mu opäť nepodarilo chytiť Marissu za členok. Videla, že nemá na výber, a tak pritlačila pištoľ na útočnikovo predlaktie a vstrekla mu dávku. Chlap zajačal. Stiahol ruku a dvere sa zabuchli.

Počula, ako beží cez izbu, otvára dvere na chodbu a uteká preč.

Marissa vyšla z kúpeľne a s úľavou sa nadýchla, vtom ju však prevapil ťažký pach fenolovej dezinfekcie. Trasúcou sa rukou obrátila pištoľ k sebe a zistila, že jej otočný mechanizmus je na konci. Intuitívne jej zišlo na um, že zbraň určite obsahovala vírus Ebola a podľa všetkého dezinfekcia, ktorú zacítila, má chrániť pred nakazením toho, kto s pištoľou narába. Teraz sa naozaj preľakla. Nielenže toho človeka podľa všetkého zabila, ale možno práve rozpútala novú epidémiu. Prinútila sa ostať pokojná, a tak opatrne zabalila pištoľ do igelitového vrečka, ktoré vybrala z koša na smeti, pevne ho zauzlila a celé vložila do ďalšieho vrečka z druhého koša pod písacím stolom. Chvíľu váhala a premýšľala, či zavolať políciu. Potom sa rozhodla, že policajti tu vlastne nemajú čo robiť. Chlap už bol ďaleko, a ak aj očkovačia pištoľ obsahovala vírus Ebola, ťažko ho nájdú, pokiaľ nebude chcieť sám.

Marissa vyzrela na chodbu. Nebolo tam nikoho. Na dvere zavesila tabuľku s nápisom Nevyrušovať a svoje veci vrátane igelitového vrečka s pištoľou odniesla do miestnosti pre upratovačky. Nikto z personálu nebol na dohľad.

Našla fľašu s lyzom a vydezinfikovala igelitové vrečko. Potom si umyla a vydezinfikovala ruky. Nijaké ďalšie profylaktické opatrenie jej už na um neprišlo.

Z haly, kde bolo dosť ľudí na to, aby sa Marissa mohla cítiť bezpečne, zavolała hlavného epidemiológa štátu Illinois. Bez udania svojho mena oznámila, že izba číslo 2410 v hoteli Palmer House je možno zamorená vírusom Ebola. Zavesila, prv než jej mohli položiť nejakú otázku.

Potom zavolała Tadovi. Predchádzajúca sústredená činnosť jej nedovoľovala myslieť na to, čo sa práve stalo. Tadov počiatočný chlad sa roztopil, keď si uvedomil, že Marissa je na pokraji hystérie.

"Čo sa pre živého boha robí?" pýtal sa. "Si v poriadku?"

"Chcela by som ťa požiadať o dve láskavosti. Po problémoch, čo som ti spôsobila, som si sľúbila, že ťa už nikdy nebudem obťažovať. No nemám inú možnosť. Po prvé, potrebujem jednu ampulku imúnneho séra z losangeleskej epidémie. Pošli ju, prosím ťa letecky do zajtra rána na meno Carol Bradfordová do hotela Plaza v New Yorku.

"Kto je, dočerta, Carol Bradfordová?"

"Prosím ťa, na nič sa ma nepýtaj," pokračovala Marissa a usilovala sa nerozplakať. "Čím menej o celej veci vieš, tým lepšie." Carol Bradfordová bola jedna z Marissiných spolubývajúcich počas vysokoškolských štúdií. Jej meno použila už pri lete z Atlanty do Chicaga.

"A ďalšia láskavosť sa týka balíčka, ktorý ti letecky posielam.

Prosím ťa, neotváraj ho. Zober ho do maximálne zabezpečeného laboratória a skry ho." Marissa stíchla.

"Všetko?" spýtal sa Tad.

"Všetko," odpovedala. "Pomôžeš mi, Tad?"

"Asi áno," pritakal Tad. "Vyzerá to pomerne nevinne."

"Ďakujem," dodala Marissa. "O pár dní ti budem schopná všetko vysvetliť."

Zavesila a bezplatnou medzihotelovou linkou si na túto noc objednala izbu v hoteli Plaza na meno Carol Bradfordová. Keď to vybavila, dôkladne sa rozhládla po hale hotela Palmer House.

Zdalo sa, že jej nikto nevenuje pozornosť. Mohla sa spoľahnúť, že hotelový účet si s ňou vyrovnajú neskôr prostredníctvom kreditnej karty, preto sa nezaťažovala odhlasovaním.

Prvou zastávkou bola úradovňa Federálnej zásielkovej služby.

Keď povedala, že ide o špeciálnu vakcínu, na ktorú zajtra čakajú v Atlante, boli k nej tamojší ľudia mimoriadne milí.

Pomohli jej zabaliť igelitové vrečky do pevnej kovovej škatule, a dokonca sami napísali adresu, keď videli, ako hrozne sa jej trasie ruka.

Na ulici potom zakývala na taxík a dala sa odviezť na O'Harovo letisko. Len čo si sadla, nahmatala si lymfatické uzliny a skúšala zistiť, či nemá zapálené hrdlo. V minulosti mala často k vírusu Ebola blízko, nikdy však nie tak blízko ako dnes. Keď si pomyslela, že ten človek ju chcel nakaziť, naskočili jej zimomriavky. Za krutú iróniu mohla pokladať, že vyhnúť sa tomu dalo jediným spôsobom — nakaziť jeho samého. Dúfala, že chlap vie o ochranných účinkoch imúnneho séra, ktoré sa však musí

aplikovať skôr, než sa zjavia prvé symptómy. Možno práve preto zmizol tak rýchlo.

Počas dlhej cesty na letisko sa začala upokojovať, takže bola schopná logicky uvažovať. Skutočnosť, že ju opäť prepadli, dodávala väčšiu vierohodnosť jej podozreniam. A ak sa ukáže, že očkovačia pištoľ naozaj obsahovala vírus Ebola, bude mať prvý hmatateľný usvedčujúci dôkaz. Taxikár ju doviezol pred budovu spoločnosti American Airlines a vysvetlil, že lietadlá lietajú do New Yorku každú hodinu. Keď už prešla s letenkou cez bezpečnostnú kontrolu a postavila sa čo najďalej od vchodu, zistila, že musí takmer pol hodiny čakať. Rozhodla sa zavolať Ralphovi. Zúfalo sa jej žiadalo počuť priateľský hlas, a zároveň sa ho chcela spýtať na právnika.

Niekoľko minút prekonávala odpor Ralphovej sekretárky, ktorá ho strážila, akoby bol pápežom, hoci na ňu naliehala, aby mu aspoň oznámila, kto volá. Konečne mala Ralpha na linke.

"Dúfam, že si už naspáť v Atlante," povedal namiesto pozdravu.

"Čoskoro budem," sľúbila Marissa. Vysvetlila, že je v letiskovej budove spoločnosti American Airlines v, Chicagu a letí do New Yorku, no možno zajtra sa vráti do Atlanty, najmä ak jej našiel dobrého právnik.

"Diskrétno som sa informoval," oznámil Ralph, „a myslím, že mám toho pravého. Volá sa McQuinnlin. Je z jednej firmy tu v Atlante."

"Dúfam, že je šikovný," podotkla Marissa. "Bude mať plné ruky roboty."

"Udajne je jedným z najlepších."

"Myslíš, že bude vopred žiadať veľa peňazí?"

"Nejakú zálohu bude určite chcieť," odpovedal Ralph. "Vari je to problém?"

"Mohol by byť," skonštatovala Marissa. "Záleží na tom koľko."

"Nijaké strachy," povzbudil ju Ralph. "Budem šťastný, ak ti budem môcť podať pomocnú ruku."

"O to by som sa ťa neodvážila ani požiadať," namietla Marissa.

"Nežiadaš, ja sám sa ponúkam," vyhlásil. "No na oplátku by som bol rád, keby sa tvoja bláznivá cesta už skončila. Čo je také

181

zaujímavé v New Yorku? Dúfam, že nie nová ebolová epidémia!

Hádam si nechceš zopakovať Philadelphiu? Prečo nepriletiš rovno do Atlanty? Mám o teba strach."

"Čoskoro prídem," ozvala sa. "Sľubujem."

Zavesila, no ešte chvíľu zvierala slúchadlo. Po rozhovore s Ralphom sa cítila vždy dobre. Bol taký starostlivý.

Ako väčšina obchodníkov, ktorí tvorili deväťdesiat percent pasažierov, aj Marissa si objednala niečo na pitie. Ešte vždy sa cítila ako kľbo nervov. Vodka s tonikom ju do značnej miery upokojila a pri nej sa dala do reči so šarmantným mladým burzovým maklérom z Chicaga, ktorý sa volal Danny. Vyšlo najavo, že aj jeho sestra je lekárka a pôsobí na Havaji. Rozprával s veľkým zanietením. Marissa musela napokon zatvoriť oči a predstierať spánok, aby získala čas a mohla si roztriediť myšlienky.

V duchu sa pred ňou vynárala otázka: Ako chlap s nepohyblivou rukou vedel, že je v Chicagu? A ďalej, ak predpokladáme, že minule to bol ten istý človek, ako prišiel na to, kedy bude Marissa v maximálne zabezpečenom laboratóriu? Odpoveď na obe otázky, aj keď si to pripúšťala len veľmi neochotne, ukazovala na Tada. Keď Tad zistil, že mu odniesla kartu, vedel, že ju použije ešte v ten večer. Možno to oznámil Dubchekovi, aby sám seba chránil pred problémami. Tad o nej takisto vedel, že letí do Chicaga, lenže ona jednoducho nemohla uveriť, že by za ňou úmyselne poslal zabijaka. A hoci Dubchekovi mohla všeličo zazlievať, rešpekt k nemu ako k vedcovi oddanému vlastnej práci u nej prevažoval. Ťažko si ho bolo predstaviť, že má spojenie s finančne orientovanou právnickou skupinou Lekársky akčný kongres.

Dokonale popletená z toho, čo je logická dedukcia a čo paranoidná predstava, začínala Marissa lútovať, že pustila očkovačiu pištoľ z rúk. Ak bol do veci nejako zapletený aj Tad, prišla tým o jediný dôkazový materiál za predpokladu, že pri testovaní bude pištoľ pozitívna na vírus Ebola.

Len čo sa lietadlo dotklo zeme na letisku La Guardia, rozhodla sa, že ak nevyvorská epidémia potvrdí jej teóriu o pôvode ebolových epidémií, pôjde priamo za Ralphovým právnikom, nech veci rieši on a polícia. Nebude ďalej pokračovať v hre na

182

úkromného detektíva. A už vôbec nie proti skupine ľudí, ktorí si neuvedomujú, do akého rizika vťahujú celú populáciu. Lietadlo zastalo a nápis prikazujúci pripútať sa zhasol, čo značilo, že môžu vystúpiť. Marissa vstala a bojovala s kufrom, aby jho vytiahla z priehradky nad sebou. Dany trval na tom, že jej pomôže tu aj dolu schodíkmi, no keď sa rozlúčili, Marissa si dala sľub, že v budúcnosti bude opatrnejšia. Nijaké rozhorovy s neznámymi ľuďmi a nikomu neprezradiť skutočné meno! Zároveň sa rozhodla, že sa neubytuje ako Carol Bradfordová v hoteli Plaza.

Namiesto toho prespí v neďalekom hoteli Essex House pod menom voľakedajšej kamarátky zo strednej školy Lisy Kendrickovej.

George Valhala stál pri pulte firmy Avis prenajímajúcej autá a ľahostajne si prezeral dav na mieste, kam prichádzala batožina.

Jeho zamestnávateľ mu dali prezývku Žabiak, ani nie pre fyzickú podobnosť, ale skôr pre neobyčajnú trpezlivosť, vďaka ktorej vydržal hodiny nehybne presedieť na mieste ako žaba, keď striehne na hmyz.

Dnes však ostali jeho špecifické schopnosti nevyužitú. Na letisko prišiel iba pred chvíľou, a to na základe informácie, že dievča príletí z Chicaga buď o piatej, alebo o šiestej. Lietadlo o piatej práve pristalo a prví cestujúci z neho sa začali trúsiť okolo batožinového pásu.

Jediný drobný problém, ktorý George očakával, spočíval v tom, že dostal pomerne neurčitý opis: fešanda, malá, tridsaťročná, hnedovlasá. Zvyčajne pracoval s fotografiou, no v tomto prípade nebol čas, aby nejakú získal.

Vtom ju zbadal. Musela to byť ona. Bola takmer o hlavu nižšia než všetci ostatní z armády oaktovkovaných cestujúcich, ktorí sa vyrojili do priestoru, kam prichádzala batožina. A všimol si, že pri páse nezastala, lebo kufor mala očividne v lietadle so sebou.

George, sa odlepil od pultu firmy Avis a šiel k Marisse, aby si pevne zafixoval, ako vyzerá. Keď sa postavila do radu na taxík, sledoval ju z druhej strany. Naozaj bola fešanda a naozaj bola malá. George si nevedel predstaviť, ako, prepánajána, vládala v Chicagu premôcť Paula. V mysli sa mu mihlo, že možno vyniká v niektorom druhu bojového umenia. Tak či onak, George k nej Pociťoval kvôli tomu malému triku úctu. A vedel, že čosi podob-

183

ne určite cíti aj Al, inak by sa nebol do tejto záležitosti púšťal. Keď si ju George prezrel zblízka, prešiel pred budovu letiska a na opačnej strane nastúpil do taxíka čakajúceho mimo stanovišťa. Vodič sa obrátil a pozrel na Georga. "Sleduješ ju?" Bol to vychudnutý chlapík s vtáčou tvárou, pravý opak obézneho Georgea, ktorý svojimi tvarmi pripomínal hrušku.

"Jaké, vyzerám ako idiot? Naštartuj. Čaká v rade na taxík."

Jaké spravil, čo mu povedal. S Georgeom pracovali pre Ala už štyri roky a vychádzali spolu dobre, ak práve George nezačal dávať príkazy. A to sa nestávalo príčasto.

"Tam je," ukázal George. Marissa práve nastupovala do taxíka.

"Trochu spomal, nech nás jej auto predbehne."

"Počuj, šoférujem ja," ohradil sa Jaké. "Ty sleduješ, ja šoférujem." Napriek tomu však zaradil rýchlosť a pomaly vyštartoval.

George pozeral cez zadné okno, pričom si všimol, že Marissin taxík má preliačenú strechu, a poznamenal: "Nebude ťažké sledovať ho." Taxík ich predbehol po pravej strane a Jaké sa zaradil zaň. Prv než vošli na diaľnicu smerom na Long Island, pustil pred seba ešte jedno auto.

Marissin taxík sledovali bez ťažkostí, dokonca aj vtedy, keď sa jeho vodič rozhodol pre Queensboroughský most, ktorý bol v dopravnej špičke preplnený. Po štyridsiatich minútach ju zbadali vystupovať pred hotelom Essex House. Jaké zaparkoval pri chodníku pätnásť metrov od hotela.

"Fajn, teraz viem, kde je ubytovaná," povedal Jaké.

"Len pre istotu skočím pozrieť, či sa zapísala," dodal George.

"Hneď som späť."

14

23. mája Marissa nespala dobre. Po incidente v Palmer House sa už asi v nijakom hoteli nebude nikdy cítiť príjemne. Každý zvuk z chodby ju napínal hrôzou, mala dojem, že niekto sa dobýja dnu.

184

A zvukov tam bolo dosť, ako to už býva, keď sa ľudia vracajú neskoro v noci a objednávajú si jedlo do izieb.

Takisto v nej pretrvávali prízračné predstavy. Nemohla zabudnúť na pocit, keď mala v ruke očkovaciu pištoľ, a každú chvíľu sa budila s presvedčením, že má horúčku alebo nejaký iný príznak choroby.

Ráno sa cítila úplne vyčerpaná. Objednala si čerstvé ovocie a kávu a bezplatne k nim dostala aj New York Times. Na prvej strane prinášali noviny článok o ebolových epidémiách. V newyorskej stúpol počet prípadov na jedenásť s jedným mŕtvym, vo Philadelphii ich bolo tridsaťšesť, z toho sedemnášť mŕtvych. Jediný mŕtv v New Yorku bol pôvodný nakazený, doktor Girish Mehta.

Od desiatej volala Marissa opakovane do hotela Plaza, aby sa informovala o balíku pre Carol Bradfordovú. Rozhodla sa, že to bude skúšať až do obeda. Nočná zásielková služba doručuje zásielky najneskôr na obed. Ak balík príde, znamená to, že ju Tad nezradil, a potom bude môcť ísť na Rosenbergovu kliniku. Krátko po jedenástej jej oznámili, že balík je tam a postarajú sa oň až do adresátkinho príchodu.

Počas prípravy na odchod z hotela Marissa ani nevedela, či ju prekvapuje, že Tad sérum poslal, alebo nie. Prirodzene, že balík mohol byť prázdny, alebo ho mohli doručiť, aby ju úskokom vylákali odtiaľ, kde sa ubytovala. Žiaľ, nemala sa o tom ako presvedčiť a sérum potrebovala aspoň na to, aby pochybnosti odsunula do oblasti teórie. Musela riskovať. Vzala si so sebou len kabelku a rozmyšľala, ako získať balíček, aby pritom čo najmenej riskovala. Nanešťastie jej nezišlo na um nič oslňvejšie než to, že musí nechať čakať taxík a okolo musí byť veľa Fudí.

George Valhala bol v hale hotela Essex House od skorého rána.

, Miloval tento typ práce. Popíjal kávu, čítal noviny a pásoľ sa očami na elegantných ženských. Jedným slovom, cítil sa veľkolepo, a keďže mal na sebe dokonalý oblek od Armaniho a topánky z krokodílej kože, neotravoval ho nijaký hotelový detektív.

Práve uvažoval, že sa vytratí na mužskú toaletu, keď zbadal, ako Marissa vychádza z výťahu. Odložil New York Post a vyrazil za ňou cez otočné dvere.

185

Kľúčovaním medzi autami na Päťdesiatej deviatej ulici sa dostal na druhú stranu, kde čakal v taxíku Jaké, a sadol si na predné sedadlo.

Aj Jaké Marissu spozoroval a auto mal už naštartované. "Cez deň vyzerá na ešte väčšiu fešandu," povedal a chystal sa s autom obrátiť.

"Je to určite tá Blumenthalová?" spýtal sa chlap sediaci vzadu.

Volal sa Alphonse Hickman, no mnohí si ho pre jeho krstné meno doberali, preto ho na jeho žiadosť volali iba Al. Vyrástol vo Východnom Nemecku a na Západ ušiel cez Berlínsky múr. Mal klamlivo chlapčenskú tvár. Plavé vlasy nosil ostrihané nakrátko v štýle Júliusa Caesara. Studené svetlomodré oči mali odtieň zimnej oblohy.

"Zapísala sa pod menom Lisa Kendricková, no zodpovedá opisu," oznámil George. "Určite je to ona."

"Je búd čertovsky šikovná, alebo má čertovské šťastie," začal Al. "Treba ju odpratať bez väčších kiksov. Heberling vraví, že by mohla celú vec zmaríť."

Sledovali, ako Marissa nastúpila do taxíka, ktorý sa vydal na východ.

Napriek značnej premávke sa Jakovi podarilo obrátiť auto, a teraz sa usiloval zaradiť tak, aby bol iba o dve autá za

Marissiným taxikom.

"Pozrite, pani, musíte mi povedať, kam chcete ísť," vysvetľoval Marisse šofér a hľadel na ňu v spätnom zrkadielku.

Marissa sa zvrtila a ďalej pozorovala vstup do hotela Essex House. Nevyšiel nikto, čo by vyzeral, že ju sleduje. Obrátila sa dopredu a kázala vodičovi obísť blok. Ešte vždy sa pokúšala vymyslieť bezpečný spôsob, ako získať sérum.

Šofér si zašomral čosi popod nos a odbočil na rohu doprava.

Marissa sa zahľadela na vchod do hotela Plaza, vedúci z Piatej avenue. Stála tam kopa áut a park pred hotelom bol plný ľudí. Pri chodníku čakala na zákazníkov brčka s konským záprahom.

Postávalo tu dokonca niekoľko policajtov v lesklých modrých a čiernych prilbách. To Marissu povzbudilo. Za takéhoto stavu vecí ju predsa nemôže nikto ničím prekvapit'.

Ked šli opäť po Päťdesiatej deviatej ulici, Marissa požiadala

186

"of éra, aby zastal pred hotelom Plaza a počkal na ňu, kým si tam po niečo odskočí.

"pani, myslím..."

Budem tam len chvíľočku," presviedčala ho Marissa.

'Je tu plno taxíkov," ukázal okolo seba šofér. "Môžete si vziať iný"

Pridám vám päť dolárov k tomu, čo bude na taxametri," ponúkla Marissa, "a sľubujem, že nebudem dlho." Venovala ešte taxikárovi široký úsmev, aký zvyčajne používala v podobných situáciách.

Pokrčil plecami. Zdalo sa, že päťdolárová bankovka a úsmev primerane vyvažujú jeho námietky. Zastal pred hotelom Plaza.

Hotelový vrátnik podržal Marisse dvere a ona vystúpila.

Bola mimoriadne nervózna, každú sekundu očakávala to najhoršie. Videla, ako taxík odtiahol necelých desať metrov od vchodu. Spokojná vošla dnu.

V honosne vyzdobenej hale bolo, tak ako Marissa dúfala, rušno.

Bé/ zaváhania prešla na druhú stranu k výkladu klenotníctva a predstierala, že sa oň zaujíma. Dôkladne, preskúmala odraz celého priestoru v skle, aby zistila, či ju niekto pozoruje. Zdalo sa, že si ju nikto nevšimá.

Opäť prešla cez halu, priblížila sa k okienku správcu a s búšiacim srdcom čakala.

"Môžete mi ukázať nejaký preukaz?" opýtal sa chlapík, keď požiadala o balík.

To ju zaskočilo, oznámila teda, že nijaký nemá.

"Stačí mi váš kľúč od izby," dodal chlapík v snahe byť nápomocný.

"Ale ja som sa ešte neprihlásila," vysvetľovala Marissa.

Muž sa usmial. „Tak sa najprv prihláste, potom vám vydám balík. Dúfam, že chápete. Musíme mať nejakú záruku."

"Samozrejme," odpovedala Marissa s otrasenou dôverou.

Zrejme si túto časť plánu nepre'myslela tak dôkladne, ako mala.

Zistila, že nemá veľmi na výber, preto odišla k pultu recepcie, aby sa prihlásila.

Aj tu sa postup skomplikoval, keď povedala, že nechce použiť kreditnú kartu. Recepčný ju poslal za pokladníkom, aby uňho zložila dostatočne veľkú hotovosť, prv než jej vydá kľúč od izby. jll jl

11

11

187

Konečne si vyzbrojená kľúčom mohla vyzdvihnúť balíček FederáU nej zásielkovej služby.

Cestou ho roztrhla a otvorila, vybrala ampulku a rýchlo si ju prezrela. Vyzerala originálna. Obal zahodila do nádoby na smeti a ampulku si vopchala do vrečka. Zatiaľ sa jej darilo.

Vynorila sa z otočných dverí a na chvíľu zastala, kým si jej oči privykli na poľudňajší jas. Taxík stál ešte vždy tam, kde ho videla naposledy. Hotelový vrátnik sa spýtal, či potrebuje odvoz, no Marissa sa usmiala a pokrútila hlavou.

Prezrela si Päťdesiatu deviatu ulicu odhora až nadol. Ak nič iné aspoň premávka medzičasom zhustla. Po chodníkoch sa náhlili stovky ľudí, akoby sa každý z nich omeškával na nejakú dôležitú schôdzku. Scénu charakterizoval snečný jas a zmysluplný zhon.

Marissa spokojne zišla dolu niekoľkými schodmi a prebehla kúsok cesty k svojmu taxíku.

Siahla na kľučku zadných dverí, pričom sa ešte posledný raz rýchlo obzrela na vchod do hotela. Nikto ju nesledoval. Obavy z Tada boli neopodstatnené.

Chcela nastúpiť, a vtom zistila, že pozerá priamo do hlavne pištole v rukách plavovlasého chlapíka, ktorý musel evidentne ležať na zadnom sedadle. Začal čosi hovoriť, no Marissa nečakala.

Zvrtila sa a zabuchla dvere. Zbraň so zasyčaním vystrelila. Bola to nejaká dômyselná vzduchová pištoľ. Okno taxíka sa rozprsklo, to však už Marissa nevidela. Výrazila a bežala ako ešte nikdy. Stihla kútikom oka zazrieť, že taxikár vybehol z auta opačným smerom.

V ďalšej chvíli sa obzrela a uvidela plavovlasého chlapíka, ako sa za ňou pretláča pomedzi dav.

Chodník tvoril prekážkovú trať plnú ľudí, batožín, tašiek na kolieskach, detských kočíkov a psov. Plavovlasý strčil zbraň do vrečka, no Marissa už nebola presvedčená, že dav jej zabezpečí ochranu, v ktorú dúfala. Kto by vôbec postrehol tiché zasyčanie vzduchovej pištole? Ostala by zrazu na zemi a útočník by zmizol, prv než by si ktokoľvek uvedomil, že ju zastrelili.

Ľudia vykrikovali, keď do nich vrážala, no pokračovala ďalej.

Chaos, ktorý spôsobila, trochu plavovlasého obmedzoval v pohybe, avšak nijako tragicky. Doháňal ju.

Marissa prebehla cez cestu vedúcu od hotela Plaza smerom na východ, vyhýbala sa pritom taxíkom a limuzínam, až sa ocitla v malom parku s fontánou v strede. Bola vydesená a nevedela, čo biť. Práve v tej chvíli zbadala opusteného koňa jazdnej polície.

«O! volne uviazaný o ohrádku z reťazí, ktorá lemovala fľak trávy oarku. Marissa sa rozbehla ku koňovi a zúfalo sa pokúšala nájsť olicajta. Vedela, že musí byť nablízku, no mala málo času. Počula klopanie opätkov plavovlasého na chodníku, potom zvuk ustal.

Bežal cez cestu oddeľujúcu park od hotela.

Zastala pri koňovi, chytila ho za opraty, a keď zviera nervózne pohodilo hlavou, trochu sa prikrčila. Obzrela sa, chlapík sa práve vyhýbal na ceste akejsi limuzíne.

Zúfalo preletela zrakom po malom parku. Ľudí tu bolo plno, mnohí pozerali smerom k nej, no policajta nevidela. Vzdala sa a rozbehla sa krížom cez park. Teraz sa nemala kde skryť.

Prenasledovateľ bol priveľmi blízko.

Okolo fontány sedela veľká skupina ľudí a s vedomou ľahostajnosťou ju sledovala. Newyorčania boli zvyknutí na všemožné výstrelky vrátane panických naháňačiek.

Kým Marissa obehla fontánu, plavovlasý bol tak blízko, že počula jeho dychčanie. Obzrela sa a pritom vrážala do ľudí vchádzajúcich do parku. Odtlačila a postrčila zopár chodcov, pomedzi ktorých sa prebojovávala, a vypočula si pritom šomranie, ako "daj pozor!", "bezočivá baba!" a horšie.

Prebila sa na voľné priestranstvo a už si myslela, že sa oslobodila, keď si uvedomila, že stojí v strede kruhu, ktorý tvorilo niekoľko sto ľudí. Traja svalnatí černosi tu tancovali na rapovú melódiu breakdance. Zúfalá Marissa zachytila pohľad jedného z nich. Videla v ňom iba zlosť: prekázila im vystúpenie.

Prv než sa ktokoľvek pohol, plavovlasý sa dotackal do kruhu, kde zastal, aby opäť získal rovnováhu. Začal vyťahovať pištoľ, no ďalej sa nedostal. Jeden z rozzúrených tanečníkov mu nacvičeným pohybom vykopol zbraň, ktorá odletela vysokým oblúkom medzi divákov. Keď na to Marissin prenasledovateľ odpovedal takisto kopnutím, ľudia sa začali rozchádzať. Tanečník utŕžil zásah do predlaktia a spadol na zem.

Traja spomedzi jeho priateľov, ktorí sa zboku prizerali, vyskočili a rozbehli sa za plavovlasým.

Marissa nečakala. Stratila sa v dave, ktorý nechcel mať nič s náhlou šarvátkou. Mnohí prešli na druhú stranu Piatej avenue, a to isté spravila Marissa. Keď došla na severný koniec Päťdesiatej deviatej ulice, zakývala na taxík a požiadala vodiča aby ju zaviezol

188

189

na Rosenbergovu kliniku. Taxík odbočil z Päťdesiatej deviatej a Marissa sa mohla pozrieť na pomerne veľký zhluk ľudí prj fontáne. Policajt sedel konečne na koni a ona dúfala, že plavovlasého zavrie aspoň na niekoľko týždňov.

Ešte raz pozrela na vchod do hotela Plaza. Pokiaľ mohla vidieť nič mimoriadne sa tu neodohrávalo. Marissa sa oprela dozadu a zavrela oči. Namiesto strachu ju zrazu ovládla zlosť. Zúrila na všetkých, najmä na Tada. Ani trochu nepochybovala, že prenasledovateľom oznámil miesto jej pobytu. Dokonca aj sérum, ktoré získala s toľkými ťažkosťami, bolo nepoužiteľné. Pri svojom terajšom podozrení si ho predsa sama nevpichne. Namiesto toho musí riskovať a spoľahnúť sa, že očkovacia pištoľ bola zostrojená tak, aby používateľ ostal chránený pred nakazením. Chvíľu uvažovala, že sa na návštevu Rosenbergovej kliniky vykašle. Avšak napokon zvíťazilo, čo bolo pre ňu najdôležitejšie: túžba získať aspoň pre seba dôkazy, že ebolové epidémie sú vyvolávané zámerne. Potrebovala mať istotu. Navyše, po tomto poslednom útoku ju tam nikto nebude čakať.

Marissa požiadala taxikára, aby jej zastavil o čosi skôr, a okolo posledného bloku budov prešla pešo. Nebolo vôbec ťažké nájsť kliniku. Zaberala takmer celý mestský blok a bola to luxusne renovovaná stavba. Pred budovou parkoval televízny prenosový voz a niekoľko policajných motohliadok. Niektorí členovia ich posádok postávali na žulových schodoch. Marissa sa musela preukázať identifikačnou kartou SKCH, aby ju vpustili.

Vo vestibule vládol rovnaký stupeň chaosu ako v ostatných nemocniciach postihnutých ebolovou epidémiou. Razila si cestu medzi ľuďmi a jej pevné predsavzatie začínalo ochabovať. Zlosť, ktorú cítila v taxíku, nahradil starý strach, že sa sama nakazí vírusom Ebola. Vytratila sa aj rozjarenosť z toho, že ušla svojmu prenasledovateľovi. Namiesto nej sa vynoril reálny fakt, že sa zamotala do pavučiny spiknutia a intríg. Zastala a očami hľadala východ. Chvíľu uvažovala, či by nemala odísť, no uvedomila si, že jej jedinou nádejou je získať absolútnu istotu. Musí sa zbaviť všetkých vlastných pochybností, aby bola schopná presvedčiť kohokoľvek iného.

Rozmýšľala, že najjednoduchšie informácie prešetrí ako prvé.

Zašla na administratívne oddelenie k priehradke s nápisom Novi platiaci pacienti. Nikto tu síce nesedel, no na pulte našla

190

naukladané množstvo propagačných letákov. Stačil okamih, aby zistila, že Rosenbergova klinika je jedným zo zariadení s nemocenským predplatným na lekársku starostlivosť, presne, ako predpokladala.

Získať odpovede na ďalšie otázky však malo byť zložitejšie, lebo prvý nakazený pacient medzičasom zomrel. Marissa sa vrátila do vestibulu a zastala, aby chvíľu pozorovala, odkiaľ a kam smerujú zástupy ľudí, až napokon zistila, kde je šatňa lekárov. Načasovala si to tak, aby došla k dverám zároveň s lekárom z tunajšieho osadenstva, ktorý pri nich vyčkal, až mu ich vrátnik zo svojej kóje otvorí bzučiacom. Dvere sa teda s charakteristickým zvukom otvorili a Marissa vošla dnu za lekárom.

Vnútri si vzala dlhý biely plášť. Obliekla si ho a vyhnula na ňom rukávy. Na chlopni bola vizitka s menom MUDr. Ann

Elliottová.

Marissa ju strhla a vložila do bočného vrečka.

Na ceste späť do vestibulu sa Marissa vyplašila, keď zazrela doktora Layna. Odvrátila sa, no každú chvíľu čakala, že začuje výkrik, ktorý ju odhalí. Keď sa o chvíľu obzrela, našťastie zbadala doktora Layna vychádzať z nemocnice.

Pohľad naňho ju však ešte väčšmi znervóznil. Hrozila sa podobnej situácie ako vo Philadelphii, keď ju prichytil Dubchek, no vedela, že sa musí dozvedieť čosi viac o tunajšom prvom, teraz už mŕtvom pacientovi.

Prešla k orientačnej tabuli a zistila, že patológia je na treťom poschodí. Vyšla ta najbližším výťahom. Rosenbergova klinika pôsobila veľkolepým dojmom. Marissa musela prejsť cez chemické laboratória, aby sa dostala k pracovniam patológov. Cestou si všimla, že tu majú najmodernejšie a najdrahšie automatické zariadenia.

Prešla cez dvojité dvere a ocitla sa uprostred pisárok, ktoré usilovne písali na strojoch podľa diktafónov. Bola v hlavnej časti patologického oddelenia, kde sa pripravovali všetky správy.

Jedna zo žien si pri Marissinom príchode zložila slúchadlá.

"Hľadáte niekoho?"

"Patrím medzi lekárov z SKCH," povedala Marissa milo.

"Neviete, či je tu niekto z mojich kolegov?"

"Nemyslím," vyhlásila pisárka a vstala. "Ale opýtam sa doktora Stewarta. Je vo svojej pracovni."

"Ja som tu," ozval sa statný muž s bradou. "A aby som

191

odpovedal na vašu otázku, ľudia z SKCH sú dolu, na druhom poschodí, na infekčnom oddelení."

"Dobre, azda mi pomôžete," začala Marissa a zámerne sa nepredstavila. "Od začiatku som skúmala ebolové epidémie, no do New Yorku som prišla, žiaľ, neskoro. Viem, že kauza číslo jeden, doktor Mehta, medzitým zomrel. Robili ste už o ňom záznam?"

"Práve dnes ráno."

"Neprekážalo by vám niekoľko otázok?"

"Ja som nerobil pitvu," odpovedal doktor Stewart. Potom sa obrátil k pisárke a požiadal: "Helen, skúste zohnať Curta." Zaviedol Marissu do malej pracovne zariadenej moderným písacím stolom a laboratórnym stolom, pokrytým bielym umakartom, na ktorom stál drahý Zeissov dvojhlavý binokulárny mikroskop.

"Poznali ste doktora Mehtu?" pustila sa s ním Marissa do reči.

"Celkom dobre," prikývol Stewart. "Bol u nás prvým sekundárom a bude nám tu veľmi chýbať." Stevart ďalej vymenoval, ako a čím doktor Mehta pomáhal pri budovaní Rosenbergovej kliniky, a spomenul, že bol ohromne populárny medzi zamestnancami a takisto medzi pacientmi.

"Viete, kde študoval?" spýtala sa Marissa.

"Neviem, kam chodil na medicínu," odpovedal Stewart. "Myslím, že v Bombaji. No viem, že postgraduál absolvoval v Londýne."

"Prečo sa pýtate?"

"Bola som len zvedavá, či skončil medicínu tu, alebo v zahraničí," dodala.

"Je v tom nejaký rozdiel?" spýtal sa Stevart.

"Možno," odpovedala vyhýbavá "Máte medzi zamestnancami veľké percento absolventov zahraničných lekárskech fakúlt?"

"Iste," prikývol Stewart. "Všetky zariadenia fungujúce na báze nemocenského predplatného na lekársku starostlivosť začínali tak, že zamestnávali pomerne veľa absolventov zahraničných škôl.

Absolventi amerických univerzít dávali prednosť súkromnej praxi.

No aj to sa mení. V súčasnosti získavame tých najlepších stážistov."

Otvorili sa dvere a vošiel mladý lekár.

"Toto je Curt Vandermay," predstavil ho Stewart.

Marissa sa so zaváhaním predstavila vlastným menom.

Doktorka Blumenthalová má niekoľko otázok týkajúcich sa ." « vysvetlil doktor Stewart. Prisunul stoličku od mikroskopu doktorovi Vandermayovi, ktorý si sadol a elegantne preložil. Zatiaľ sme ešte nespracovali jednotlivé čiastkové údaje," vysvetľoval doktor Vandermay. "Dúfam, že celkové výsledky vám postačia."

V skutočnosti ma zaujíma povrchové vyšetrenie," upresnila Marissa.

"Vyskytli sa tu nejaké abnormality?"

"Pravdaže," pritakal doktor Vandermay. "Pacient mal na koži početné hemoragické lezie."

"A čo zranenia?" spýtala sa.

"Ako ste na to prišli?" prekvapene zareagoval doktor Vandermay. "Mal zlomený nos. Skoro by som bol na to zabudol."

"Aké staré bolo to zranenie?" pýtala sa ďalej.

"Týždeň, desať dní. Čosi medzi tým."

"Uvádza sa v chorobopise príčina?"

"Ak mám povedať pravdu, nepozrel som sa," priznal doktor Vandermay. "Vedel som, že zomrel na ebolovú hemoragickú horúčku, a to bolo prvoradá. Nezamýšľal som sa veľmi nad zlomeným nosom."

"Rozumiem," poznamenala Marissa. "A čo chorobopis? Predpokladám, že je tu, na patológii. Mohla by som doň nazrieť?"

"Isteže," odpovedal Vandermay. Vstal. "Poďte so mnou do pitevne. Urobil som polaroidom niekoľko záberov zlomeného nosa, ak by ste si ich chceli pozrieť."

"Rada," súhlasila Marissa.

Stewart sa ospravedlnil, lebo sa musel zúčastniť akejsi schôdzky, a Marissa šla s Vandermayom, ktorý jej vysvetľoval, že telo dezinfikovali, a potom v dvojito vreci uložili do špeciálnej schránky, aby zabránili šíreniu nákazy. Príbuzní žiadali, aby im telo poslali loďou do Indie, no ich želaniu nemohli vyhovieť. To Marissa chápala.

Chorobopis ju svojou neúplnosťou neuspokojil, našla v ňom však zmienku o zlomenom nose. Zápis urobil jeden z kolegov doktora Mehtu, chirurg nosného, ušného a krčného oddelenia.

Pritom sa Marissa dozvedela, že doktor Mehta bol takisto nosným,

192

193

ušným a krčným chirurgom - desivý fakt spôsobujúci ešte väčšiu rýchlosť šírenia epidémie ako v predchádzajúcich prípadoch. Okrem spomínanej zmienky sa však o príčine zlomeného nosa nehovorilo nič viac.

Vandermay navrhol zavolať lekárovi, ktorý zlomeninu ošetroval. Kým s ním hovoril, Marissa dočítala chorobopis.

Doktor Mehta v poslednom čase necestoval, nepracoval so zvieratami, ani nebol v kontakte s nijakým účastníkom ostatných ebolových epidémií.

"Toho chudáka prepadli," vysvetlil doktor Vandermay, len čo dokončil telefonát. "Vrazili mu jednu do nosa a okradli ho na prístupovej ceste pred jeho vlastným domom. Verili by ste tomu?

V akom svete to žijeme!"

Keby ste len vedeli, pomyslela si Marissa, teraz už úplne presvedčená, že ebolové epidémie vyvoláva niekto zámerne.

Zaplavila ju hrôza, no prinútila sa položiť patológovi ešte niekoľko otázok. "Všimli ste si léziu veľkosti mince na stehne doktora Mehtu?"

"Nespomínam si," odpovedal doktor Vandermay. "Ale tu sú všetky fotografie." Rozložil polaroidové snímky, akoby sa vykladal pri pokeri.

Marissa pozrela na prvú. Boli to nenaaranžované zábery nahého tela ležiaceho na pitevnom stole z nehrdzavejúcej ocele. Napriek záplave hemoragických lézií sa Marisse podarilo rozoznať okrúhly fliačik, podobný, aký videla na stehne doktora Richtera. Veľkosťou zodpovedal výstupu očkovacej pištole.

"Mohla by som si vziať jednu z týchto fotografií?" spýtala sa.

Doktor Vandermay po nich skízol pohľadom: "Poslúžte si.

Máme ich dosť."

Marissa si strčila obrázok do vrečka. Ako dôkaz sa nevyrovnal očkovacej pištole, bolo to však aspoň čosi. Poďakovala doktorovi Vandermayovi a zberala sa na odchod.

"Nepoviete mi niečo o svojich podozreniach?" spýtal sa.

Trochu sa pousmial, akoby čosi tušil.

V reproduktore nemocničného dispečingu to zapraskalo a hlas oznámil, že doktor Vandermay má telefonický hovor na linke šesť.

Zdvihol slúchadlo a Marissa ho začula vraviť: "To je náhoda, doktor Dubchek, práve sa zhováram s doktorkou Blumenthalovou..."

194

Viac nepotrebovala. Vstala a rozbehla sa k výťahom. Vandermay za ňou čosi kričal, no nezastala. Rýchlym poklusom obehla oisárky a trielila cez dvojité dvere, rukou pridŕžajúc perá vo vrečku plášťa, aby jej nevypadli.

Mala na výber medzi výťahom a požiarnym schodišťom a rozhodla sa riskovať výťah. Ak bol Dubchek na druhom poschodí, asi bude pokladať schodište za rýchlejšie a pôjde po ňom. Stlačila gombík so značkou Dolu. Pri dverách výťahu čakala laborantka s vakutejnermi na podnose. Sledovala, ako Marissa opakovane zúriivo stláča už svietiaci gombík na privolanie výťahu. "Pohotovosť?" spýtala sa, keď sa im stretli pohľady.

Jeden z výťahov zastal a Marissa vkĺzla dnu. Dvere vyzerali, akoby sa nikdy nemali zatvoriť, a ona každú chvíľu čakala, že uvidí Dubcheka, ako beží, aby ich zastavil. Konečne sa pohli, Marissa si vydýchla, no len kým zistila, že stoja na druhom poschodí.

Presunula sa v kabíne dozadu, malá postava prinášala aspoň nejaké výhody. Zvonku by ju vo výťahu ťažko niekto zbadal.

Keď sa kabína opäť pohla, spýtala sa sivovlasého technika, kde je jedáleň. Vysvetlil jej, aby sa pustila vpravo, keď vystúpi, a pokračovala po hlavnej chodbe.

Marissa vystúpila a šla, ako jej poradil. Blízko vestibulu zacítila vôňu jedla. Zvyšok cesty sa riadila čuchom.

Rozhodla sa, že by bolo priveľmi riskantné vyjsť von hlavným vchodom. Dubchek mohol požiadať políciu, aby ju zadržala.

Namiesto toho vbehla do jedálne, ktorá bola plná obedujúcich.

Zamierila rovno do kuchyne. Personál si ju zvedavo obzeral, no nikto sa na nič nespýtal. Presne podláž jej predstáv tu bola vykladacia rampa a Marissa vyšla rovno na ňu, obišla len mliekárenské auto, ktoré práve priviezlo tovar.

Zoskočila dolu na úroveň cesty a rezko vyšla von na Madison Avenue. Potom, čo prešla pol bloku na sever, obrátila sa východným smerom a pustila sa po tichej ulici s trojprúdovou cestou. Bolo tu len zopár chodcov, a tak sa Marissa rýchlo presvedčila, že za ňou nikto nejde. Došla na Park Avenue a vzala si taxík.

Aby sa presvedčila, že ju nikto nesleduje, vystúpila pri obchodnom dome Blomíngdales, prešla cezeň na Tretiu avenue a najala si ďalší taxík. Keď zastali pred hotelom Essex House, verila, že je v bezpečí, prinajmenej nateraz.

195

Pred svojou izbou s tabuľkou Nevyrušovať, zavesenou tak, ako ju nechala, Marissa zaváhala. Aj keď nikto nevedel, že sa zapísala pod falošným menom, spomienka na Chicago sa neodbytné vracala. Opatrne otvorila dvere a rýchlo nazrela dnu. Podoprela otvorené dvere stoličkou a dôkladne prehľadala celú miestnosť. Pozrela pod posteľ, do skrine, do kúpeľne. Všetko vyzeralo tak ako to nechala. Uspokojená zavrela dvere, zamkla ich a založila všetky zástrčky a retiazky, ktoré na nich boli.

15

23. mája — pokračovanie Zo štedrej porcie ovocia, ktoré si Marissa objednala do izby ešte na raňajky, si vzala jablko a ošúpala ho ostrým nožom, ktorý jej doniesli spolu s ovocím. Keď sa teraz jej predpoklady potvrdili, akosi nevedela, čo ďalej. Jediné, čo jej zišlo na um, bolo zísť za Ralphovým právnikom a vyrozprávať mu svoje domnienky: malá skupina pravicovo orientovaných lekárov zanesla vírus Ebola na samostatné nezávislé kliniky, aby tým podkopala dôveru verejnosti v tieto zariadenia, pracujúce na princípe nemocenského predplatného na lekársku starostlivosť. Odovzdá mu skromné usvedčujúce materiály, ktoré má, a nech si kvôli ďalším dôkazom láme hlavu sám. Možno jej dokonca navrhne, aby sa skryla na bezpečnom mieste, kým sa veci nevyriešia.

Dojedla jablko a zdvihla slúchadlo. Keď sa už rozhodla, cítila sa oveľa lepšie. Vykrútila Ralphovo číslo do ordinácie a príjemne ju prekvapilo, keď jej ho ihneď prepojili.

"Dal som sekretárke zvláštne inštrukcie," vysvetľoval Ralph.

"Ak to náhodou nevieš, robím si o teba starosti."

"Si zlatý," odpovedala Marissa, náhle dojatá Ralphovým prejavom náklonnosti. Narušil ním všetko, čo jej pomáhalo nepodliehať vlastným citom. Chvíľu si pripadala ako dieťa, ktoré sa po páde rozplače, až keď zbadá svoju mamu.

"Vrátiš sa domov dnes?"

"Uvidím," povedala a zahryzla si do pery, aby sa mohla zhlboka

196

nadýchnuť. "Myslíš, že by som mohla hovoriť s tým právnikom ešte dnes?" Hlas mala rozkolísaný.

Nie," oznámil Ralph. "Volal som mu do kancelárie dnes ráno.

Vraveli mi, že je mimo mesta, no má sa vrátiť zajtra."

,To je veľmi zlé," dodala a hlas sa jej začal triasť.

"Marissa, si v poriadku?" opýtal sa.

"Už mi je lepšie," pripustila. "No mám za sebou hrozné zážitky."

"Čo sa stalo?" f "Teraz ti to nemôžem porozprávať," vyhlásila, lebo vedela, že ak by sa o to pokúsila, určite by sa rozplakala.

"Počúvaj ma," povedal Ralph. "Chcem, aby si sa okamžite vrátila. V prvom rade som vôbec nechcel, aby si chodila do New Yorku. Zase si narazila na Dubcheka?"

"Horšie," odpovedala Marissa.

"Dobre, to sa vybaví," pokračoval Ralph. "Sadni na prvé lietadlo do Atlanty. Prídem ti naproti."

Ten nápad znel veľmi lákavo, a aj to chcela povedať, keď niekto zaklopal na dvere. Marissa stuhla.

Klopanie sa opakovalo.

"Marissa, si tam?"

"Počkaj minútku," povedala do telefónu. "Niekto klope.

Vydrž."

Položila slúchadlo na nočný stolík a ostražito sa priblížila ku dverám. "Kto je tam?"

"Zásielka pre slečnu Kendrickovú." Marissa otvorila dvere na úzku štrbinu, no bezpečnostnú retiazku nechala založenú. Stál tu uniformovaný doručovateľ a držal veľký balík prikrytý papierom.

Celá popletená mu povedala, aby počkal, kým dotelefonuje.

Ralphovi vysvetlila, že niekto čaká pri dverách a že mu zavolá, hneď ako zistí, ktorým lietadlom priletí večer do Atlanty.

"Sľubuješ?" spýtal sa.

"Áno," prisvedčila.

Vrátila sa ku dverám a vyzrela na chodbu. Doručovateľ sa opieral o náprotivnú stenu a ešte vždy držal balík. Kto môže poslať kvety slečne Kendrickovej, keď — ako Marissa vedela "• jej priateľka šťastne žije na Západnom pobreží?

Znova podišla k telefónu, zavolala na recepciu a spýtala sa, či

197

dostala nejaké kvety. Recepčný odpovedal kladne, práve ich vraj nesú hore.

Marisse sa uľavilo, no nie natoľko, aby uvolnila retiazku a celkom otvorila. Namiesto toho len cez štrbinu zakričala!

"Veľmi ľutujem, ale boli by ste taký láskavý a nechali kvety pr, dverách? Zoberiem si ich o chvíľu."

"S radosťou, madame," ozval sa doručovateľ a položil balík. Dotkol sa čiapky a stratil sa na druhom konci chodby.

Marissa uvoľnila retiazku, rýchlo vzala kôš a znovu pozamykala.

Roztrhla papier a uvidela nádherne naaranžované jarné kvety. Na zelenom kolíku zastrčenom do tuhej peny na dne bola pripevnená obálka adresovaná Lise Kendrickovej.

Marissa ju vybrala a znútra vytiahla zloženú kartičku adresovanú Marisse Blumenthalovej! Srdce jej zamrelo, keď začala čítať:

Milá doktorka Blumenthalová!

Blahoželáme k Vášmu výkonu dnes predpoludním. Urobili ste tým na nás všetkých obrovský dojem. Budeme Vám to

musieť, samozrejme, splatiť návštevou. Nestalo by sa tak, iba ak dobrovoľne preukážete, že ste naozaj rozumná. Ako vidíte, celý čas vieme, kde sa práve zdržujete, no dáme Vám pokoj, keď vrátite súčasť lekárskej výzbroje, ktorú ste si požičali.

Marissu obľiala hrôza. Chvíľu stála pri kvetoch ako prikované a pozerala na ne, neschopná tomu uveriť. Potom v náhlom výbuchu aktivity si začala baliť veci, otvárala zásuvky toaletného stolíka a vyberala drobnosti, ktoré ta poukladala. Vtom však zastala. Nič nebolo presne tam, kde to nechala. Určite boli v jej izbe a hrabali sa jej vo veciach! Ach, bože dobrý! Musí odtiaľto odísť!

Vbehla do kúpeľne, zhrabla kozmetické prípravky a naverímboha ich nahádzala do taštičky. Vtom sa opäť zastavila. Konečne jej svitlo, čo by mala z listu vyvodiť. Ak nezískali očkovaciu pištoľ, znamená to, že do akcie nie je zapojený Tad. A ani on, ani nikto iný nevedel, že sa ubytovala v hoteli Essex House pod ďalším falošným menom. Jediný spôsob, ako to mohli zistiť, bol, že ju sledovali z chicagského letiska až sem.

Čím prv sa z hotela stratí, tým lepšie. Potom, čo nahádzala

198

výšok vecí do kufra, zistila, že ho má zabalený zle, lebo nejde zavrieť. Sadla si naň a zápasila s uzávermi, keď jej pohľad zabľúdl opäť ku kvetom. Odrazu všetko pochopila. Ich zámer bol vystrašiť ju tak, aby útočníkov zaviedla k očkovacej pištoľi, a zdá sa, že presne toto chcela urobiť.

Sadla si na postel a prinútila sa uvažovať s chladnou hlavou.

Kecfze jej protivníci vedeli, že nemá očkovaciu pištoľ pri sebe, a dúfali, že ich k nej zavedie, cítila, že na manévrovanie má len malý priestor. Rozhodla sa nesťažovať si to a nenosiť so sebou kufor. Niekoľko najdôležitejších drobností si strčila do kabelky a aj z aktovky vybrala rozličné papiere, aby mohla nechať aj tú v hoteli.

Marissa si bola absolútne istá jediným: budú ju sledovať. Jej prenasledovatelia nepochybne očakávali, že odíde v panike, čím by im všetko veľmi uľahčilo. Fajn, pomyslela si Marissa, zažijú prekvapenie.

Opäť sa zahľadela na nádherné kvety a uvedomila si, že by mohla použiť tú istú stratégiu ako jej nepriatelia. S takto nasmerovanými myšlienkami začala kuť plán, ktorý jej azda pomôže definitívne rozlúštiť celú záležitosť.

Roztvorila si zoznam funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu a overila si, že jeho tajomník žije v New Yorku. Volal sa Jack Krause a býval na Východnej osemdesiatej štvrtej ulici v dome číslo 426. Marissa sa rozhodla, že ho neohlásené navštívi. Možno všetci lekári nevedia, čo sa robí. Ťažko sa dalo uveriť, že by skupina lekárov dobrovoľne rozširovala podobnú pohromu. Keď sa u Krausa zjaví na prahu, naisto tým medzi nimi vyvolá viac zdesenia, než vyvolala ich kytica.

Predtým sa však rozhodla spraviť určité kroky, ktorými by si zabezpečila odchod. Podišla k telefónu, zavolala výkonného riaditeľa hotela a podráždene sa začala sťažovať, že recepcia prezradila číslo izby, kde ju ubytovali, jej bývalému priateľovi, a ten chlap ju obťažoval.

"To nie je možné," ohradil sa riaditeľ. „O číslach izieb informácie nedávame."

"Nevolám vám preto, aby som sa s vami dohadovala," vyštekla Marissa. "Skutočnosťou ostáva, že sa to stalo. A keďže som sa s ním rozišla práve pre jeho násilnícku povahu, teraz sa naozaj bojím."

199

"Čo môžem pre vás urobiť?" spýtal sa riaditeľ, ktorý vycítil, že Marissa má na mysli niečo konkrétne.

"Myslím, že by ste ma mohli spoť hovoriť do inej izby," odpovedala.

"Osobne na to dozriem," ponúkol sa riaditeľ.

"A ešte niečo," dodala. "Môj bývalý priateľ je plavovlasý atletický typ s ostrými črtami tváre. Azda by ste mali naňho upozorniť svojich ľudí."

"Samozrejme", súhlasil riaditeľ.

Alphonse Hickman si naposledy potiahol z cigarety a prehodil ju cez žulovú ohradu oddeľujúcu Central Park od chodníka.

Obzrel sa na taxík so zapnutým svetelným označením na streche, no rozoznával len Georgeove obrisy. Bol v aute usalašený a uvoľnený ako vždy. Čakanie ho, zdá sa, nikdy neotrávilo. Al pozrel na druhú stranu, na vchod do hotela Essex House, a dúfal, že Jaké sa usadí v hale na vhodnom mieste, aby sa Marisse nepodarilo prekíznúť nepozorovane zadným vchodom.

Pôvodne si bol Al celkom istý, že po doručení kvetov ženská z hotela vyletí. Teraz tomu prestával rozumieť. Buď bola fantasticky bystrá, alebo fantasticky hlúpa.

Obišiel taxík a otvorenou dlaňou tlapol na strechu. Zadunelo to ako úder na tympany. George sa na druhej strane ihneď vystrčil z auta.

Al sa usmial. "Si nervózny, George?" Georgeova pokojná vytrvalosť spôsobovala, že Alove sklamanie bolo ešte neznesiteľnejšie.

"Kristepane!" zaprotestoval George.

Obaja si sadli do taxíka.

"Koľko je hodín?" opýtal sa Al a vybral ďalšiu cigaretu. V to popoludnie už vyfajčil takmer celý balíček.

"Devätnásť tridsať."

Al vyhodil použitú zápalku cez otvorené okienko. Nevyvíjalo sa to dobre. Keďže očkovacia pištoľ nebola v hotelovej izbe, mal príkaz sledovať ju, kým si pištoľ znovu nevyzdvihne, no teraz bolo až priveľmi očividné, že doktorka Blumenthalová im tú láskavosť nepreukáže, aspoň nie hneď.

V tej chvíli vyšla z hotela rozjarená tackajúca sa skupina, všetci sa v nej držali za ruky, potkýnali sa a smiali a navzájom

si zo seba
200

uťahovali. Podlá všetkého to boli účastníci nejakej konferencie, všetci mali tmavé obleky a menovky na sakách a štítky proti slnku s nápisom Sanyo.

Vrátnik dal pokyn skupine limuzín, ktoré čakali neďaleko.

Jedna za druhou prichádzali pred vchod, aby naložili určený počet pasažierov.

Al poklepal Georgovi na plece a vzrušene ukázal na najväčšiu skupinu, ktorá vychádzala z otočných dverí. Dvaja muži v nej podopierali ženu, takisto so štítkom Sanyo, ktorá vyzerala priveľmi opitá, aby vládala kráčať. "Nie je to náhodou naša sýkorka, čo visí na tých dvoch chlapíkoch?" spýtal sa Al.

George prižmúril oči, no prv než mohol odpovedať, žena zmizla i v limuzíne. Obrátil sa k Alovi. "Nemyslím. Mala iné vlasy. No nie j som si celkom istý."

"Dočerta!" zaklial Al. "Ani ja." Po krátkom zaváhaní vyskočil z taxíka. "Keby si ju zbadal vychádzať, sleduj ju!" Potom sa začal predierať pomedzi autá na druhú stranu ulice, aby zastavil iný taxík.

Zo zadného sedadla limuzíny sledovala Marissa hotelový vchod.

Kútikom oka zazrela kohosi vystúpiť zo zaparkovaného taxíka a prebehnúť cez cestu. Ešte predtým, než limuzína predbehla autobus, ktorý jej zastrel výhľad, zbadala, že dotčný nasadá do ďalšieho taxíka, staromódneho checkera. Marissa sa obrátila. Bola presvedčená, že ju sledujú. Mala teraz viac možností, no keďže bola takmer o celý blok vpredu, rozhodla sa, že najlepšie bude vystúpiť.

Len čo limuzína odbočila na Piatu ulicu, šokovala svojich spoločníkov, keď skríkla na šoféra, aby zastal.

Vodič jej vyhovel, myslel si, že jej je zle, no prv než si ktokoľvek z ostatných uvedomil, čo sa robí, vyskočila von a povedala vodičovi, aby pokračoval bez nej.

Vkíza do kníhkupectva Doubleday, ktoré malo našťastie otvorené aj teraz večer. Cez sklo výkladu videla prejsť okolo checker a v ňom zazrela na zadnom sedadle plavovlasú hlavu.

Chlap bol naklonený dopredu a uprene sa díval pred seba.

Budova sa väčšmi podobala na stredovekú pevnosť než na luxusný newyorský obytný dom. Mala úzke okná s tabuľkami

201

zaliatymi do olova, ktoré pokrývali ozdobne tepané železné mreže. Vchod zabezpečovali pevné kovové vráta, vytvarované na spôsob padacej mreže. Štvrté poschodie trochu ustupovalo dozadu a terasa, ktorá tým vznikla, sa zakončovala zúbkovaním ako cimburie zámockej veže.

Marissa si prezrela budovu z druhej strany ulice. Nedalo sa povedať, že to bol príjemný pohľad, a tak na chvíľu zmenila svoj názor na návštevu doktora Krausa. Avšak dnes popoludní, bezpečne prestáhaná v novej izbe hotela Essex House, savdaka niekoľkým telefonátom dozvedela, že ide o prominentného internistu z Park Avenue. Nevedela si predstaviť, že by bol schopný priamo jej ublížiť. Možno by toho bol schopný prostredníctvom organizácie Lekársky akčný kongres, ale nie vlastnými rukami.

Prešla cez ulicu a vystúpila po niekoľkých schodíkoch. Naposledy sa poobzerala po tichej ulici a zazvonila. Za vrátami boli ťažké drevené dvere vyzdobené v strede rodinným erbom v reliéfom vyhotovení.

Minútu čakala, potom opäť zazvonila. Takmer súčasne sa rozsvietilo oslepujúce svetlo, a tak nevidela, kto otvoril.

"Áno?" opýtal sa ženský hlas.

"Rada by som navštívila doktora Krausa," oznámila Marissa a snažila sa, aby to vyznelo rozhodne.

"Ste ohlásená?"

"Nie," priznala Marissa. "No povedzte doktorovi, že som tu v naliehavej záležitosti týkajúcej sa Lekárskeho akčného kongresu. Myslím, že ma prijme."

Počula, že dvere sa zavreli. Ostré svetlo osvetlovalo väčšiu časť ulice. Po niekoľkých minútach sa dvere opäť otvorili.

"Doktor vás prijme." Ozvalo sa nepríjemné škripanie pántov kovových vrát, ktoré potrebovali naolejovať.

Marissa vošla a uľavilo sa jej, že ju prestalo oslepovať ostré svetlo. Uvidela ženu oblečenú v čiernej rovnošate slúžky, ktorá zavrela vráta a pristúpila k nej.

"Prosím, podte za mnou."

Viedla Marissu cez vstupný priestor plný mramoru a lustrov a cez krátku chodbu do drevom obkladané knižnice.

"Počkajte, prosím, tu," dodala žena, "doktor hneď príde."

202

Marissa sa rozhládla po miestnosti nádherne zariadenej starožitným nábytkom. Tri steny lemovali police s knihami.

„Prepáčte, že som vás nechal čakať," ozval sa príjemný hlas.

Marissa sa obrátila a pozrela na doktora Krausa. Mal mäsitú tvár s hlbokými vráskami, a keď jej gestom naznačil, aby si sadla, všimla si, že má nezvyčajne veľké a hranaté ruky, aké mávajú pristáhovaleckí robotníci. Keď si obaja sadli, mohla si ho prezrieť dôkladnejšie. Oči o ňom prezrádzali, že je to inteligentný a príjemný človek, a Marisse pripomenul niekoľkých jej profesorov internej medicíny. Prekvapilo ju, že sa zamiešal do čohosi takého ako Lekársky akčný kongres.

"Prepáčte, že vás obťažujem o tomto čase," začala.

"To nič," poznamenal doktor Krause. "Len som čítal. Čo môžem pre vás urobiť?"

Marissa sa nahla dopredu, aby mu videla do tváre. "Volám sa doktorka Marissa Blumenthalová."

Nastala prestávka, pretože doktor Krause čakal, že bude pokračovať. Nič v jeho výraze sa nezmenilo. Búd bol dobrý herec, alebo mu jej meno nič nevtravalo.

"Pracujem ako epidemiologická v SKCH," dodala. Prižmúril oči na úzke štrbiny.

"Služka mi povedala, že ste tu v súvislosti s Lekárskym akčným kongresom," povedal doktor Krause a z jeho hlasu už nezaznievala taká pohostinnosť.

"To som," poznamenala. "Asi by som sa vás mala spýtať, či ste informovaný o činnosti Lekárskeho akčného kongresu, ktorá by mohla zaujímať SKCH."

V tej chvíli Krause viditeľne stisol čeluste. Nadýchol sa, akoby chcel čosi povedať, no potom sa rozhodol inak.

Marissa čakala, akoby u nej čas nehral nijakú rolu.

Napokon si doktor Krause odkašlal: "Lekársky akčný kongres sa pokúša zachrániť americkú medicínu pred ekonomickými silami, ktoré sa ju usilujú zničiť. To je od začiatku jeho cieľ."

"Šľachetný cieľ," podotkla Marissa. "No ako chce Lekársky akčný kongres uskutočniť v praxi toto svoje poslanie?"

"Podporovaním solidných a rozumných legislatívnych ustanovení," vyhlásil doktor Krause. Vstal, pravdepodobne aby sa vyhol Marissinu pohľadu. "Lekársky akčný kongres dáva príležitosť

203

viacerým konzervatívnym zložkám uplatniť svoj vplyv. A ig najvyšší čas. S medicínou je to ako s rútiacim sa vlakom." Pohol sa ku kozubu, tvár mal v tieni.

"Bohužiaľ, vyzerá to tak, že Lekársky akčný kongres robí viac než len sponzorskú činnosť v legislatíve," začala Marissa. "Práve to znepokojuje SKCH."

"Myslím, že ďalej nemáme o čom diskutovať," dodal doktor Krause. "Ak mi prepáčite..."

"Som presvedčená, že Lekársky akčný kongres je zodpovedný za ebolové epidémie," vyhrklo z Marissy. Aj ona vstala.

"Máte totiž akúsi falošnú predstavu, že rozšírenie tejto choroby vo viacerých zariadeniach pracujúcich na princípe nemocenského predplatného podporí vašu vec."

"To je absurdné!" zvolal doktor Krause.

"Viac vám o tom nebudem hovoriť," povedala. "No mám dokumenty .dokazujúce, že vy a ďalší funkcionári Lekárskeho akčného kongresu ste v spojení s Profesionálnymi laboratóriami v Graysone, štát Georgia, ktoré si nedávno objednali zariadenia potrebné na prácu s týmto vírusom. Mám dokonca aj očkovaciu pištoľ použitú na infikovanie pacientov označovaných ako kauza číslo jeden."

"Chodte preč," prikázal doktor Krause.

"S radosťou," odpovedala mu Marissa. "No dovoľte, aby som vám ešte povedala, že mám v pláne navštíviť všetkých funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu. Neviem si predstaviť, že by boli všetci súhlasili s týmto slabomyseľným postupom. V skutočnosti si vonkoncom neviem predstaviť, aby jeden lekár ako vy - akýkoľvek lekár - pripustil čosi podobné."

V snahe zachovať pokoj, aj keď pokojná vôbec nebola, šla ku dverám. Doktor Krause sa nepohol od kozuba.

"Ďakujem, že ste ma prijali," povedala. "Ospravedlňujem sa, že som vás rozrušila."

No verím, že niektorý z funkcionárov, ktorých navštívim, mi bude chcieť pomôcť zastaviť túto hrôzu. Možno tak, že bude ochotný svedčiť proti svojim spoluvinníkom. Mohli by ste to byť vy. Dobrú noc, doktor Krause."

Marissa sa nútila kráčať pomaly krátkou chodbičkou do vestibulu. Čo ak sa v úsudku na toho človeka zmýlila a on pôjde za ňou? Našťastie sa zjavila služka a vypustila ju von. Len čo sa dostala z okruhu dopadajúceho svetla, pustila sa do behu.

204

Holdnú chvíľu sa doktor Krause ani nepohol. Akoby ožili jeho najhoršie nočné mory. Hore má pištoľ. Možno by sa mal zabiť.

Alebo by mal zavolať právneho zástupcovi a spýtať sa ho na poskytnutie imunity tomu, kto sa podujme svedčiť proti svojim spoluvinníkom. No nemal ani potuchy, čo to v skutočnosti znamená.

Stĺpnutosť uňho vystriedala panika. Rozbehol sa k písaciemu stolu, otvoril adresár a len čo si vyhladal číslo, zatelefonoval do Atlanty.

Telefón zazvonil takmer desať ráz, kým ho niekto zdvihol.

Joshua Jackson akoby svojím uhladeným tónom naolejoval celé vedenie, keď povedal haló a spýtal sa, kto volá.

"Jack Krause," predstavil sa vzrušený lekár. "Čo sato, dočerta, robí? Vtedy po Los Angeles si mi prisahal, že Lekársky akčný kongres nemá s ebolovými nákazami nič spoločné. Že ďalšie epidémie vznikli z náhodných kontaktov s pôvodnými pacientmi."

Joshua, dal si mi čestné slovo."

"Upokoj sa," prikázal Jackson. "Ovládaj sa trochu!"

"Kto je Marissa Blumenthalová?" spýtal sa Krause trochu tichšie.

"To je už lepšie," odpovedal Jackson. "Prečo sa pýtaš?"

"Lebo tá ženská sa mi tu zjavila pri dverách a obvinila ma, že som spolu s Lekárskym akčným kongresom zodpovedný za všetky ebolové epidémie."

"Je ešte vždy u teba?"

"Nie, odišla," odpovedal. "Ale kto je to, dočerta?"

"Epidemiologická z SKCH, ktorá má zatiaľ šťastie. Ale neboj sa, Heberling sa o ňu postará."

"Táto záležitosť sa mení na hrôzostrašný sen," sťažoval sa Krause. "Musím ti pripomenúť, že som bol proti projektu už

vtedy, keď malo ísť len o chrípku."

"Čo od teba tá malá Blumenthalová chcela?" spýtal sa Jackson.

"Chcela ma vystrašiť," odpovedal Krause. "A sakramentsky sa jej to podarilo. Povedala, že získala mená a adresy všetkých funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu, a naznačila, že každého jedného navštívi."

"Povedala, ku komu ide teraz?"

"Samozrejme, že nie. Nie je predsa hlúpa," skonštatoval

205

Krause. "V skutočnosti je mimoriadne bystrá. Pohrávala sa so mnou ako s dobre naladeným nástrojom. Ak navštívi všetkých niekto sa zloží. Spomeň si na Tiemana v San Franciscu. Vystupoval proti projektu ešte ostrejšie ako ja."

"Skús sa upokojiť," naliehal Jackson. "Chápem, že ťa vyviedla z miery. Dovol mi však, aby som ti pripomenul, že nejestvuje skutočný dôkaz, na základe ktorého by mohol byť ktokoľvek z nás obvinený. A v rámci prevencie Heberling vyčistí laboratórium a sústredí sa na bakteriálny výskum. Poviem im, že tá malá má v úmysle navštíviť ostatných funkcionárov. Som presvedčený, že to pomôže. Medzičasom urobíme špeciálne opatrenia, aby sme jej zabránili stretnúť sa s Tiemanom."

Krause zavesil. Už nebol taký znepokojený, no keď vstal a zhasol stolovú lampu, rozhodol sa zavolať ráno právnenému zástupcovi. V nijakom prípade nezaškodí, ak sa poinformuje na postup, ako sa stať svedkom proti svojim spoluvinníkom.

Taxík svišťal po Triboroughskom moste a Marissu fascinoval pohľad na siluetu Manhattanu, črtajúcu sa oproti nočnej oblohe.

Vyzeralo to odtiaľto nádherne. Celý obrázok sa však posúval a čoskoro celkom zmizol, keď auto zišlo na zníženú časť viacúrovňovej diaľnice smerujúcej na Long Island. Marissa opäť uprela zrak na zoznam mien a adries funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu, ktorý vybrala z kabelky. Ako taxík uháňal od jedného diaľničného svetla k druhému, čítalo sa jej dosť ťažko.

Nejestvoval logický postup pri výbere, koho navštíviť po Krausovi. Najľahšie by bolo toho, kto je najbližšie, no to asi najskôr zide na um aj jej prenasledovateľom, takže to je najnebezpečnejšie. Z bezpečnostných dôvodov sa rozhodla navštíviť doktora Tiemana, ktorý býval najďalej, až v San Franciscu.

Naklonila sa dopredu a požiadala vodiča, aby ju zaviezol radšej na Kennedyho letisko než na letisko La Guardia. Keď sa spýtal, ku ktorej budove, bez uvažovania si vybrala budovu spoločnosti United. Ak budú mať nočný let obsadený, ešte vždy môže prejsť do budovy inej spoločnosti.

V odbavovacej hale sa teraz večer zdržiavalo len zopár ľudí, a tak Marissu obslúžili rýchlo. Potešilo ju, keď našla vhodný let do San Franciscu iba s jedným medzipristátím v Chicagu. Letenku zaplatila v hotovosti, použila pritom ďalšie falošné meno, v stánku

206

si kúpila niečo na čítanie a šla k východu na letiskovú plochu.

Rozhodla sa, že pár minút, ktoré jej ešte ostávajú do štartu, využije a zavolá Ralphovi. Ako predvídala, bol rozčúlený, že sa neozvala skôr, no potešilo ho, keď sa dozvedel, že volá z letiska.

"Prepáčim ti, ale je to posledný raz," vravel, "a len preto, že ideš domov."

Marissa opatrne volila slová: "Veľmi som ťa chcela vidieť už dnes, ale..."

"Nehovor, že neprídeš," prerušil ju Ralph a predstieral hnev, aby zakryl sklamanie. "Dohovoril som ti na zajtra na obed schôdzku s pánom McQuinlinom. Vravela si, že ho chceš vidieť tak skoro, ako to len pôjde."

"Budeš to musieť presunúť," vysvetľovala. "Niečo mi do toho prišlo. Musím na deň alebo na dva do San Franciscu. Teraz ti to nemôžem vysvetľovať."

"Marissa, pre živého boha, v čom sa to pohybuješ?" Z Ralphovho hlasu zaznievalo zúfalstvo. "Už na základe toho mala, čo si mi povedala, som absolútne presvedčený, že by si mala najprv prísť domov a navštíviť právnik. Potom, ak bude pán McQuinlin súhlasiť, môžeš ešte vždy ísť do Kalifornie."

"Ralph, viem, že máš obavy. Práve vďaka tvojej starostlivosti sa cítim oveľa lepšie a neboj sa, všetko zvládnem. Čo robím, smeruje výlučne k tomu, aby moje obchodné rokovanie s pánom McQuinlinom bolo čo najjednoduchšie. Ver mi."

"Nemôžem," priznal sa Ralph. "Nerozmýšľaš dosť racionálne."

"Musím ísť do lietadla," oznámila. "Čoskoro zavolám."

Vzdychla si, keď položila slúchadlo. Možno, že nebol najromantickejší muž na svete, no celkom iste bol citlivý a starostlivý.

Al prikázal Jakovi, nech už drží hubu. Nemohol vystáť jeho prázdne reči. Ak nevravel o baseballe, rečnil o koňoch. Nemalo to konca kraja. Bolo to horšie než Georgeovo večné mlčanie.

Al sedel s Jakom v taxíku, kým George ešte vždy vyčkával v hale hotela Essex House. Niečo Alovi navrávalo, že akciu zbabrali.

Sledoval limuzínu celou cestou až k jednej reštaurácii v Soho, no dievča, ktoré do nej videl nastupovať, z nej nevystúpilo. Vrátil sa teda k hotelu a prikázal Jakovi, aby zistil, či je slečna Kendricková ešte vždy prihlásená. Bola, no keď Al vyšiel hore a prešiel sa okolo

207

jej izby, videl, že je voľná. A čo bolo ešte horšie, všimol si ho hotelový detektív, ktorý ho pokladal za priateľa tej

ženskej a dôrazne ho upozornil, že bude lepšie, ak jej dá pokoj. Človek nemusí byť nijaký lumen, aby zistil, že niečo nie je v poriadku. Profesionálna intuícia mu navrávala, že baba ušla, a keď patrolujú pred hotelom, iba zbytočne márnia čas. "Naozaj nechceš staviť ani malú sumu na štvorku dneska v Belmonte?" spytoval sa Jaké. Al mal chuť klepnúť párkrát Jakovi po hlave, keď vtom sa mu ozvala pípačka. Siahol si pod sako, vypoľ ju a zahrešil. Vedel, kto volá.

"Počkej tu," zavelil namrzene. Vystúpil z auta, prebehol cez cestu do hotela Plaza, a tam použil jeden z telefónnych automatov na prízemí, aby zavolať Heberlingovi.

Heberling sa ani nepokúsil skryť pohrdanie.

"Kristepane, ženská, čo má štyridsaťpäť kilogramov, či koľko!"

A pritom to vyzerá, akoby som od vás chcel, aby ste zlikvidovali Ramba. Za čo vám, mládenci, platí Lekársky akčný kongres tisícku denne?"

"Mala šťastie," vysvetľoval Al. Zatiaľ bol trpezlivý, no len po istú hranicu.

"To vám nezoberiem," pokračoval Heberling. "Povedzte mi teraz, viete vôbec, kde v tejto chvíli je?"

"Nie tak celkom," pripustil Al.

"To znamená, že ste ju stratili," vyštekol Heberling. "Dobre, poviem vám, kde je. Navštívila doktora Krausa a vystrašila ho, že sa skoro posral. Teraz sa obávame, že si naplánovala navštíviť ďalších funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu. Najzraniteľnejší je doktor Tieman. Ja sa postarám o ostatných lekárov. Od vás chcem, aby ste aj so svojimi orangutanmi zdvihli láskavo zadky a presunuli sa do San Francisca. Zistite, či je tam, a urobte všetko, aby ste jej zabránili dostať sa k Tiemanovi.

208

16

24. mája práve začínalo svať, keď Al prechádzal krytou chodbou za Jakom a Georgeom do hlavnej sanfranciskej letiskovej haly. Prileteli linkou spoločnosti American s jedným poldruháhodinovým medzipristátím v Dallase a druhým, krátkym, v Las Vegas.

Jaké niesol kufrik s očkovačou pištoľou, ktorú použili na Mehtu.

Al uvažoval, či aj on vyzerá tak zle ako jeho kolegovia.

Potrebovali by sa oholiť a osprchovať a ich pôvodne dokonale vyžehlené obleky sa nepekne dokrkali.

Čím väčší sa Al zamýšľal nad súčasnou situáciou, tým bol znechutenejší. Ženská mohla byť v hociktorom z aspoň štyroch veľkomiest. Hlavnú úlohu tu nehralo nič, len obyčajná náhoda. Ak by ju naozaj našli, musia z nej najprv dostať, kam skryla očkovačiu pištoľ.

Nechal Jaká a Georgea, nech vyberú batožinu, a sám zatiaľ prenajal auto, pričom použil jeden z množstva falošných preukazov, ktoré nosil vždy so sebou. Rozhodol sa, že jediné, čo môžu robiť, je strážiť Tiemanov dom. Ak aj babu nenájdu, týmto spôsobom aspoň zabránia ich stretnutiu. Potom, čo sa presvedčil, že dostal auto s telefónom, rozprestrel mapu, ktorú mu dala dievčina pri pulte. Tieman býval kdesi na opačnom konci, na mieste, ktoré sa volalo Sausalito. Aspoň že nie je priveľmi hustá premávka. Bolo totiž ešte len sedem hodín.

Telefonistka v hoteli Fairmont zobudila Marissu o pol ôsmej, tak, ako o to požiadala. V noci mala Marissa šťastie. Akási malá oficiálna skupina zrušila na poslednú chvíľu rezervované ubytovanie, a tak Marissa bez ťažkostí dostala izbu.

Ležala v posteli, čakala na raňajky a premýšľala, aký bude doktor Tieman. Asi nevelmi odlišný od Krausa: egoistický, lakomý človek, ktorému sa pokus chrániť si vlastnú peňaženku vymkol z rúk.

Vstala, odhrnula závesy, a otvoril sa jej výhľad na nádherný scenériu, ktorú tvoril visutý most, Marinské kopce a ostrov Alcatraz pripomínajúci stredovekú pevnosť. Marissa mohla len

209

ľutovať, že jej návšteva sa neodohráva za príjemnejších okolností.

Keď sa po osprchovaní zabalila do hotelového kúpacieho plášt'a priniesli jej raňajky, bohatý výber čerstvého ovocia a kávu.

Šúpala si broskyňu a uvedomovala si, aký jej priniesli krásny staromódny nôž na ovocie - s drevenou rúčkou a veľmi ostrou čepelou. Zatiaľ čo jedla, vyhľadala si Tiemanovu adresu a premýšľala, či by nebolo lepšie navštíviť ho radšej v ordinácii než doma.

Bola si istá, že po jej návšteve u doktora Krausa sa s ním niekto spojil, a tak nerátala, že by ho mohla prekvapiť. Za takejto situácie sa zdalo bezpečnejšie zájsť za ním do ordinácie.

Telefónny zoznam bol v jednej zo zásuviek nočného stolíka.

Marissa si v ňom našla oddiel Zdravotníctvo — Lekári a chirurgovia, našla Tiemana a všimla si, že je uvedený medzi gynekológmi. Len aby sa presvedčila, že nie je mimo mesta, vykrútila číslo jeho ordinácie. Nepretržitá služba jej oznámila, že ordinčné hodiny sa začínajú až o osem tridsať. To bolo asi o desať minút.

Obliekla sa a opäť vykrútila číslo. Tentoraz už zdvihla sestra, ktorá jej povedala, že doktor dnes príde až po tretej. Mal operačný deň vo Všeobecnej sanfranciskej nemocnici.

Marissa zavesila a chvíľu civela na visutý most, kým zvažovala túto novú informáciu. Stretnúť sa s Tiemanom v nemocnici mohlo byť svojím spôsobom ešte výhodnejšie než v jeho ordinácii.

Nepochybne to bude bezpečnejšie v tom prípade, ak by mal doktor v úmysle sám sa jej zbaviť.

Pozrela sa do zrkadla. Okrem bielizne mala už dva dni oblečené to isté, musí sa niekde zastaviť a kúpiť si čisté šaty.

Pri odchode zavesila na dvere tabuľku Nevyrušovať a tentoraz nebola taká nervózna ako v New Yorku, keďže mala pred svojimi prenasledovateľmi slušný náskok.

Všeobecná sanfranciská nemocnica mala nádhernú polohu, no znútra vyzerala ako ktorákoľvek iná veľká mestská nemocnica, bola to typická zmes starého a moderného. Takisto tu vládol zhon a neorganizovanosť, také charakteristické pre podobné inštitúcie. Nikým nepozorovaná prešla Marissa ľahko do lekárskej šatne. Keď si vyberala sterilný odev, zastavil sa pri nej zariadenec a spýtal sa: "Môžem vám nejakú pomôcť?"

210

Som doktorka Blumenthalová," predstavila sa. "Prišla som sa oozrieť, ajco operuje doktor Tieman."

Dám vám skrinku," ponúkol sa zariadenec bez najmenšieho zaváhania a podal jej kľúč.

Marissa sa prezliekla, kľúč od skrinky si pripála na vrečko sterilného odevu a prešla do odpočívame chirurgického oddelenia. Posedávalo tu zo dvadsať ľudí, popíjali kávu, klebetili a čítali noviny.

Prešla cez miestnosť a šla rovno k operačným sálam. Vo vestibule si vzala rúško a prezuvky, potom zastala pred veľkou tabulou s rozpisom operácií. Tiemanovo meno bolo na zozname pri miestnosti číslo jedenásť. Práve robil druhú dnešnú hysterektómiu.

"Želáte si?" ozvala sa sestra za priehradkou pri prechode k operačným sálam. Jej hlas mal služobný odtieň nepripúšťajúci nijaké hlúposti.

"Som tu ako pozorovateľka u doktora Tiemana," povedala Marissa.

"Chodte dnu. Sála číslo jedenásť," oznámila sestra, pričom už bola duchom kdesi inde.

"Ďakujem," ozvala sa Marissa a pustila sa širokou hlavnou chodbou. Operačné sály na oboch stranách sa striedali s umývacími a anesteziologickými priestormi. Cez oválne okienka dverí Marissa sledovala postavy v plášťoch, ktoré sa skláňali nad pacientmi.

Vošla do umývárne medzi sálami číslo jedenásť a dvanásť, nasadila si rúško a prešla do Tiemanovej operačky.

Okrem pacientky tu bolo päť ľudí. Anesteziológ sedel pri pacientkinej hlave, dvaja chirurgovia stáli na druhej strane stola, inštrumentárka sa usadila pri podnožke a bola tu ešte jedna pomocná sestra. Keď Marissa vstúpila, pomocná sestra sedela v rohu a čakala na príkazy. Vstala a spýtala sa Marissy, čo si želá.

"Ako dlho to má trvať?"

"Asi trištvrte hodiny," pokrčila plecami sestra. "Doktor Tieman robí rýchlo."

"Ktorý z nich je doktor Tieman?" spýtala sa Marissa. Sestra na ňu nechápavo pozrela.

"Ten vpravo," odpovedala. "Kto vlastne ste?"

"Doktorova známa z Atlanty," povedala Marissa. Nerozvádza-

211

la to. Prešla okolo hornej časti stola, pozrela na doktora Tiemana a až teraz pochopila, prečo sestru svojou otázkou prekvapiladoktor bol černocho.

Zvláštne, pomyslela si Marissa. Bola by očakávala, že všetci funkcionári Lekárskeho akčného kongresu budú zo starej gardy bieli a s rasistickými predsudkami.

Chvíľu stála nad narkotizačnou maskou a sledovala postup operácie. Maternica už bola vonku a začali so zašívaním. Tieman bol dobrý. Ruky mu vykonávali špeciálne úsporné pohyby, ktoré sa nedajú naučiť. Bol to talent, boží dar, čosi, čo sa nedá získať nijakou práxou.

"Naštartuj to poondiate auto," prikázal Al, keď zavesil slúchadlo autotelefónu. Parkovali naproti rozlahlému domu zo sekvojového dreva, prilepenému na kopci nad mestečkom Sausalito.

Pomedzi eukalypty videli modré fliačky zátoky.

Jaké skrútol kľúč v štartéri. "Kam?" Vedel, že Al je našťvaný, a keď bol v takom stave, najlepšie bolo hovoriť čo najmenej.

"Naspäť do mesta."

"Čo ti povedali v Tiemanovej ordinácii?" spýtal sa George zo zadného sedadla.

Jaké chcel povedať Georgeovi, aby bol ticho, no bál sa otvoriť ústa.

"Že doktor dnes operuje vo Všeobecnej sanfranciskej nemocnici," odvrkol Al takmer biely od zlosti. "Prvú operáciu mal naplánovanú na sedem tridsať a do tretej ho v ordinácii nečakajú."

"Nečudo, že sme sa s ním minuli," rozčarované dodal George.

"Určite odišiel z domu aspoň hodinu pred naším príchodom.

Tolko času sme stratili! Mali sme ísť radšej do hotela, ako som hovoril."

Al sa na prednom sedadle nečakane rýchlo obrátil a zdrapil Georgea za ružovú kravatu od Diora. George vyvalil oči a tvár mu sčervenela. "Ak budem od teba chcieť radu, požiadam o ňu.

Rozumieš?"

Al pustil kravatu a sotil Georgea dozadu na sedadlo. Jaké sa vsúkal ako korytnačka hlbšie do svojho športového saka. Riskoval to a letmo pozrel na Ala.

"A ty, čo zízaš?" spýtal sa Al.

212

Jaké ani nemukol a dúfal, že po tom, čo sa stalo, si aj George uvedomí, že mlčať je zlato.

Až takmer po most boli všetci ticho.

Myslím, že by sme si mali vziať ešte jedno auto," začal Al takým pokojným hlasom, akoby sa pred chvíľou nebol odohral nijaký výbuch. "Iba pre prípad, že sa dostaneme do ťažkostí a budeme sa musieť rozdeliť. Potom pôjdeme do Všeobecnej sanfranciskej nemocnice. Čím skôr Tiemana vyhladáme, tým lepšie."

Pred záverom operácie Marissa opustila sálu s pocitom, že má dostatočnú časovú rezervu, a zároveň spokojná, lebo teraz, keď doktora Tiemana videla, nebude už mať problém spoznať ho.

Prezliekla sa do vlastných šiat. Chcela byť pripravená odísť, hneď, ako skončí rozhovor s ním. Prešla do odpočívárne chirurgie a našla si miesto pri okne. Zopár ľudí sa na ňu usmialo, no nikto jej nič nevrazil.

Doktor Tieman sa objavil po pol hodine. Do miestnosti vošiel s tým istým nenúteným pôvabom, ktorý charakterizoval jeho chirurgickú techniku.

Zatiaľ čo si nalieval do šálky kávu, Marissa k nemu podišla.

V košeli s krátkymi rukávami vynikali jeho krásne tvarované svaly na rukách. Pleť mal sýtohnedú ako leštený vlašský orech.

"Som doktorka Marissa Blumenthalová," predstavila sa a sledovala, ako zareaguje.

Mal otvorenú, chlapeckú tvár so zastrihnutými fúzikmi a smutné oči, akoby v živote bol už videl viac, než by chcel.

Pozrel na ňu a usmial sa. Z jeho výrazu bolo zjavné, že netuší, kto Marissa je.

"Môžem s vami hovoriť niekde osamote?" spýtala sa.

Tieman sa obzrel na svojho asistenta, ktorý práve prichádzal:

"Uvidíme sa neskôr v sále," povedal mu a viedol Marissu preč.

Vzal ju do malej kancelárie na diktovanie textov, oddelenej od odpočívárne dvojitémi lietacími dverami. Bola v nej len jedna stolička a doktor Tieman ju obrátil a ponúkol Marisse. On sám sa nahol nad písací stolík s kávou v pravej ruke. Marissa si v tej chvíli uvedomila nevýhodu svojej malej postavy a s tým spojený psychologický handicap, a tak posunula stoličku späť a vysvetlila, aby si sadol on, keďže je od rána v sále na nohách. '

213

"Tak dobre," krátko sa zasmial. "Už sedím. Čím vám môžem poslúžiť?"

"Prekvapuje ma, že vám nič nevráti moje meno," začala Marissa a pozrela mu rovno do očí. Ešte vždy v nich bola zvedavosť, ešte vždy mali priateľský výraz.

"Ospravedlňujem sa," prehodil doktor Tieman. Opäť sa usmial no s náznakom rozpakov. Študoval Marissinu tvár.

"Stretávam množstvo ľudí..."

"Netelefonoval vám v súvislosti so mnou doktor Jack Krause?" spýtala sa Marissa.

"Nie som si istý dokonca ani tým, či nejakého doktora Krausa poznám," dodal doktor Tieman a venoval sa káve.

Prvá lož, pomyslela si Marissa. Zhlboka sa nadýchla a povedala doktorovi presne to isté, čo predtým Krausovi. Od chvíle, ako spomenula prvú ebolovú epidémiu v Los Angeles, ani raz na ňu priamo nepozrel. Dalo by sa povedať, že bol nervózny. Hladina kávy v šálke sa mu v ruke mierne zachvievala a Marissa bola v tej chvíli rada, že nie je jeho nasledujúcou pacientkou.

"Vôbec si neviem predstaviť, prečo mi toto všetko rozprávate," povedal doktor Tieman a chystal sa vstať. "A žiaľ, mám ďalší prípad."

Marissa ho s aroganciou, pre ňu atypickou, zľahka postrčila a vtlačila späť na stoličku. "Ešte som neskončila," vyhlásila, "a či si to uvedomujete, alebo nie, celá vec sa vás týka veľmi tesne. Mám dôkaz, že Lekársky akčný kongres zámernie rozširuje vírus Ebola."

Vy ste pokladníkom tejto organizácie, a mňa šokuje, že človek s vašou povestou sa mohol zapliesť do takejto špinavej aféry."

"Vás to šokuje," zaútočil doktor Tieman, konečne vstal a týčil sa na ňou. "Mňa zas prekvapuje, že máte nervy na takéto neoverené tvrdenia."

"Zbytočne sa namáhate," povedala. "Je všeobecne známe, že ste funkcionárom Lekárskeho akčného kongresu, ako aj účastníkom jediného laboratória v krajine, ktoré má potrebné zariadenie, aby mohlo pracovať s vírusom Ebola." <

"Dúfam, že ste poistená," dodal varovne doktor Tieman zvýšeným hlasom. "Ozve sa vám môj právny zástupca."

"Dobre," odpovedala Marissa a ignorovala vyhrážku. "Možno vás práve on presvedčí, že najlepšie, čo môžete spraviť, je spolupracovať s úradmi." O krok ustúpila a pozrela mu rovno do

214

tváre. "Odkedy som sa s vami stretla, nemôžem uveriť, že by ste boli schválili myšlienku šíriť toto smrteľné ochorenie. Bude to pre vás dvojnásobná tragédia, lebo stratíte všetko, čo ste vybudovali, pre zbabelosť niekoho iného."

Premýšľajte o tom, doktor Tieman.

Neostáva vám už veľa času."

Marissa potisla lietacie dvere a opustila skameneného doktora, ktorý zúfalo hľadal telefón. Uvedomila si, že zabudla spomenúť svoj plán navštíviť ostatných funkcionárov Lekárskeho akčného kongresu, no nebolo to ani treba. Aj tak bol Tieman dosť vylákaný.

"Tam je tá baba!" zreval Al a tľapol Jaká po pleci. Zaparkovali naproti hlavnému vchodu do nemocnice. George čakal za nimi v druhom aute. Keď sa Al obrátil, aby naňho pozrel, George mu ukázal zdvihnutý palec, čo značilo, že aj on Marissu zbadal.

"Dnes neujde," poznamenal Al.

Jaké naštartoval, a keď Marissa nastúpila do taxíka, odlepil sa od chodníka a nasmeroval si to nazad do mesta. Al hľadel, ako sa za nimi rozbieha Marissin taxík, sledovaný Geomom. Tentoraz išlo všetko ako treba.

"Určite sa stretla s Tiemanom, keď už odchádza," vyhlásil Jaké.

"Vari na tom záleží?" prehodil Al. "Už ju máme." A dodal:

"Jednoduchšie bude nechať ju, nech sa vráti späť do hotela, a potom vec rozbehnúť."

Marissin taxík s Georgeom v tesnom závесе ich predbehol. Jaké zrýchli. Vpredu videl Georgea predbiehať Marissu. Takto na striedačku pokračovali, až kým Marissa nedorazila do cieľa.

O pätnásť minút taxík zastal na konci radu áut, čakajúcich na zaradenie pred vchod hotela Fairmont. "Vyzerá to, že tvoje modlitby boli vypočuté," poznamenal Jaké a zastal na druhej strane oproti hotelu.

"Postarám sa o auto," povedal Al. "Zdvihni zadok a zisti, v ktorej izbe býva."

Jaké vystúpil a Al sa presunul za volant. Vyhýbajúc sa vozidlám v predpoludňajšej premávke, dorazil Jaké pred hotelový vchod ešte skôr, než Marissa vystúpila z taxíka. Vo vestibule si vzal noviny a našiel si miesto, odkiaľ videl každého, kto vchádzal do hotela.

215

Marissa kráčala priamo k recepcii. Rýchlo sa pohol za ňou v očakávaní, že si bude pýtať kľúč. No nepýtala si. Namiesto toho požiadala, či môže použiť bezpečnostnú schránku.

Kým recepcný otváral vráta, aby Marissa mohla prejsť do kancelárie za pultom recepcie, Jaké sa prešiel k vývesnej skrinke oznamujúcej rozličné schôdze a konferencie. V tej chvíli sa Marissa opäť zjavila a rýchlo si zatvárala kabelku prevesenú cez plece. Jaké sa zhrozil, lebo šla rovno k nemu. / V panickom strachu si na okamih pomyslel, že ho spoznala, ale Marissa prešla popri ňom do vestibulu s obchodíkmi.

Jaké sa pobral za ňou a predbehol ju na chodbe vyzdobenej starými fotografiami sanfranciského zemetrasenia.

Odhadol, že pôjde k výťahom a že najistejšie bude, ak ju vyčká zamiešaný v hlúčiku, ktorý tam vždy čakal.

Prišiel výťah a Jaké doň nastúpil prv než Marissa, keď sa najprv presvedčil, že v ňom bude dosť miesta. Postavil sa rovno k tlačidlám. Držal noviny, akoby čítal, a tak mohol zistiť, že Marissa stlačila jedenástku. Do výťahu nastupovali ďalší ľudia, Marissa pritom ustupovala čoraz väčšími dozadu.

Výťah stúpala, občas zastal, no Jaké mal celý čas nos v novinách.

Keď sa kabína zastavila na jedenástom poschodí, pomaly vystúpil, ešte vždy zahĺbený do novín, a šiel za Marissou a ďalším hosťom, ktorý ho predbehol. Keď zastala pred izbou 1127, Jaké pokračoval ďalej. Neobrátil sa a nešiel nazad k výťahom, kým nezačul, že sa za ňou zavreli dvere.

Vrátil sa na ulicu a prešiel na druhú stranu k Alovmu autu.

"No?" opýtal sa Al náhle vystrašený, že to dopadlo zle.

"Izba jeden jeden dva sedem," odpovedal Jaké so sebavedomým úsmevom.

"Dúfam, v tvojom vlastnom záujme, že je to správne," podotkol Al a vystúpil z auta. "Čakaj tu. Nebude to trvať dlho."

Usmial sa tak naširoko, až si Jaké po prvý raz v živote všimol, že Alovi na predných zuboch ustupujú ďasna a má ich odhalené takmer až po korene.

Al prešiel ku Georgeovmu autu a nahol sa k okienku. "Chcem, aby si obišiel blok a kryl zadný vchod. Pre každý prípad."

S najlepšimi pocitmi, aké nezažil už niekoľko dní, prešiel Al cez cestu do noblesného vestibulu, ladeného v červeno-čiernom tóne.

216

Minul recepciu a pozrel na priehradku číslo 1127. Ležali v nej rezervné kľúče, no okolo nebolo dosť ľudí, ktorým by sa recepcný venoval, aby tak pre Ala vznikla šanca, že sa ho na nič nebude vypytovať. Zamieril teda radšej k výťahom. Na jedenástom poschodí najprv vysledil upratovačský vozík.

Našiel ho stáť pred jedným apartmánom, plný zvyčajných potrieb, čistých obliečok, uterákov a čistiacich prostriedkov. Vzal jeden uterák, pozorne ho uhlopriečne preložil a skrútil ako pevný povraz. Konce uchopil každý do jednej ruky a vošiel do otvorených dverí apartmánu, kde podlá všetkého pracovala chyžná.

Obývačka bola prázdna. V strede spálne ležal vysávač a na zemi kopa bielizne, no ešte vždy nikoho nevidel. Prešiel k šatni a začul tieť vodu.

Chyžná kľučka pri vani a drhla ju znútra. Plechovku s práškom mala na zemi vedľa seba.

Bez akéhokoľvek zaváhania sa Al postavil za ženu a uterákom, skrúteným na povraz, ju začal škrtiť. Vydala niekoľko tlmených zvukov, ktoré však prehlušila tečúca voda. Tvár jej sčervenela, potom sfialovela. Keď Al uvoľnil ťah na koncoch uteráka, zviezla sa na dlážku ako handrová bábika.

Al jej vo vrecku našiel univerzálne kľúče na mosadznom krúžku veľkosti náramku. Vyšiel na chodbu, zavesil na kľučku nápis Nevyrušovať a zavrel dvere do apartmánu. Upratovačský vozík odtlačil až ku schodištu, aby nepútal pozornosť. Precvičil si prsty ako klavirista pripravujúci sa na vystúpenie a zamieril k izbe

1127.

17

24. mája Marissa si liožíkom s drevenou rúčkou ošúpala posledné jablko od raňajok a šupky aj nôž nechala na nočnom stolíku. Práve volala do leteckej spoločnosti Northwest a pokúšala sa rezervovať si letenku do Minneapolisu. Zdalo sa, že Lekársky akčný kongres a spol.

217

bude rátať s tým, že pocestuje do Los Angeles, takže Minneapolis bol rovnako dobrý tip ako hociktoré iné mesto.

Úradník aerolínií jej konečne potvrdil možnosť letieť popoludňajším spojom. Hodila sa naspäť na postel a zamyslela sa, ako stráviť nasledujúcu hodinku, no kým takto premýšľala, premohla ju únava a zaspala.

Zobudilo ju kovové šťuknutie. Podobalo sa odomykaniu dverí, no naisto vedela, že nechala na kľučke zavesený nápis Nevyrušovať. Vtom zazrela, že sa kľučka pomaly krúti.

Pripomenula si, ako ju v Chicagu prepadol chlap s očkovacou pištoľou. Prebehla ňou panika, akoby dostala úder elektrickým prúdom. Akosi sa však spamätala a siahla na telefón.

Lenže prv než zdvihla slúchadlo, dvere sa rozleteli a časť zárubne, na ktorej bol priskrutkovaný pliešok bezpečnostnej retiazky, sa rozstiepla a vytrhla z lišty. Chlap dvere buchnutím zavrel a vrhol sa na Marissu. Oboma rukami ju chytil za krk a triasol ňou v záchvate zúrivosti. Potom si jej popolavú tvár pritiahol bližšie: "Pamätáš sa na mňa?" zafučal rozzúrene.

Marissa sa pamätala. Bol to plavovlasý chlap s účesom v štýle Júliusa Caesara.

"Máš desať sekúnd na to, aby si vrátila očkovaciu pištoľ," zasipel Al a trochu uvoľnil smrteľné zovretie. "Ináč ti vykrútim krk." Na podporu svojho tvrdenia ju hrubo udrľ po hlave, pričom jej bolesť vystrelila až do chrbtice.

Marissa, takmer neschopná dýchať, mu márne škriabala silné zápästia. Opäť ňou zatriasol a udrľ jej hlavu o stenu.

Marissa si reflexívne dala ruky za seba, aby zmiernila náraz. Lampa zo stola vedľa postele spadla na zem a rozbila sa.

Izba jej plávala pred očami z toho, ako sa jej do mozgu nedostával kyslík.

"Máš poslednú šancu," reval Al. "Čo si spravila s očkovacou pištoľou?"

Marissa sa dotkla rukou noža na ovocie. Prstami zovrela jemnú rukoviatku. Uchopila ju do dlane a z celej sily vrazila nôž chlapovi do brucha. Nemala potuchy, či ho zasiahla, no Al prestal hovoriť v polovici vety, pustil Marissu a skrútil sa na bok. V tvári sa mu zjavilo prekvapenie a pochybnosť. Prehodila si jemný nožík do pravej ruky a mierila ním na Ala, ktorého zmatlo, keď na vlastnej košeli uvidel krvavú škvrnu.

Dúfala, že bude môcť ustúpiť k dverám a ujsť, no prv než k nim

218

dorazila, skočil za ňou ako rozzúrené zviera, takže ju zahnal do kúpelne. Pripadalo jej to, akoby bola ešte vždy v Chicagu, v kriticknej situácii spred niekoľkých hodín.

Al strčil ruku medzi dvere, skôr než ich mohla zavrieť. Marissa naslepo sekla a cítila, že špička noža prenikla ku kosti.

Zareval, stiahol ruku, pričom na stene ostala krvavá šmuga. Dvere sa zabuchli a Marissa rýchlo zamkla.

Pokúšala sa vykrútiť číslo na kúpeľňovom telefóne, keď sa ozvalo hlučné prasknutie a dvere sa prevalili dnu. Al prinútil Marissu pustiť telefón, ale nôž zvierala ďalej a ešte vždy ho rozzúrene pichala. Viackrát mu zasiahla brucho, no nijaký výrazný efekt tým nedosiahla.

Al ignoroval nôž, schytil ju za vlasy a ťahal k umývadlu. Pokúsila sa ho znova pichnúť, no pridržal jej zápästie a búchal jej ruku o stenu, kým zovretie nepovolilo a zbraň nevypadla na zem.

Vtedy sa zohol po nôž, no keď sa narovnával, Marissa schytila telefón visiaci na šnúre a z celej sily ho udrľala slúchadlom do hlavy.

V prvej chvíli si nebola istá, koho to zabolelo väčšmi. Pri tom pohybe jej totiž vystrelila do pravého pleca prenikavá bolesť.

Al na okamih stuhol. Potom prevrátil modré oči a akosi spomalene spadol do vane, pričom hlavou narazil na kohútiky. Marissa naňho hľadela a napoly čakala, že vstane a opäť na ňu zaútočí, no ozvalo sa len pípanie, a to ju prebralo z pasivity. Vzala slúchadlo a zavesila ho. Opäť pozrela do vane a ozvali sa v nej protichodné pocity strachu, ale aj lekárskej povinnosti. Chlap mal veľkú ranu nad koreňom nosa a predok košele plný krvavých škvŕn. No hrôza zvíťazila a Marissa rýchlo zhrabla kabelku a vybehla z izby. Pripomenula si, že v New Yorku chlapík nebol sám, a tak vedela, že musí odísť z hotela tak rýchlo, ako je to len možné.

Zišla na prízemie, no nevyšla hlavným vchodom. Namiesto toho prešla k zadnému vchodu ešte o pol poschodia nižšie, ku ktorému ukazovala šípka. Ostala stáť za dverami a čakala, kým uvidí prichádzať trolejbus.

Pomedzi ľudí sa prebojovala na zadnú plošinu. Keď sa vozidlo pohlo, pozorovala hotel. Nevyšiel z neho nikto.

George prižmúril oči, lebo tomu nemohol uveriť. Bola to tá ženská. Rýchlo vykrútil číslo telefónu v lakovom aute.

219

"Práve vyšla z hotela," začal George, "a naskočila do trolejbusu."

"Je s ňou Al?" spýtal sa Jaké.

"Nie," pokrútil hlavou George. "Je sama. Vyzerá trochu povádnuto."

"To je čudné."

"Sleduj ju," prikázal George. "Trolejbus sa práve rozbieha. Ja pôjdem do hotela a pohľadám Ala."

"Fajn," dodal Jaké. Bol viac než šťastný, že Ala si berie na starosť George. Keď Al zistí, že im dievča odplávalo, bude besnejší ako šialenec.

Marissa sa obzrela na hotel, aby zaregistrovala každú odohrávajúcu sa zmenu. Z dverí nevyšiel nikto, no len čo sa trolejbus pohol, uvidela nejakého človeka vystúpiť z auta a bežať k zadnému vchodu do hotela. Takéto načasovanie pôsobilo sugestívne, no keďže sa ani nepozrel jej smerom, pustila to z hlavy ako náhodu.

Pozerala ďalej, až kým trolejbus neodbočil za roh a nestratila Fairmont z dohľadu. Dokázala to!

Pomaly sa upokojovala, no takmer vyskočila z kože, keď čosi hlasno zazvonilo. Vrhla sa k dverám, a až vtedy si uvedomila, že je to zvonec sprievodcu vyberajúceho cestovné.

Chlap sa k nej priblížil a Marissa si rýchlo sadla. Triasla sa a náhle ju vydesilo, či nemá niekde na šatách škvrny od krvi. Stať sa stredobodom pozornosti sa jej ani najmenej nežiadalo.

Ako opadol jej strach, stúpali obavy, pretože od nárazu na umývadlo ju bolela hrud' a aj krk mala mimoriadne citlivý, pravdepodobne jej čerňel a modral.

"Pristúpili, prosím," ozval sa sprievodca.

Marissa naňho radšej ani nepozrela a rýchlo zalovila v kabelke drobné. V tej chvíli si všimla zrazenú krv na zápästí

pravej ruky.

Ihneď si ju zakryla kabelkou a ľavou rukou podala sprievodcovi drobné.

Odišiel a Marissa sa pokúšala prísť na to, ako ju našli. Bola predsa taká opatrná... Náhle jej svitlo. Určite strážili Tiemana. To bolo jediné možné vysvetlenie.

Marissina sebadôvera bola otrasená, a pritom jej zišlo na um, či bolo múdre odísť z hotela. Možno by pre ňu bolo bývalo bezpečnejšie zostať a čeliť polícii. V poslednom čase už útek volila

220

inštinktívne. Cítila sa ako štvanec, a to ju nútilo, aby sa podlá toho aj správala. A nútilo ju to myslieť si, že by azda mohla byť schopná vybabrať so svojimi prenasledovateľmi. Ralph mal pravdu. Nemala chodiť do New Yorku a mala dať pokoj San Franciscu. Už predtým, než navštívila obe tieto mestá, ju upozorňoval, že sa dostala do vážnych ťažkostí. A teraz to bolo oveľa horšie: pokiaľ j vedela, zabila dvoch mužov. Bolo toho všetkého priveľa. Nie, nepôjde do Minneapolisu. Pôjde domov a obráti sa so všetkým, čo bezpečne vie, aj so všetkými podozreniami na advokáta. Trolejbus opäť spomalil. Poobzerala sa dookola. Bola niekde v čínskej štvrti. Trolejbus zastavil a vo chvíli, keď sa už rozbíhal, Marissa vstala a vyskočila. Bežala po chodníku a ešte zazrela sprievodcu, ako znechutene krúti hlavou. No nikto ďalší za ňou nevystúpil.

Zhlboka sa nadýchla a pošúchala si krk. Obzrela sa. Potešilo ju, že na ulici je dosť ľudí. Boli tu dvojkoľosové káry pouličných predavačov, nákladné autá rozvážajúce tovar a rozmanité obcho-! dy s množstvom rozličných výrobkov vyložených až na chodníku. IJ Všetky nápisy boli v čínštine. Cítila sa, akoby ju krátka jazda trolejbusom záhadne preniesla do Orientu. Dokonca aj vône tu boli odlišné: zmes rýb a korenín.

Prechádzala okolo čínskej reštaurácie a po sekundovom zaváhání vošla dnu. Našla tam ženu, oblečenú v červených hodvábnych šatách so stojáčikom a s rúžom po kolená, a tá jej povedala, že reštaurácia je pred obedom zatvorená.

"Až o pol hodiny," dodala.

"Boli by ste taká láskavá a dovolili mi upraviť sa u vás a zatelefonovať si?" spýtala sa Marissa.

Žena Marissu chvíľu študovala, potom usúdila, že nie je nebezpečná, a zaviedla ju dozadu za reštauráciu. Otvorila dvere a ustúpila nabok.

Marissa sa ocitla v malej miestnosti s umývadlom na jednej a telefónnym automatom na druhej strane. Vzadu boli dvere s nápsmi namalovanými podlá šablóny Dámy a Páni. Steny pokrývali nápisy nahromadené za mnoho rokov.

Marissa najskôr použila telefón. Zavolala hotel Fairmont a oznámila telefonistke, že v izbe 1127 je človek, ktorý potrebuje sanitku. Telefonistka ju požiadala, aby ostala na linke, no Marissa zavesila. Potom chvíľu vyčkávala - rozhodovala sa, či má zavolať

221

na políciu a všetko im vysvetliť. Nie, povedala si v duchu, je to priveľmi komplikované. Okrem toho ušla z miesta činu. Bude lepšie vrátiť sa do Atlanty a navštíviť advokáta.

Umyla si ruky a pozrela sa na seba do zrkadla. Bola poriadne zničená. Vybrala hrebeň, rozpustila si vlasy a začesala niekoľko prameňov, ktoré jej padali do tváre. Keď ju útočník chytil za vlasy, stratila ozdobný hrebienok. Napokon si ešte uhladila sako a napravila golierik blúzky. Viac urobiť nemohla.

Jaké telefonoval Georgeovi do auta už po stý raz. Zväčša ostal telefón hluchý, no zavše sa mu ozvala nahratá odpoveď, že účastník, ktorého volá, nie je prítomný.

Nevedel si vysvetliť, o čo ide. Al a George sa museli do auta vrátiť už dávno. Jaké sledoval Marissu a takmer ju zrazil, keď nečakane vyskočila z trolejbusu, a vtedy ju videl vojsť do reštaurácie s nápisom Pekinská kuchyňa. Aspoň že ju nestratil.

Vtlačil sa hlbšie do sedadla. Vtom ju uvidel vychádzať z reštaurácie a kývať na taxík.

O hodinu neskôr Jaké bezmocne sledoval, ako Marissa odovzdáva letenku a nastupuje do lietadla spoločnosti Delta, letiaceho bez medzipristátia do Atlanty. Uvažoval, či si má aj on kúpiť letenku, no bez Alovho odobrenia ten nápad radšej zavrhol.

Poslednú polhodinu strávila Marissa zavretá na dámskej toalete, a tak poskytla Jakovi dosť času, aby sa pokúsil ešte aspoň desať ráz dovolať na číslo Georgeovho autotelefónu v nádeji, že dostane nejaké inštrukcie. No celý čas to nikto nebral.

Len čo lietadlo začalo rolovať k štartovacej dráhe, Jaké sa rýchlo vrátil do auta. Pod stieračom našiel pokutu za nedovolené parkovanie, ale nerozladilo ho to. Bol rád, že mu auto neodtiahli.

Nastúpil a premýšľal, či sa má vrátiť nazad k Fairmontu a snažiť sa nájsť ostatných. Možno bola akcia odvolaná, a on ich nájde sedieť v bare a rehoť sa z toho, ako sa sám naháňa po celom meste.

Na spiatocnej ceste po diaľnici sa rozhodol posledný raz vykrútiť číslo druhého auta. Na jeho veľké prekvapenie sa George ozval.

"Kde ste boli, zasnani?" začal. "Celý čas vám vyvolávam!"

"Máme problém," miernil ho George.

"Tak? Dúfam, dopekla, že poriadny," dodal Jaké. "Baba je v lietadle do Atlanty. Idem sa zbláznit. Dočerta, nevedel som, čo robiť."

222

"Al je celý dopiechaný nožom, asi to spravila ona. Je na chirurgii vo Všeobecnej sanfranciskej nemocnici. Nemohol som sa k nemu dostať."

"Kristepane!" neveriacky vydýchol Jaké a vôbec mu nešlo do hlavy, že taká malá potvora bola schopná Ala dopíchať a ešte ujsť.

"Podľa všetkého nie je zranený až tak vážne," pokračoval George. "Čo je však horšie, Al zlikvidoval nejakú chyžnú. Mal vo vrecku zväzok univerzálnych kľúčov tej ženy. Je obvinený z vraždy."

"Doriti," zahrešil Jaké. Čím ďalej, tým to bolo horšie.

"Kde si teraz?" spýtal sa George.

"Na diaľnici, práve odchádzam z letiska," odpovedal Jaké.

"Chod naspäť," prikázal mu George. "Rezervuj letenky na najbližší let do Atlanty. Myslím, že sme jej dlžní malú pomstu za Ala."

18

24. mája "Niečo na čítanie?" spýtala sa letuška.

Marissa prikývla. Potrebovala niečo, čo by jej odvieďlo myšlienky od hroznej scény v hoteli.

"Časopis, alebo noviny?" ponúkla letuška.

"Radšej noviny," odpovedala Marissa.

"San Francisco Examiner, alebo New York Times?"

Marissa bola v duševnom rozporení, v ktorom sa jej ťažko rozhodovalo. "New York Times," vybrala si napokon. Veľké prúdové lietadlo sa vznieslo do vzduchu a nápis prikazujúci pripútať sa zhasol. Marissa vyzrela cez okienko na zvrásnené hory prechádzajúce do vysušenej púšte. Ulavilo sa jej, keď sa konečne dostala do lietadla. Pretože sa na letisku naozaj bála, že by ju mohol napadnúť niektorý z priateľov plavovlasého, alebo že by ju mohli uväzniť, jednoducho sa skryla na dámskej toalete.

Otvorila noviny a prebehla obsah. Pokračovanie spravodajstva

223

o ebolových epidémiách vo Philadelphii a v New Yorku bolo zaradené na štvrtú stranu. Marissa si ju nalistovala. Článok oznamoval, že vo Philadelphii si epidémia vyžiadala päťdesiatosem a v New Yorku štyridsaťdeväť obetí, no tu bolo hlásených aj množstvo nových prípadov. Marissu to neprekvapilo, keďže kauza číslo jeden bol nosný, ušný a krčný špecialista.

Takisto si všimla, že Rosenbergova klinika je už zaradená medzi bankrotujúce podniky.

Na tej istej strane ako článok o ebolových epidémiách, bola aj fotografia doktora Ahmeda Fakkryho, hlavného epidemiológa Svetovej zdravotníckej organizácie. Článok pri obrázku hovoril, že dotýčny lekár navštívil SKCH, aby prešetril otázku okolo ebolových nákaz, lebo Svetová zdravotnícka organizácia sa obáva, aby sa vírus nerozšíril na druhú stranu Atlantiku.

Možno jej doktor Fakkry pomôže. Azda právnik, ktorého jej Ralph zohnal, bude schopný zariadiť, aby sa s ním mohla porozprávať.

Ralph práve listoval v odborných časopisoch, keď o 21.30

niekto zazvonil. Skízol pohľadom na hodinky a začudoval sa, kto môže prichádzať na návštevu o takomto čase. Pozrel cez sklenú výplň na boku vchodových dverí a šokovalo ho, keď zistil, že hľadá priamo do Marissinej tváre.

"Marissa!" vykrikol neveriacky a trhnutím otvoril dvere. Za ňou uvidel na oblúku príjazdovej cesty práve odchádzajúci taxík.

Len čo ho Marissa zbadala, vrhla sa mu do náručia a rozplakala sa.

"Myslel som, že si v Kalifornii," začal Ralph. "Prečo si mi nezavolala, že prídeš? Bol by som ti šiel naproti na letisko."

Marissa sa ho len držala a plakala. Mat' pocit bezpečia bolo také príjemné.

"Čo sa stalo?" spýtal sa, no odpoveďou mu boli len hlasné vzlyky.

"Podme si aspoň sadnúť," navrhol a usadil ju na gauč. Pár minút ju nechal, nech sa vypláče, a pritom ju jemne potľapkával po chrbte. "Už je dobre," privrával sa jej, keďže mu nezišlo na um nič iné. Pozrel na telefón a želal si, aby zazvonil. Musel telefonovať, a ak to takto pôjde ďalej, nedovolí mu nikdy ani vstať. "Nechceš

224

niečo piť?" spýtal sa. "Troška koňaku? Možno ti to spraví dobre."

Marissa pokrútila hlavou.

"Alebo víno? Mám v chladničke otvorenú fľašu výborného chardonnayského." Tým Ralph vyčerpal všetky svoje nápady.

Marissa sa k nemu len väčšmi primkla, no vzlyky ustávali a dýchala oveľa pravidelnejšie.

Uplynulo ďalších päť minút. Ralph si vzdychol. "Kde máš batožinu?"

Marissa neodpovedala, no vylovila z vrecka vreckovku a poutierala si tvár.

"Mám v kuchyni kurča na studeno."

Napokon sa Marissa posadila rovno. "Azda kúsok. Len ešte ostaň chvíľku pri mne. Mám taký hrozný strach."

"Prečo si mi potom nezavolala z letiska? A čo máš s autom?"

Nenechala si ho tam?"

"Je to dlhá história," povedala Marissa. "Bála som sa, že moje auto niekto sleduje. Nikto nesmie vedieť, že som sa vrátila do Atlanty."

Ralph zdvihol obočie. "Mám tomu rozumieť, že by si tu rada ostala na noc?"

"Ak by ti to neprekážalo," odpovedala Marissa, "Nechcem vyzerieť, že som sa pozvala sama, no bol si vždy ku mne taký priateľský."

"Mám ťa zaviezt' domov, aby si si vzala nejaké veci?" spýtal sa Ralph.

"Ďakujem, ale nechcem sa tam ukazovať pre tú istú príčinu, pre ktorú som sa bála ukázať pri vlastnom aute. Ak by som dnes v noci vôbec niekam šla, bolo by to do SKCH, po jeden balíček, ktorý mi tam, ako dúfam, odložil Tad. Ale pravdu povediac, myslím, že to do rána počká. Dokonca aj ten právnik, o ktorom verím, že ma zachráni pred väzením".

"Bože dobrý!" vzdychol Ralph. "Dúfam, že to nemyslíš vážne.

Nezdá sa ti, že by si mi mala porozprávať, o čo vlastne ide?"

Mariska vzala Ralphovu ruku do svojich dlaní. "Porozprávam.

Len sa musím trochu upokojiť. Možno by som mala niečo zjesť."

"Naložím ti trochu toho kurčat'a," ponúkol sa.

"Nemusíš. Viem, kde je kuchyňa. Možno si spravím praženicu."

225

"Prídem hneď za tebou. Musím si zavolať."

Marissa sa odviekla na druhý koniec domu. V kuchyni si obzerala množstvo rozličných prístrojov a zariadení a pomyslela si, že všetky ostatné nevyužité, ak si spraví len vajíčka. No už sa na ne tešila. Vybrala ich z chladničky zároveň s chlebom na hrianku.

V tej chvíli si uvedomila, že sa Ralphu nespýtala, či bude aj on.

Chcela naňho zakričať, zistila však, že by ju nepočul.

Odložila vajcia, podišla k domácej prípojke telefónu a začala stláčať tlačidlá na konzole, aby zistila, na akom princípe funguje.

"Haló, haló," opakovala a skúšala rozličné kombinácie. Náhodou sa jej podaril správny postup, a zrazu začula Ralphov hlas.

"Nie je v San Franciscu," hovoril. "Je tu u mňa."

Ticho.

"Jackson, neviem, čo sa stalo. Je hysterická. Povedala mi len, že y SKCH na ňu čaká balíček. Nemôžem teraz hovoriť. Musím sa k nej vrátiť."

Ticho.

"Zdržím ju tu. Neboj sa. No príďte čo najrýchlejšie."

Ticho.

"Nie, nikto nevie, že je tu. O tom som presvedčený. Maj sa."

Marissa sa kľčovito chytila prístroja, lebo ju obchádzali mdloby.

Ralph — jediný človek, ktorému dôverovala — bol celý čas jedným z nich. A Jackson! Musel to byť ten istý Jackson, ktorého stretla na Ralphovom večierku. Predseda Lekárskeho akčného kongresu, a je na ceste sem. Ach, bože!

Vedela, že Ralph ide do kuchyne, a tak sa prinútila pokračovať v príprave jedla. Keď však chcela rozbiť vajce o okraj panvice, padlo jej tam aj so škrupinou. Keď sa Ralph zjavil s nápojmi, mala už v ruke ďalšie vajce. Rozbila ho o čosi šikovnejšie a všetko zamiešala, aj s drobnými škrupinkami.

"Vonia to dobre," povedal Ralph veselo. Položil pohár a zľahka sa jej dotkol chrbta. Marissa vyskočila.

"Ach, naozaj si nervózna. Čo spravíme, aby si sa upokojila?"

Neodpovedala. Hoci už nebola ani trochu hladná, dokončila praženicu, natrela si hrianku maslom a potom džemom.

Zahľadela sa na Ralphovu drahú hodvábnu košeľu, na ťažké, zlaté manžetové gombíky, na strapcami zdobené mokasíny od Guccioho, všetko na ňom odrazu pôsobilo smiešne afektované, tak ako celý dômyselne zariadený dom. Všetko to vyjadrovalo prestížnu honosnosť

226

zámožného lekára, ktorý dostáva strach z nového súťaženia v medicíne, z meniacich sa čias, z toho, že medicína prestáva byť výnosným obchodom.

Ralph bol očividne členom Lekárskeho akčného kongresu.

Samozrejme, že prispieval na Markhama. A bol to práve Ralph, nie Tad, kto vždy vedel, kde sa Marissa práve zdržiavala. Kým si nakladala praženicu, pomyslela si, že ak teraz zmizne, nenájde sa nikto, kto by za tým šiel. Prirodzene, že právnik, ktorého jej odporúčal Ralph, je nepoužitelný. Keď teraz vedela, ako je Ralph do celej veci zapletený, spomenula si aj, prečo sa jej meno právnickej firmy, ktorú jej odporúčal, zdalo také povedomé:

Cooper, Hodges, McQuinnlin a Hanks boh' uvedení na zozname ako výkonní zástupcovia Lekárskeho akčného kongresu.

Marissa cítila, že je v pasci. Jej prenasledovatelia mali vplyvné styky. Vôbec si nevedela predstaviť, ako hlboko prenikli do SKCH. Do spiknutia bol jednoznačne zapojený člen Kongresu Markham, ktorý sa usiloval kontrolovať rozpočtovú sumu prideľovanú SKCH.

V Marissinej mysli všetko vírilo. Naozaj sa obávala, že jej nikto neuverí, a jasne si uvedomovala, že očkovacia pištoľ — jediný dôkazový materiál, ktorý mala — ostala kdesi v maximálne zabezpečenom laboratóriu, do ktorého, ako vedela vďaka vlastnej nepríjemnej skúsenosti, majú jej prenasledovatelia voľný vstup. Jediný nad slnko jasnejší cieľ teraz bol odísť od Ralphu, prv než príde Jackson a možno aj ďalší hrdlorezi.

Vzala vidličku, a zrazu si predstavila svojho plavovlasého prenasledovateľa v San Franciscu, rútiaceho sa dnu cez kúpeľňové dvere. Vidlička jej vypadla z ruky a znova mala pocit, že omdlie.

Ralph ju chytil za lakeť a pomohol jej sadnúť si za stôl. Položil pred ňu jedlo na podnose a ponúkal ju, aby jedla.

"Pred chvíľou si už vyzerala celkom dobre," vravel. "Budeš sa cítiť oveľa lepšie s plným žalúdkom." Zdvihol vidličku,

čo jej spadla, hodil ju do drezu a zo striebornej zásuvky jej podal inú.
Marissa si skryla tvár do dlaní. Musí sa konečne spamätať. Čas bol vzácny a krátil sa.
"Tuším ani nie si hladná," skonštatoval Ralph.
"Nie veľmi," súhlasila. Z výraznej praženicovej vône sa jej i, dvíhal žalúdok. Striasla sa.

227

"Asi by si si mala vziať niečo na upokojenie. Mám dajaké prášky hore. Čo povieš?"

"Dobre," odpovedala.

"Pekne sa opri," dodal Ralph a potlačil jej plecيا dozadu.

Toto bola príležitosť, o ktorú sa modlila. Len čo vyšiel, Marissa vstala a chytila telefón. Bol však hluchý. Ralph ho určite nejako prepol! Takže políciu mohla odškrtnúť. Zavesila slúchadlo a rýchlo hľadala po kuchyni Ralphove kľúče od auta. Nič. Ďalej skúsila vedľa v jedálni. Na priečke oddeľujúcej obe miestnosti bola mramorová vázička s niekoľkými kľúčmi, no ani jeden od auta.

Marissa sa vrátila do kuchyne a prešla do malej predizby pred zadným vchodom. Na stene visela korková tabuľa na výstrižky, stála tu starožitná školská lavica a starý písací stôl. Ďalšie dvere viedli do kúpeľne.

Najskôr skúsila lavicu, zdvihla hornú dosku a prehrabávala sa v obsahu. Boli tu rozličné zvláštne tvarované domové kľúče, no to bolo všetko. Prešla k písaciemu stolíku a začala otvárať zásuvky, v ktorých bola spleť rukavíc, šálov a rozličných častí oblečenia do dažďa.

"Čo hľadáš?" spýtal sa Ralph, keď sa náhle vynoril za ňou.

S pocitom viny sa vystrela a pokúšala sa nájsť nejaké vysvetlenie.

Ralph hľadel na ňu s výrazom očakávania. Dľaň pravej ruky mal zovretú. V ľavej držal pohár vody.

"Chcela som si nájsť nejaký sveter," zmohla sa Marissa na odpoveď.

Ralph sa na ňu zvedavo zahľadel. V dome bolo až priteplo.

A napokon, blížil sa jún.

"Zosilním v kuchyni kúrenie," dodal a viedol ju k stoličke.

Vystrel k nej pravú ruku.

"Zober si toto," pustil jej na dľaň kapsulu: napoly červenú, napoly smotanovobielu.

"Dalmane?" spýtala sa Marissa. "Myslela som, že mi dáš nejaký utišujúci prostriedok.

"Po tomto sa uvoľníš a dobre sa vyspiš," vysvetľoval.

Pokrútila hlavou a vrátila mu kapsulu. Radšej by som si vzala niečo na upokojenie," dodala.

"Môže byť valium?"

"Fajn," súhlasila.

Len čo Marissa začula, že vystupuje po zadnom schodišti,

228

rozbehla sa do predizby pri hlavnom vchode. Kľúč nebol ani na nízkom zdobenom mramorovom stolíku, ani v jeho jedinej zásuvke. Otvorila šatník a rýchlo prešla po vreckách kabátov.

Nič.

Nazad v kuchyni bola vo chvíli, keď Ralph začal schádzať po zadnom schodišti.

"Tu to máš," povedal a podal Marisse do ruky modrú tabletku.

"Aká je to dávka?"

"Desať miligramov."

"Nemyslíš, že je to trochu priveľa?"

"Si priveľmi podráždená. Bežná dávka by ti vôbec nezabrala," vysvetľoval Ralph a podal jej pohár vody. Vzala ho a predstierala, že zapíja valium, namiesto toho však strčila tabletku do vrecka saka.

"Tak, a teraz ešte skús niečo zjesť," dodal Ralph.

Marissa sa nútila do jedenia, a zároveň sa pokúšala prísť na spôsob, ako ujsť, prv než dorazí Jacksón. Jedlo malo odpornú chuť a po niekoľkých hitoch odložila vidličku.

"Naozaj nie si hladná?" spýtal sa Ralph.

Marissa pokrútila hlavou.

"Dobre, podme do obývačky."

Bola rada, že odchádzajú od kuchynských pachov, no len čo si sadli, Ralph ju začal nútiť, aby si dali ešte po pohárik.

"Nemyslím, že by som mala piť na valium".

"Troška ti nemôže uškodiť."

"Si si istý, že sa ma nepokúšaš opit'?" spýtala sa Marissa.

Rozosmiala sa. "Možno bude lepšie, keď nalejem sama."

"Súhlasím," odpovedal Ralph a vyložil si nohy na konferenčný stolík. "Pre mňa škótsku."

Marissa prešla k baru a naliala Ralphovi aspoň na štyri prsty Škótskej. Potom, keď si overila, že je pohrúžený do seba, vybrala tabletku valia, rozlomila ju napoly a oba kúsky hodila do alkoholu.

Nanešťastie sa neroztopili. Vylovila ich teda, rozdrvila pomocou fľaše a zhrnula rukou do pohára.

"Potrebuješ pomoc?" zavolať Ralph.

"Nie," odpovedala a naliala si trocha koňaku do svojho pohára.

"Tu to máme."

Ralph si vzal pohár a oprel sa na gauči.

229

Sadla si vedľa neho a ďalej si lámala hlavu, kde by tak kľúče od auta mohol mať. Rozmýšľala, čo by povedal, keby sa na to spýtala priamo, no dospela k názoru, že by tým priveľmi riskovala. Ak by zistil, že o ňom všetko vie, mohol by ju tu zadržať násilím. Takto mala ešte vždy šancu, no len ak nájde kľúče.

Zišla jej na um hrozná myšlienka: podlá všetkého ich bude mať vo vrecku nohavíc. Bolo to odporné, no donútila sa privinúť k nemu. Provokatívne mu položila ruku na stehno. S istotou zacítila pod tenkým gabardénom kľúče. Ako ich však, prepánajána, odtiaľ dostať?

V duchu zaťala zuby a naklonila k nemu tvár, čím ho povzbudila, aby ju pobozkal. Kým ju oboma rukami objímal okolo pásu, vkĺzla mu prstami do vrecka. sotva dýchajúc, zachytila krúžok a potiahla. Kľúče trochu zazvonili a ona ho začala náruživbozskávať.

Neostával jej nič dlžien, a tak sa rozhodla, že musí využiť príležitosť. Bože, pomôž, bože, pomôž, modlila sa, kým vytiahla kľúče a ukryla ich vo vlastnom vrecku.

Ralph podľa všetkého buď zabudol, že má prísť Jackson, alebo dospel k záveru, že sex je ten najlepší prostriedok, ako Marissu upokojiť. Tak či tak, bol tu čas, aby ho zastavila.

"Miláčik," začala, "hrozne ma to mrzí, ale tá tabletka začína účinkovať. Asi by som mala ísť spať."

"Opri sa tu. Budem pri tebe."

"Rada by som, no potom by si ma musel vyniesť hore."

Vyviekla sa mu z náručia a on jej s veľkou starostlivosťou pomohol po schodoch do host'ovskej izby.

"Nechceš, aby som ostal pri tebe?" spýtal sa.

"Prepáč, Ralph, ale začínam byť ozaj tvrdá. Potrebujem spať."

Prinútila sa usmiať. "Až valium prestane účinkovať, môžeme ešte vždy pokračovať." Aby už ukončila rozhovor, ľahla si celkom oblečená do posteľe.

"Nechceš si požičať pyžamu?" spýtal sa s nádejou.

"Nie, nie. Nevládzem udržať otvorené oči."

"Dobre, zakrič, keby si niečo potrebovala. Budem dolu."

Len čo zavrel dvere, prebehla po prstoch k nim a načúvala, ako schádza dolu schodišťom. Potom šla k oknu a otvorila ho. Zvonka bol balkón, presne tak, ako si to pamätala. Najtichšie, ako mohla, vykĺzla von, do teplej jarnej noci. Nad ňou bola obloha plná

230

hviezd. Stromy sa črtali v tmavých siluetách. Vládlo bezvetrie.

V dialke zabrechal pes. A vtom Marissa začula auto.

Rýchlo odhadla svoje postavenie. Stála vo výške štyri a pol metra nad vyasfaltovanou cestou. Zoskočiť sa nedalo.

Balkón bol obohnáný nízkym stípičkovým zábradlím, ktoré ho oddeľovalo od zvažujúcej sa strechy verandy. Nalavo sa verandová strecha napájala na vežu, napravo sa tiahla za roh domu.

Marissa preliezla stípičky zábradlia a posúvala sa k rohu. Strecha verandy sa končila asi o šesť metrov ďalej. Z druhého poschodia viedol dolu požiarň rebřík, no bol príďaleko, aby ho mohla dočiahnuť. Obrátila sa a pustila sa nazad k balkónu. Mala za sebou asi polovicu vzdialenosti, keď auto, ktoré začula pred chvíľou, odbočilo na Ralphovu príjazdovú cestu.

Marissa ticho zaľahla na zvažujúcu sa strechu. Vedela, že z príjazdovej cesty ju môže vidieť každý, kto sa pozrie hore. Svetlo reflektorov prebehlo po stromoch, potom po priečelí domu a zaplavilo ju, až kým auto nezastavilo pred hlavným vchodom.

Počula otváranie dverí a nejaké hlasy. Neboli vzrušené: zrejme ju nikto nezazrel motať sa po streche. Dvere otvoril Ralph. Po chvíli sa hlasy stratili vnútri.

Marissa preletela po streche a zliezla cez zábradlie na balkón.

Zmizla v host'ovskej izbe a zľahka otvorila dvere. Vykročila na chodbu a pritom začula Ralpha, aj keď nevedela rozoznať, čo vraví. Čo najtichšie sa pobrala k zadnému schodišťu.

Svetlo z vestibulu neprenikalo za druhý ohyb chodby a Marissa napredovala, hmatkajúc rukami po stene. Prešla okolo niekoľkých tmavých izieb, až zistila, že je v najvzdialenejšom rohu, a uvidela zdola svietiť svetlo, v kuchyni.

Hore na schodišti zaváhala. Zvuky starého domu ju miatli. Ešte vždy počula hlasy, no zároveň počula aj kroky.

Problémom bolo, že nevedela určiť, skadiaľ prichádzajú. V tej chvíli zazrela ruku na zábradlí schodišť a o poschodie nižšie.

Marissa zmenila smer, vyštartovala nahor a v priebehu sekundy mala za sebou polovicu cesty na druhé poschodie.

Jeden schod zapraskal, keď naň stúpila, zaváhala a s búšiacim srdcom načúvala vytrvalému postupu človeka dolu. Keď sa dostal na prvé poschodie a vykročil po chodbe smerom k prednej časti domu, vydýchla si.

231

Postupovala nahor, no pri každom zvuku sa strhla. Dvere do horného bytu pre služobníctvo boli zavreté, no nie zamknuté.

Čo najtichšie prešla cez tmavú obývačku, z ktorej sa podlá jej predpokladov dalo dostať k požiarňmu rebříku.

Chvílu zápasila, kým vysunula nahor okno, a potom ním preliezla na krehkú kovovú mriežku. Nikdy neobľubovala výšky, a tak musela pozbierať všetku odvahu, aby sa ta postavila. Váhavo začala schádzať, krok za krokom, vždy

pravou napred. Keď po chvíľke došla na prvé poschodie, začula v dome vzrušené hlasy a zvuky otváraných a zatváraných dverí. V tmavých izbách sa rozsviecovali svetlá. Teda už zistili, že ušla.

Musela sa ponáhľať, obrátila sa na plošinke prvého poschodia, no, zastavilo ju čosi, čo vyzeralo ako veľký prepletenec železa.

Ohmatala to rukami a zistila, že posledná časť rebríka je vytiahnutá, aby bol dom chránený pred zlodejmi. Zúfalo sa pokúšala zistiť, ako ju spustiť. Zdalo sa, že tu nie je nijaký mechanizmus na jej uvoľnenie. Vtom si všimla za sebou veľké protizávažie.

Povzbudená položila nohu na prvú priečku. Ozvalo sa hlasité kovové zaškripanie. Marissa vedela, že nemá na výber, a tak preniesla na priečku celú váhu. S nervy drásajúcim buchotom vystrelil rebrík k zemi, a ona po ňom zbehla.

Len čo sa dotkla trávy, rozbehla sa do garáže, divo rozhádzajúc rukami. Nebolo možné, aby chlapi vnútri nepočuli spúšťajúci sa rebrík. O niekoľko sekúnd ju budú hľadať.

Pribehla zboku ku garáži a modlila sa, aby nebola zamknutá.

Nebola. Len čo vbehla dnu, začula otvárať zadný vchod do domu.

Zúfalá vstúpila do tmy a zabuchla za sebou. Obrátila sa dopredu a takmer hned narazila do Ralphovho mercedesu.

Nahmatala dvere auta, otvorila ich a vkĺzla za volant. Chvíľu sa babrala s kľúčom, kým ho dostala do štartéra a mohla ním skrútiť.

Rozsvietilo sa viacero svetelných signálov, no motor nenaskočil.

Vtom si spomenula, ako jej Ralph vysvetľoval, že treba počkať, kým zhasne oranžové svetielko, lebo auto má dieselový motor.

Opäť signálky zhasla, potom skrútila kľúčom, no iba do polovice.

Rozsvietila sa oranžová a Marissa čakala. Začula, že niekto dvíha bránu na garáži, ako posadnutá zaistila znútra všetkých stvoro dverí.

"Tak poďme!" prehovárala auto pomedzi stisnuté zuby. Oran-

232

žová zhasla. Skrútila kľúčom a auto zaburácalo, len čo položila nohu na plyn. Uvedomila si hlasité búchanie — ktosi jej zúrivo mlátil do okna. Zaradila spiatočku a pridala plyn. Veľké auto na okamih zaváhalo, no potom skočilo dozadu takou silou, až ju hodilo na volant. Oprela sa dozadu, práve keď auto prerážalo dvere a dvaja chlapi radšej rýchlo odskočili, každý na jednu stranu.

Mercedes sa prudko kymácal nadol po ceste. Keď sa s jačaním vyrútil pred dom, Marissa skočila na brzdú, no bolo už neskoro.

Zadnou časťou vrazila do Jacksonovho auta. Preradila rýchlosť a myslela si, že je volná, lenže v tej chvíli jeden z chlapov využil, že na chvíľu zastala, a hodil sa jej na vozidlo spredu. Marissa pridala plyn. Kolesá sa krútili, no auto sa nehýbalo. Vzadu bolo zakliesnené do druhého auta. Znova uviedla mercedes do spätného chodu, potom zaradila jednotku, rozknišala auto, akoby uviazla v snehu. Ozval sa zvuk trhajúceho sa plechu, nato vyrazila vpred a nadskakujúc po príjazdovej ceste, zbavila sa aj útočníka.

"Zabudnite na to," vravel Jaké, keď vyliezol spod Jacksonovho auta a utieral si zaolejované ruky. "Zničila vám chladič," vysvetľoval doktorovi. "Chladiaca zmes je fuč, a aj keby ste naštartovali, jazdiť nemôžete."

"Dočerta!" zakľal Jackson, ako vystupoval. "Tá ženská je neuveriteľná." Nazlostené pozrel na Heberlinga. "Toto sa vôbec nemuselo stať, keby som bol šiel rovno sem a nečakal na tých vašich idiotov, kým prídu z letiska."

"Naozaj?" ozval sa Heberling. "A čo by ste s ňou robili? Boli by ste jej dohovárali? Jaká a Georgea potrebujete."

"Môžete si vziať môj druhý mercedes," ponúkol Ralph. "No ten je len dvojmiestny."

"Má pred nami priveľký náskok," dodal George. "Už ju nechytíme."

"Neviem, ako mohla ujsť," kajúcne dodával Ralph. "Nechal som ju spať. Mala v sebe predsa desať miligramov valia, pre Kristove rany." Pritom si uvedomil, že aj samému sa mu trochu krúti hlava.

"Neviete niekto, kam mohla ísť?" spýtal sa Jackson.

"Nemyslím, že by šla na políciu," začal Ralph. "Bojí sa

233

každého, najmä teraz. Možno skúsi SKCH. Spomínala, že tam má nejaký balíček."

Jackson pozrel na Heberlinga. Obom zišla na um tá istá myšlienka: očkovač pištoľ.

"Môžeme za ňou celkom dobré poslať Jaká a Georgea," navrhol Heberling. "K sebe domov celkom isto nepôjde, a po tom, čo vykonala Aloví, sú chlapi celí posadnutí myšlienkou na pomstu."

Po pätnástich minútach jazdy sa Marissa upokojila práve natoľko, aby sa začala starať, kde sa to vlastne ocitla. Viac ráz odbočila naslepo, ak by ju náhodou prenasledovali, takže stratila schopnosť orientovať sa. Podľa všetkého jazdila v kruhu, aspoň tak sa jej zdalo.

Vpredu uvidela semafor a čerpaciu stanicu. Zastala pri chodníku a stiahla okienko. Okolo šiel mladík v baseballovej čiapke s nápisom Atlanta Braves.

"Môžete mi, prosím vás, povedať, kde som?" spýtala sa Marissa.

"Táto je pumpa spoločnosti Shell," ukázal mladý muž a prezeral si Ralphovo zničené auto. "Viete, že máte rozbité obe koncové svetlá?"

"To ma neprekvapuje," odpovedala. "A čo Emoryská univerzita? Viete mi povedať, ako by som sa ta dostala?"

"Pani, vyzeráte, akoby ste absolvovali demolačné preteky," ohromene pokrútil hlavou mládenec.

Marissa sa spýtala ešte raz, až napokon od neho dostala aké-také usmernenie.

O desať minút neskôr už prechádzala okolo SKCH. Budova vyzerala tichá a opustená, no Marissa si ešte vždy nebola istá, čomu a komu by mala a mohla dôverovať. Najradšej by zašla za dobrým právnikom, no nemala ani potuchy, kde takého nájsť.

Prirodzene, McQuinnlin neprichádzal do úvahy.

Jediná osoba, na ktorú sa mohla v duchu zamerať, bol doktor Fakkry zo Svetovej zdravotníckej organizácie. Celkom iste stál mimo spiknutia a výhodne býval v hoteli Plaza na Broskyňovom námestí. Jediným problémom bolo, či jej uverí, alebo či naopak zavolá Dubcheka alebo niekoho iného z SKCH, a tak ju opäť vráti prenasledovateľom.

234

Strach ju nútil urobiť to, čo bolo podľa nej logické. Musela získať očkovaciu pištoľ. Tá bola jej jediným rukolapným dôkazom.

Pochybovala, že by ju bez nej niekto mohol brať vážne. Ešte vždy mala Tadvu vstupnú kartu do laboratória, a ak sa Tad nezaplietol s Lekárskym akčným kongresom, karta by sa mala dať použiť.

Samozrejme, hrozilo aj to, že ju do budovy nevpustí strážnik na vrátnici.

Marissa prudko odbočila na príjazdovú cestu a zaparkovala blízko vchodu do SKCH. Chcela mať auto poruke v prípade, že by sa ju ktokoľvek pokúsil zastaviť.

Cez sklené dvere hlavného vchodu uvidela, že strážnik sedí za písacím stolom a číta brožovaný román. Keď ju začul, pozrel na ňu, no jeho tvár neprežrádzala nič.

Marissa si zahryzla do hornej pery a kráčala rozvážne, aby tým zakryla strach. Vzala pero a podpísala sa do dochádzkovej knihy.

Potom pozrela hore, čakala nejakú poznámku, no chlapík len apaticky civel.

"Čo to čítate?" opýtala sa nervózne.

"Camusa."

Teda tak, no či je to práve Mor, sa už radšej nezaujímala.

Vykročila k hlavnému výťahu, vedomá si mužovho pohľadu, upierajúceho sa jej na chrbát. Stisla gombík svojho poschodia, obrátila sa a pozrela naňho. Ešte vždy ju sledoval.

Vo chvíli, keď sa dvere výťahu zavreli, zdvihol slúchadlo a vykrútil číslo. Len čo to niekto na druhom konci zdvihol, povedal: "Doktorka Blumenthalová sa práve zapísala. Ide hore výťahom."

"Výborne, Jerome," odpovedal Dubchek. Hlas mu znel zachrípnuto, akoby bol unavený alebo chorý. "Hneď sme tam. Nevpušťajte dnu nikoho ďalšieho."

"Ako si želáte, doktor Dubchek."

Marissa vystúpila z výťahu a chvíľu sledovala ukazovatele poschodí. Oba výťahy stáli. Budova bola tichá.

Presvedčená, že ju nikto nesleduje, prešla Marissa ku schodištiu, zbehla po ňom, a potom prešla po lávke. V budove virológie sa poponáhľala cez dlhú chodbu, zahla za roh a zastala pred oceľovými bezpečnostnými dverami. Zadržala dych, zasunula Tadvu vstupnú kartu a vytukala jeho číslo.

Chvíľu sa nič nerobilo. Premkol ju strach, že sa ozve poplašný

235

signál. No začula iba zvuk uvoľňovanej západky. Ťažké dvere sa otvorili a mohla dnu.

Potom, čo rýchlo zapla posuvné vypínače a odkrútila koleso na vzduchotesných dverách, prešla do prvej miestnosti, no namiesto toho, aby sa prezliekla do sterilného odevu, šla rovno do ďalšej komory. Kým sinat'ahovala igelitovú kombinézu, premýšľala, kam mohol Tad ukryť kontaminovanú očkovaciu pištoľ.

Dubchek šoféroval riskantne, v zákrutách brzdil, iba keď to bolo absolútne nevyhnutné, a prechádzal na červenú. Boli s ním dvaja ľudia: John na prednom sedadle, opierajúci sa o dvere, a Mark vzadu, ktorý mal väčší problém, aby to ním nehádzalo z boka na bok. Tváre všetkých troch vyjadrovali to isté: ústarostenosť.

Obávali sa, aby neprišli neskoro.

"Tu je to," povedal George a ukázal na nápis Stredisko na kontrolu chorôb.

"A tu je Ralphovo auto!" dodal a ukázal na mercedes na polkruhovej príjazdovej ceste. "Zdá sa, že nakoniec budeme mať predsa len šťastie my." Rozhodol sa, že zastane na parkovisku Sheratonského zájazdového hostinca na druhej strane ulice.

George vytiahol Magnum 356 Smith & Wesson a prekontroloval, či sú všetky komory nabité. Otvoril dvere a vystúpil, pričom zbraň držal v spustenej ruke pri stehne. Od hlavne z nehrdzavejúcej ocele sa odrážalo svetlo.

"Si si istý, že treba použiť ten kanón?" spýtal sa Jaké. "Je čertovsky hlučný."

"Rád by som bol mal túto vecičku, keď si to okolo nás šinula v aute s tebou na kapote," vyštekol George. "Podme!"

Jaké pokrčil plecami a vystúpil z auta. Tľapol si vzadu po krížoch, aby nahmatal pažbu automatickej beretty. To je oveľa elegantnejšia zbraň.

So vzduchovou hadicou v ruke preliezla Marissa náhlivo cez posledné dvere do maximálne zabezpečeného laboratória.

Pripojila si ju na hlavnú rozdvojku a rozhliadla sa vôkol seba.

Zmätok tamtej osudovej noci, za ktorý bola spoluzodpovedná, už odstránili, no spomienka na tento zážitok sa jej vybavila, hrozivo zreteľne. Striaslo ju. Chcela iba nájsť balíček a čertovsky rýchlo

236

zmiznúť. To sa však ľahšie povie, ako urobiť. Tak ako v ostatných laboratóriách aj tu bolo plno miestech, na ktorých sa dal taký balíček ukryť.

Marissa začala sprava a postupovala dozadu, otvárala dvere skriniek a vyťahovala zásuvky. Bola asi v polovici miestnosti, keď zastala a narovнала sa. Musí predsa existovať lepší spôsob. Podišla k jednému zo stolov, tvoriacich ostrov v strede miestnosti, ktorý Tad označil za svoj. V jeho dolnej skrinke našla f lase s rozličnými prípravkami, papierové obrúsky, igelitové vrecia na smeti, škatule s novým laboratórnym sklom a množstvo rozličných zásob. No nijaký povedomý balíček. Už-už sa chcela presunúť ďalej, keď jej oči padli na sklený poklop odsávača. Za Tadvými nástrojmi celkom jasne rozoznala známe tmavozelené igelitové vrecko na smeti.

Marissa skrútila okrúhlu západku a nadvihla predné sklo.

Potom opatrne, aby sa nedotkla ničoho z Tadvých vecí, vrecko vybrala. Bol v ňom balíček Federálnej zásielkovej služby. Pre istotu ešte skontrolovala štítok. Mal Tadvu adresu, ktorú jej pomáhali napísať pri odosielaní.

Marissa vložila balíček do nového vrecka a dôkladne ho uzavrela. Použitý obal vrátila pod poklop a spustila na miesto predné sklo. Rýchlo si odpojila hadicu z centrálnej rozdvójky a vykročila ku dverám. Prišiel čas, aby vyhľadala doktora Fakkryho alebo niekoho iného spomedzi vedúcich osobností, ktorým mohla dôverovať.

Pod fenolovou sprchou musela trepeľivo vydržať až do konca.

Bolo to zariadenie s automaticky nastaveným časom, a tak musela počkať, kým sa celý proces skončí, aby mohla otvoriť dvere. Len čo vošla do ďalšej miestnosti, začala zápasit' s igelitovou kombinézou v horúčkovitom úsilí čo najskôr otvoriť zips. Keď sa jej napokon podarilo dostať sa z nej, vlastné šaty mala celkom prepotené.

Dubchek zastavil za ohlušujúceho škripotu bŕzd priamo pred vchodom do SKCH. Všetci traja sa vyhnuli z auta. Jerome im už držal otvorenú jednu polovicu sklených dverí.

Dubchek sa nezdržoval nijakými otázkami, presvedčený, že strážca by mu povedal, ak by medzitým bola Marissa odišla.

Rozbehol sa k čakajúcemu výťahu s oboma ďalšími chlapmi za päťami a stlačil gombík druhého poschodia.

237

Marissa práve vkročila na lávku, keď sa dvere z hlavnej budovy otvorili a vyrútili sa z nich traja chlapi. Zvrtla sa a rozbehla sa nazad na virológiu.

"Marissa, stojte!" zakričal niekto. Hlas znel ako Dubchekov.

Ach, bože, vari ju nenaháňa aj ten?

Zavrela za sebou dvere na závoru a obzerala sa, kam sa ukryť.

Vpravo bol výťah, vľavo schodište. Nemala čas otáľať.

Keď Dubchek vyrazil dvere, zarezal iba svetlo naznačujúce, že výťah smeruje nadol. Medzitým, čo traja chlapi začali schádzať po schodoch, Marissa už bola v hale na prízemí.

Pretože mala Dubcheka takmer za päťami, vedela, keď došla do hlavnej budovy, že nemôže spomaliť, hoci tým upúta strážcovu pozornosť. Mihla sa okolo neho, prv než stihol zdvihnúť oči od knihy. Vstal, ale to bolo všetko, a kým si uvedomil, že doktor Dubchek by ju možno chcel zadržať aj násilím, bola už preč.

Vonku nahmatala kľúče od Ralphovho auta a prehodila si balíček do ľavej ruky. Začula výkrik, a vtom sa dvere do strediska s buchotom rozleteli. S námahou otvorila auto a vsunula sa za volant. Bola taká sústredená na útek, že jej trvalo takmer minútu, kým si uvedomila, že vedľa nej niekto sedí. A aj vzadu. No najhoršie bolo, že pozerala do hlavne obrovského revolvera, ktorý na ňu mieri.

Marissa sa pokúsila odtiahnuť, no zdalo sa jej, akoby ju zaplavila hustá, lepkavá tekutina. Telo ju neposlúchalo. Videla, že zbraň sa k nej približuje, no nevládala spraviť nič. V slabom svetle zbadala čiusi tvár a začula, ako niekto hovorí:

"Zbohom..." Vtom však zbraň s obrovským treskotom explodovala a čas sa zastavil.

Keď Marissa opäť nadobudla vedomie, ležala na čomsi mäkkom. Niekto ju volal po mene. Pomaly otvorila oči a uvedomila si, že ju preniesli späť do SKCH na pohovku vo vestibule.

Miestnosť zaplavovali blikajúce červené a modré svetlá ako lacné efekty na pankerskej diskotéke. Zdalo sa, že sem vchádza a odchádza množstvo ľudí. Priveľmi sa jej všetko pletlo. Znovu zavrela oči a predstavovala si, čo sa stalo chlapom s pištoľami.

"Marissa, ste v poriadku?"

Viečka sa jej zachveli a uvidela Dubcheka skláňajúceho sa k nej, tmavé oči mu od obáv takmer sčerneli.

"Marissa," zopakoval, "ste v poriadku? Veľmi som sa o vás bál.

238

Keď sme si vďaka vám napokon uvedomili, o čo ide, dostali sme strach, že sa vás pokúsia zabiť. A vy ste nikde neostali dostatočne dlho na to, aby sme vás tam mohli nájsť!"

Marissa bola ešte vždy priveľmi otrasená, aby vládala hovoriť.

"Prosím vás, povedzte niečo," naliehal Dubchek. Ublížili vám?"

"Myslela som, že patríte k nim. Že ste súčasťou sprisahania," viac zo seba nevládala dostať.

"Obával som sa toho," vzdychol Dubchek. "Nie že by som si to nezaslúžil. Priveľmi som sa sústredil na to, aby som chránil SKCH, takže som pustil z hlavy vaše teórie. Ale verte mi, s týmto som nemal nič spoločné."

Marissa ho chytila za ruku. "Obávam sa, že ani ja som vám nedala veľa príležitostí všetko vysvetliť. Priveľmi som sa sústredila-

Vaľa °at0' ako Porušiť všetky možné pravidlá."

Prišiel k nim zriadenec zo sanitky. "Chce ísť dáma do nemocnice?"

"Chcete, Marissa?"

"Radšej áno, hoci sa mi zdá, že budem v poriadku."

Kým prišiel druhý zriadenec, aby ju pomohol preložiť na nosidlá, ešte dodala: "Keď som začula ten výstrel, myslela som že strelili do mňa."

"Nie, to jeden z príslušníkov FBI, ktorých som zalarmoval, zastrelil chlapa, čo sa chystal stať vašim vrahom."

Marissa sa zachvela. Dubchek šiel vedľa nosidiel, kým ju niesli do sanitky. Držala ho pritom za ruku.

Epilóg Keď niekto zazvonil, Marissa vybaľovala kufre po dvoch týždňoch voľná, ktoré si vybrala na naliehanie doktora Carbonaru. Práve sa vrátila z Virgínie, kde pre ňu rodina robila všetko možné, rozmaznávala ju, dokonca dostala nové šteňa, ktoré hneď pomenovala Taffy II.

Zbehla dolu schodmi, no nevedela si predstaviť, kto by to mohol byť. Nikomu nespomínala presný dátum návratu.

Otvorila a prekvapilo ju, že vidí Cyrilla Dubcheka s kýmsi neznámym.

"Neprekáža vám, dúfam, že sme sa tu takto zjavili, no doktor Carbonara vravel, že by ste už mohli byť doma, a doktor Fakkry zo Svetovej zdravotníckej organizácie sa chcel s vami stretnúť. Dnes je v Amerike posledný deň. Večer letí späť do Ženevy."

Neznámy urobil krok dopredu a uklonil sa. Potom pozrel priamo na Marissu. Jeho oči jej pripomenuli Dubchekove, boli rovnako tmavé a lesklé.

"Je to pre mňa veľká česť," začal doktor Fakkry s výrazným britským prízvukom. "Chcel som vám osobne poďakovať za vašu skvelú detektívnu prácu."

"A celkom bez našej pomoci," zdôraznil Dubchek.

"Prívetím mi lichotíte," namietla Marissa, ktorá nevedela, čo na to odpovedať.

Dubchek si odkašlal. Jeho nový nedostatok sebadomia pôsobil na Marissu priťažlivým dojmom. Pripustila, že keď sa ju neusiluje rozzúriť, naozaj vyzerá veľmi dobre.

"Mysleli sme, že by ste možno radi vedeli, čo sa všetko odohralo," rozhovoril sa. "Noviny uviedli čo najmenej detailov, ale polícia súhlasí, že máte právo dozvedieť sa celú pravdu."

"Veľmi to chcem všetko počuť," vyhlásila Marissa. "Poďte však ďalej a sadnite si. Môžem vám ponúknuť niečo na pitie?"

240

Keď sa usadili, začal doktor Fakkry: "Vďaka vám sa podarilo uväzniť takmer všetkých, ktorí sa zapojili do sprisahania okolo ebolovej epidémie. Muž, ktorého ste popíchali v San Franciscu, dosvedčil účasť doktora Heberlinga, len čo sa prebral na chirurgii z narkózy."

"Polícia si myslí, že sa túži dostať do väzenia, tak ho už radšej druhý raz nevyhľadávajte," dodal Dubchek s náznakom niekdajšieho ironického úškrnu.

Marissa sa zachvela pri spomienke, ako toho človeka dopíchala v kúpeľni hotela Fairmont. Predstava jeho ladovomodrých očí ju na chvíľu zmrazila. Spamätala sa však a spýtala sa, čo sa stalo s Heberlingom.

"Obžalujú ho z viacnásobnej úmyselnej vraždy a postavia pred veľkú porotu," odpovedal Dubchek. "Sudca odmietol možnosť prepustenia na kauciu bez ohľadu na jej výšku, keďže, ako povedal, Heberling je taký nebezpečný pre spoločnosť ako nacistickí vojnoví zločinci."

"A čo ten, ktorého som nakazila očkovacou pištoľou?" Z tejto otázky mala Marissa naozaj strach. Nechcela byť zodpovedná za čiusi smrť, ani za rozšírenie ebolovej epidémie.

"Bude žiť a postavia ho pred súd. Medzičasom užil imúnne sérum, a to mu zabralo, ale ochorel na silnú sérovú chorobu. Len čo sa bude cítiť lepšie, prepustia ho z nemocnice a pôjde do väzenia."

"A čo ďalší funkcionári Lekárskeho akčného kongresu?" bola zvedavá Marissa.

"Viacerí z nich sa ponúkli svedčiť ako korunní svedkovia obžaloby," pokračoval Dubchek. "Tým sa vyšetovanie mimoriadne zjednoduší. Začíname veriť, že radoví členovia organizácie sa domnievali, že podporujú len bežnú agitačnú kampaň."

"Ako je to s Tiemanom? Nevyzeral vôbec na typ, ktorý má čosi spoločné s takouto aférou. Alebo prinajmenej sa mi videlo, že ho naozaj hryzie svedomie."

"Jeho právny zástupca urobil prípravy, aby mu bol navrhnutý menej prísny trest na oplátku za jeho spoluprácu.

Samotný Lekársky akčný kongres ako zoskupenie skrachoval. Už takmer všetky rodiny obetí podali naň žalobu. Žalujú takisto jednotlivých lekárov. Mnohí z funkcionárov sú súdne stíhaní ako zločinci.

Takže by mali ostať za mrežami poriadne dlho, najmä Jackson."

241

"Ak by sa on a Heberling dostali do rúk verejnosti, myslím, že by ich zlynčovali, ako to u vás nazývate," dodal doktor Fakkry.

"Predpokladám, že obvinia aj Ralpha," pomaly podotkla Marissa. Ešte vždy sa pokúšala vysporiadať s faktom, že človek, ktorého pokladala za svojho ochrancu, sa ju pokúsil zabiť. > "Ten začal spolupracovať s prokuratúrou ako jeden z prvých.

Má isté šance, ale pochybujem, že ostane na slobode dlho. Okrem spojenia s Lekárskym akčným kongresom je priamo obvinený, že vás chcel pripraviť o život."

"Viem," vzdychla Marissa. "Ale máme to už skutočne za sebou."

"Vďaka vašej vytrvalosti," dodal Dubček. "A aj epidémiu v New Yorku sme už s konečnou platnosťou potlačili." "Chvalabohu," vydýchla si.

"Takže kedy sa vrátite do SKCH?" spýtal sa Dubček. "Máme už pre vás vstupnú kartu do maximálne zabezpečeného laboratória." Tentoraz sa o jeho úškrne nedalo pochybovať. "Napokon, nikomu nebolo veľmi po chuti, keď ste sa tam motali po nociach."

Marissa sa nechtiac začervenala. "Ešte som sa nerozhodla.

V skutočnosti uvažujem, či sa nevrátim k pediatrii."

"Späť do Bostonu?" Dubčekovi sa od sklamania predĺžila tvár.

"Bude to strata pre náš odbor," pridala sa doktor Fakkry.

"Stávate sa v epidemiológii medzinárodnou hrdinkou."

"Ešte si to nechám prejsť hlavou," sľúbila Marissa. "Ale aj keď sa vrátim k pediatrii, plánujem ostať v Atlante." Pritúlila sa k svojmu novému šteniatku. Chvíľu bolo ticho, potom dodala:

"Ale mám jednu prosbu."

"Ak by som vám mohol nejako pomôcť..." ponúkol sa doktor Fakkry.

Marissa pokrútila hlavou. "V tejto veci mi môže pomôcť len Cyrill. Či sa už vrátim k pediatrii, alebo nie, dúfam, že ma znovu pozve na večeru."

Dubčeka to zaskočilo. Potom sa však rozosmial pri pohľade na Fakkryho nechápavý výraz, nahol sa k Marisse a pritiahol si ju k sebe.

ROBIN COOK

NÁKAZA

Z anglického originálu Outbreak, Berkley Books, New York 1988, preložila Veronika Redererová.

Vydala Smena, Bratislava, ako 3 896. publikáciu.

Vydanie prvé. Rok vydania 1992.

Obálku s použitím ilustrácie Dušana Dukáta navrhol Bruno Musil.

Zodpovedná redaktorka Anna Pokorná.

Výtvarný redaktor Jozef Pernecký.

Technická redaktorka Mária Kvíteková.

Jazyková redaktorka Ľudmila Fusková.

AH 15,70 (text 15,39; ilustr. 0,31). VH 16,03.

Vytlačila Tlačiareň Neografia, štátny podnik, Martin.

ISBN

13

80-221-0146-X

Z knižnej produkcie vydavateľstva Smena vám ponúkame:

Goran Tribuson: DEJINY PORNOGRAFIE Dejiny pornografie nie sú naozaj históriou tohto žánru. To iba jeden z autorových priateľov zbiera pornografický materiál a píše vlastné Dejiny pornografie. Autor-rozprávač paralelne so spomienkami na svojich priateľov - na ich dospievanie, lásky, sklamaní - cituje a s humorom komentuje i doplna priateľovu pornografickú štúdiu.

Kráľovnou pornografických kníh v tých časoch bol slávny román D. H. Lawrencea Milenec lady Chatterleyovej, ktorý na polici mestskej knižnice bol väčšou zriedkavosťou ako Gróf Monte Christo, Zagorka, Tarzan a Jesenin dohromady.

Súhlasím, že Milenec je jedna z osudových civilizačných kníh a že Lawrence sa v nej ponoril do najskrytejších a najtemnejších hlbín ľudského vedomia a že pri obnove pudového života biľagoval pokrytectvo a puritánstvo a že vôbec ako spisovateľ bol formát. Ale to všetko sa dalo konštatovať, až keď človek knihu pedantne a múdro prečítal od prvej po poslednú stránku. Takýto spôsob čítania sme však nemali kedy realizovať. Milenca lady Chatterleyovej, ako aj ostatné knihy s pornografickou indikáciou sme brali do rúk a otvárali na tých miestach, kde stránky boli najošuchanejšie a najtmavšie. Práve na tých miestach, kde pani Chatterleyovou otriasali závrtné záchvevy slasti a zmyslového pôžitku z imissio penis jedného hájnika, ktorý sa zo všetkých síl namáhal naplniť jej vagínu dlhú 7,5 až 10 centimetrov. Hájnik to robil veľmi úspešne, spravidla sa vyhýbal minimálne desiatim antikoncepčným prostriedkom, ktoré veda v tých časoch mala k dispozícii. Neprečítali sme knihu do konca a nikdy sme sa nedozvedeli, či protipuritánsky zameraná dáma následkom toho všetkého prišla do iného stavu, alebo sa nejakým zázrakom zachránila pred neželateľnou graviditou.

Preložil Ján Jankovič.

Vyjde v edícii LIBRESSO.

Monique Ayounová: PLŤ TÚŽBY Román o prvom prebúdzaní sa túžby po telesnej láske, o jej hľadaní a prvých sklamaníach, o erotickej vášni, pred ktorou sa dá len ťažko ujsť.

Zašla som do starej kaviarne na Mazarinovej ulici. O zajtrajšnú krčmičku, aké už neexistujú, s pozinkovanou pokladnicou a fľakatým zrkadlom. Po ľavej strane mi sedel bradáč a po pravej blondiačik. Bradáč zareagoval. Vstal, šiel telefonovať, vrátil sa a z ruky mu vypadol zapaľovač. Kradmé pohľady. Odstup. Mám to rada. Zastieraná túžba, utajené očakávanie, oheň pod ľadom...

Nedívam sa. Nemúsím byť ani veľmi prístupná, ani veľmi odmeraná. Ani búrlivá, ani drevená. Nech sa len vlny voľne šíria.

Vezmem do rúk knihu, natiahnem nohy a opriem sa o stoličku.

Môjmu plachému obdivovateľovi neujde ani jeden pohyb. Otočím hlavu. Pohľady sa nám stretnú, no hneď sa rozídu. Chcela by som, aby tak zotrvali. Chcela by som cítiť ten neviditeľný most. Udržať rovnováhu ako námesačník tesne pred pádom... On ju poruší.

Odvážil sa. Muži radi zasahujú do chodu vecí. Chcú im vtlačiť svoju pečať. A už je predom mnou a pýta sa, či si môže prisadnúť.

Súhlasim. Ponúkne mi cigaretu. Prijmem ju. Vymeníme si zopár banalít. Je však Grék, nevie vždy nájsť správne slovo a má veľmi zlú výslovnosť, banality nie sú vlastne banality. Hovorí .snivo pomaly. Nie je ani krásny, ani škaredý. Inak, telesný výzor mužov mi je ľahostajný. Po čom túžim, je ich túžba. Je to čudné.

Najškaredší, najodpornejší muž ma môže pritáhovať len silou svojej túžby. Nedočkavosť, ktorou horí, ma očarúva, takže nevidím ostatné...

"Podďte so mnou, parkujem celkom blízko."

Aké ľahké a jednoduché. Odhodím cigaretu, otvorím dvere a uvelebím sa na sedadle. Šoféruje a nedíva sa na mňa. Tvári sa spokojne. Môže ma odviesť hocikam, aj do Grécka, ak chce. Prečo nie? Obrátim stranu, ako sa vraví v románoch, začnem nový život... Námestie Clichy. Zastane. Vyjdeme do domu. Pod schodišťom sa oprie o zábradlie, ešte sa ma ani nedotkol a už sa chvejem. Odrazu sa mi prisaje na pery, jemne ich hryzie, labužnícky mi prechádza jazykom po prsníkoch cez podprsenu.

Sú ťažké. Bolia ma. Cítim, ako sa mi nalievajú a napínajú.

Zaborím sa mu nosom do krku. Vonia chlapom. Prstami mi roztvoril pohlavie. Stiahnuté ako obyčajný steh. Steh takmer nebadateľný. Úplne malý a hodvábný. Malér. Čakám. Možno urobí zázrak, možno nájde gesto, slovo, nejaké Sezam, otvor sa, ktoré prekoná moje zábrany, prehluší môj odpor. Som ako človek, ktorý sto ráz videl ten istý napínavý film, a sto ráz sa nedočkal konca pre prekliatu technickú poruchu, ku ktorej dôjde vždy, keď sa má zápleтка rozuzliť.

Preložil Miroslav Neman.

Výjde v edícii RUŽA.

Jean-Pierre Ferrière: KÝM PRÍDE LÁSKA...

Životné osudy hlavnej hrdinky - mladej, zdravo romantickej, ale i reálnej Leny Leroyovej — sa prelínajú s osudmi druhej ženskej postavy príbehu, filmovej hviezdy Florence Farnésovej. Náhoda zviazala dohromady tieto dve ženy, a hoci sa ich charaktery i postoj k životu diametrálne odlišujú, jedno majú spoločné: obidve hľadajú.

Léna, stojaca na prahu života, hľadá uplatnenie a otca, ktorého nikdy nevidela, Florence, ktorá už má zenit života a slávy za sebou, lásku, aby v nej našla únik pred neúprosne sa blížiacou starobou.

Večer sa mal bezpodmienečne podobieť všetkým ostatným, aké ich zbližili na ulici Grande-Chaumiére. A sám Pascal sa nemienil správať nežnejšie a výbojnejšie ako zvyčajne. Lenže ani nie nevýbojne.

— Rozbal si veci, idem sa okúpať.

Nechá ju, nech sa cíti ako doma, nech sa usalaší po svojom.

Zavrel sa v kúpeľni a pomaly napúšťal vodu v nádeji - žiaľ, márnej —, že Léna mu donesie šáloučku kávy. Zbystril sluch a spoznal Concerto od Sébastiena Brunela. Videlo sa mu dobrou predzvest'ou.

Napokon vyliezol z vane, poutieral sa a zaváhal, či sa znovu obliecť, alebo si len prehodiť župan. Rozhodol sa pre župan - Léna ho v ňom už neraz videla - a pobral sa do obývačky.

Všade ticho. Ticho prerušované iba charakteristickým rytmom dohrávajúcej platne; šum spomalene tlčúceho srdca.

- Léna?

Žeby si bola ľahla? Po prstoch vošiel do šera spálne a nahmatal postel - nikto tam neležal. Zažal svetlo. Nikde ani stopy po kufríku či cestovnom vreci.

Zrak mu padol na bielu obálku, nápadne položenú na poduške.

A prečítal: Môjmu otcovi.

Ohúrený vybral z obálky amatérsku fotografiu so zúbkovanými okrajmi. A na nej on, v leteckej uniforme, vedľa Geneviève...

Obrátil ju na rub: Philippe a ja. Châteaudun. Jún 1958.

Môjmu otcovi... Márne by volal Lénu. Utekla - o tom už nepochyboval.

Znovu pozrel na obrázok, kým ho vopchal do zásuvky.

Zacengali tri akordy na zvončeku pri vchode.

- Léna!

Bežal k dverám, otvoril a zazrel zacielenú hlaveň revolvera.

Presiahol záblesk, zrachotil výstrel. Premkla ho bolesť. A potom už nič, iba tma...

Preložila Ružena Jamrichová.

Výjde v edícii RUŽA.

Ladislav Šášky: BRATISLAVA - MESTO NA DUNAJI Známý historik Ladislav Šášky napísal historické dielo o dejinách a súčasnosti mesta, použil unikátne historické dokumenty a využil mnoho obrazového materiálu. Publikácia vychádza pri príležitosti

700. výročia udelenia mestských privilégií Bratislave.

Bratislava - nepoznáme jej mená v praveku a staroveku a len nedávno sme sa dozvedeli jej meno, ktorým ju označovali

naši slovanskí predkovia pred pádom Velkej Moravy. Dali jej meno BRATISLAVA, zrejme podľa kniežaťa, ktorý tu vládol v poslednej štvrtine 9. storočia. Jeho latinskú podobu Breslaxva civitas nemeckí odpisovači franských kroník pretlmočili ako Brezalauspurch, Breslavaspurch, Breslavspurch a neskorší nemeckí kolonisti skomolili do názvu Preesburg. V latinskej literatúre feudálnej doby sa ustálil názov Posonium, odvodený asi od lokality Pošeň. Maďarské obyvateľstvo si ho prispôbilo svojej výslovnosti v znení Pozsony. Humanistickí stredovekí učitelia korvinskej univerzity, ktorí Dunaj nazývali starým gréckym názvom Ister, nazvali Bratislavu Mestom na Dunaji - Istropolis, a univerzitu v ňom Academia Istropolitana. Slovenskí obyvatelia, priami potomci veľkomoravských Slovienov, zabudli časom na pôvodný slovanský názov mesta a jeho ponemčenú formu si poslovenčili v názve Prešporok. Náš ľud ho používal až do roku 1919

s výnimkou štúrovských obrodencov (Bf etislava nad Dunajem)...

Dnešný názov Bratislava, odvodený od štúrovského názvu, schválili oficiálne orgány Československej republiky roku 1919...

DušanMitana: HLADANIE STRATENÉHO AUTORA (Rozhovory s Luciferom) Známy slovenský autor Dušan Mitana sa opäť predstavil svojim čitateľom ako tvorca vtipnej knihy, s hlbokým filozofickým podtextom.

Z rozhovoru Anjela s Luciferom:

- A kto stvoril vás, há? Včul' bud' múdry.
 - Nikto. My sme vznikli z opíc.
 - Neverím. Vás stvoril On. Absolútnou koncentráciou myšlienky. Slovom, je napísané...
 - A ty veríš všetkému, čo je v novinách? Mal by si čerpať priamo z prameňa, a nie z falošných interpretácií tendenčných žurnalistov.
 - Prameň?
 - Biblia — Písmo sväté.
 - Ale tam sa predsa píše...
 - Čo sa tam píše? Že Boh(ovia) - Elohim stvoril človeka na svoj obraz a podľa svojej podoby. O žiadnom stvorení anjelov sa tam nehovorí. To iba žalmisti a evanjelisti dezinformovali verejnosť. Správy z druhej ruky... i- Tak ako ste vlastne vznikli?
 - / - Z ľudí. My, anjeli, sme padlí ľudia. Keď sme zhrešili, stali sme sa anjelmi.
 - Celkom si ma poplietol.
 - Veď o to ide: Som predsa Diabol, luhár a otec lži, ha, ha, ha...
- Vyšlo v edícii ERB.

Peter Menegas: NEMOCNICA BÁBIK Americký román zachytáva týždeň v luxusnej klinike pre alkoholikov a narkomanov. Tu sa odhaľujú vzostupy a pády mnohých životov, či už filmovej hviezdy, olympijského víťaza, modelky, bývalého poslanca britského parlamentu a ďalších osobností.

Levandula Gilbertová po prvý raz skúsila kokaín, keď mala štrnásť rokov. Ponúkol jej ho istý chlapec, ktorý ju obral o panenstvo.

Od samého začiatku sa jej vďaka kokaínu zdalo, že jej na svete všetko vychádza. Zvyšovala si ním sebavedomie. Nadobúdala zázračnú moc nad svojimi rovesníkmi, ktorí sa napájali pivom a fajčili marihuanu. Pociťovala príjemné vzrušenie. Už na strednej škole sa rozhodla, že pôjde do Hollyvwoodu a urobí kariéru vo filme či v televízii, a zbohatne, aby si mohla dopriať tolko kokaínu, koľko sa jej bude chcieť.

Zatiaľ čo sa doma rodičia ustavične škriepili pre peniaze, stávala sa vlastným pričinením čoraz nezávislejšou. Usilovala sa vyniknúť vo všetkom, čo pokladala za dôležité. Vybrali ju za najkrajšie dievča v triede, patrilo jej prvenstvo v obliekaní, bola najlepšou tanečnicou, chodila s najväčšou futbalovou hviezdou školy Dennyom Strakerom, ktorého ocko bol bohatý zubár a ktorý vedel obstarat' aj kokaín. Najväčšmi zo všetkého ju priťahovala práve moc snehobieleho prášku.

Keď bola Levandula v maturitnom ročníku, Dennyho Strakera podmenečne vylúčili kvôli drogám z futbalového družstva.

Rodičia mu znížili vreckové, takže na návštevu dodávateľa v moteli Holiday Inn mu veľa nezostalo.

"Toto bude náš posledný doping, zlatko," vyhlásil a položil dve malé kôpky na sklený stolík v rodičovskej obývačke.

Rodičia odišli do Chicaga na zubárske sympóziu a Dennyho nechali doma strážiť kokeršpaniela Ragsa.

"Kým mi tatko nedá ďalšiu apanáž, kokaín si nemôžeme dovoliť," priznal sa a skrútil dolárovú bankovku do trubičky.

"Mnohí chalani si zarábajú," pripomenula mu Levandula a bankovku zobrala.

"A potom majú aj slabý prospech. Tatko by ma zabil, keby ma neprijali na dobrú univerzitu."

Levandula si prehodila prameň vlasov cez plece a položila bankovku na stôl. Nadychla sa kokaínu, zatvorila oči, a keď ju za čelom zalialo príjemné teplo, uvedomila si, že sa tohto fantastického pocitu nikdy nevzdá.

Pohodlne sa usadila na gauči a povedala: "Nezdá sa ti, že sa o mňa akosi príliš vážne zaujímaš?"

Jej slová Dennyho prekvapili. Spomínali už aj svadbu.

Preložila Darina Urbánková.

Vyšlo v edícii LIBRESSO.